

NU, Adrian Păunescu!

**Cenacul tău
nu se va numi FLACĂRA!**

● Lasă-ne în pace,
n-avem nimic în comun!

**Faceți dreptate,
domnule general
Pitulescu!**

pag. 5

ȘTIRI • EVENIMENTE • ANCHETE • REPORTAJE • INTERVIURI • OPINII

FLACĂRA

Nr. 16 • 20-26 aprilie 1994 • 24 pagini - 200 lei - 3.70 DM

Fondată în 1911 de
CONSTANTIN BANU

Editată de

**PUBLICATIILE
FLACĂRA**

Director
general
GEORGE
ARION

Redactor șef LIVIU TIMBUS

Căsătorie între doi homosexuali la Frankfurt. Rafinatăi recurg și la operațiile de schimbare a sexului.

Subiect tabu:

**Transsexualii—persoane
care își schimbă sexul prin
intervenții chirurgicale**

• În România s-au făcut deja 30 de asemenea
operații mutilante

pag. 4

Știați că există

**FOTOGRAFI SPECIALIZAȚI
ÎN POZAREA
FANTOMELOR?**

pag. 9

Descoperire alarmantă

**SIDA la
bovine!**

• Virusul este similar cu cel care
provocă sindromul imunodeficiar la om
pag. 12-13

În numărul următor:

LUMEA BĂNCILOR

• Supliment gratuit în 40 de pagini color

Vă oferim posibilitatea să cunoașteți sistemul financiar-bancar românesc așa cum este văzut de bancheri, oameni de afaceri dar și de oameni politici. În paginile suplimentului nostru veți putea găsi: băncile autorizate de Banca Națională; alte instituții financiare românești și străine; oferta de servicii financiar-bancare; echipamente și servicii pentru bănci; evoluția cursului de schimb în ultimele 12 luni; dobânzi bancare etc.

**GEPA
Center**

Un pic mai bine
pentru
dumneavoastră

BUCUREȘTI, CALEA DOROBANȚI 111
TEL: 01-312.99.83; FAX: 01-312.75.69

Singura variantă în serviciul națiunii: schimbarea

Evoluțiile din ultima vreme ale raporturilor politice mondiale, ale echilibrului geostrategic, ridică numeroase semne de întrebare în legătură cu opțiunile și culoarul pe care trebuie să se înscrie viața politică românească, tot ce implică ea: reformă, democratizare, construcție instituțională, politică externă. Paradoxal, în ciuda rumori temperamentală care ne domina atunci, în '90 lucrurile erau mai clare: în Imperiul sovietic mirosea a putrefacție (în '91, în mod firesc, tot esalonul rusesc multisecular avea să se prăbușească), iar Estul eliberat avea în față un singur drum logic — occidentalizarea; desigur, rezultatele economice aveau să vină peste ani și ani, dar desenul politic trebuia să fie limpede de la început. Tot paradoxal, în acel început al libertății noastre, forțele politice conservatoare, conduse de Ion Iliescu, au rețezit planul occidentalizării României, refuzând schimbarea radicală a sistemului, blocând reforma și practicând o politică externă confuză, în cadrul căreia portea leului îi revenea unei prudențe păguboase, inepte și reverențelor față de colosul muribund de la răsărit (măsură istoriei stătea deasupra capului lui Gorbaciov, dar Iliescu semna sonin cu acesta primul său tratat internațional, o pată pe politica noastră externă); altitudinea duplicitară față de ideea unirii cu Basarabia spunea destule. Într-un timp, americanii și-au ales, în 1992, cu o mână de lemn, președintele. După un an și jumătate de Clinton & Hillary, Rusia de astăzi greblează hârta, strângându-și de pe dișuri fii rădăcilor, strângându-i la pieptul bombat al CSI și arătând tuturor o pisică turbată (Jirnovskii). În acest moment al istoriei noastre, când tunurile lui Petru cel Mare se aud iarăși din ceala timpurilor, noi mai reprezentăm pentru Occident un singur punct de interes, și acesta doar pasager și conjunctural: stabilitatea în zonă, implicit stabilitatea internă. La București, cu climatul său caracteristic, Schiffer, consilierul lui Clinton, a spus-o de-a dreptul.

Și cum o nenorocire (revigorarea expansionismului rusesc) nu vine niciodată singură, iată că suntem confrunțați acum cu un rău cel puțin la fel de mare: catastrofa economică, perfect previzibilă, de altfel. Suntem la limita critică a intrării în hiperinflație, care nu se mai socotește cu sute de procente, ci cu mii și zeci de mii! Di Iliescu a promis un milion de locuri de muncă, dar șomajul va atinge cu siguranță în câteva luni 15%. Un om din șasa nu va munci, iar apoi hiperinflația va dubla și chiar va tripla acest handicap — și asta chiar nu se poate și chiar nu se prea întâmplă prin istorie! Și atunci? Ce va urma? Nu există decât un singur răspuns: schimbarea; adică alegeri anticipate, indiferent de preț — imens, da — cu care se plătește. Oricât de luptător ar fi di Iliescu (și forțele pe care se sprijină), nu există altă alternativă, pentru că pericolul este imens; acesta este sensul cuvântului „pericol” de care vorbește opoziția. În acest context, disponibilitatea în continuare a opoziției pentru dialog nu are darul decât de a micșora prețul care trebuie plătit pentru schimbare, fie aceasta cu sau fără alegeri anticipate. Și așa cum decurge viața politică și cum se desfășoară campania electorală mai mult sau mai puțin mascată, este probabil că toată lumea e decisă pentru varianta alegerilor anticipate; variantă însoțită de dialog al forțelor politice, din rațiuni tehnice și în serviciul națiunii.

EUGEN CHIROVICI ■

Majestatea Sa Regele MIHAI primește din nou, drept răspuns la dorința de a vizita Timișoara în zilele Sfințelor Paști, un refuz mai mult sau mai puțin mascat. Deși declarase că nu intenționează să conteste ordinea constituțională actuală, președintele Iliescu îi mai cere încă o dată și încă o dată și încă de o mie de ori un angajament în acest sens. Ceea ce vrea președintele se traduce așa: ori eu, ori El. Ceea ce vrem noi, oamenii, nu contează nici cât o ceapă degerată...

■ ■ Adrian Păunescu lansează la Strasbourg, festivalul Cântarea Europei. Senatoarele și-a sfârșit discursul, în plenul Parlamentului European, cu nisei versuri avântate și îndurate. Iși mai spune omul otul, da' parcă nu prea era cazul. Bieți parlamentari occidentali, cât de mici și anosti s-or fi simțind ei în fața unei asemenea înflăcăări tunătoare! E clar, omul ăsta s-a intrat în politică până-n gât, dar tot a rămas cu un picior în cenăciurile de alădată. Ține-l Doamne, că să mai și rădăm câteodată!

■ ■ Tot așteptând să se zguduie din temelii clasa politică românească, așa cum am fost amenințați, alergăm day by day să cumpărăm Evenimentul și năvălim la lectură asupra listelor cu turător pe care ziarul le publică step by step. Ceva senatori, miniștri, vreun premier, vreun președinte, nimic? Ni s-au lungit urechile de-atâta așteptare și tot sperăm în continuare. Da' pară era mai simplu să luăm organigramele mai acătării și s-o luăm gospodărește, în ordine alfabetică, de la început și până la „eu voia dvs., ultimul pe listă...” — că știe toată lumea cum devine chestia cu treaba. Oricum, eu poate dezmințesc SRI, inițiativa Evenimentului e salutară și recunoaștem cinstit că ne roade ușor o oarecare piznă colegială.

■ ■ Dom' Văcăru e scurt și cuprinzător: dacă gen. Cristea nu-și dă demisia, va fi demis! E groasă, fraților, se hol permi cu germanii și roșiile cu pătăgelele coapte, nu-i bine să stai prin presă-

mă, că nu știi de unde te-atingi! Da' suntem curioși ce-va de speriat! Poate se-ndu-ră Dumnezeu și tot aflăm și noi până la urmă ce și cum. Stați pe-aproape, avem surse și resurse!

■ ■ „Constatăm că țara are ca principiu dusman însăși puterea politică actuală”. Mai limpede de-atât nu poate fi spus, dar puterea nu și nu, ea vrea să fim „pretini”. Manifestul pentru salvarea României, dat publicității de către Convenția Democratică, pune degetul pe rană (adică acolo unde Iliescu, Văcăroiu & Co. presară de zor sare grunjoasă). Di Adrian Năstase e foarte deranjat de această frază, lucru lesne de înțeles; mai de ne-nțeles e altitudinea PAC-ului, care preferă probabil valurile nobile și sentimentale, pe versuri de Chamberlain și Daladier, adaptate la vremuri și specifice de Gh. Tătărașcu. Atitudinea constructivă, civilizată și manierată nu exclude fermitatea, domnule Manolescu, lertați îndrăzneala.

■ ■ Conu' Surdu se dă supărat pe conu' Văcăroiu, pe conu' Năstase și pe alți „con”. E clar, vin alegerile!

■ ■ Impăratul Iulian și „ceata lui Pitigoi” (un milion jumate, neamule) au căzut la pace cu poliția și-au renunțat să devasteze Capitala, ca și cum Capitala le-ar fi lăsat banii, nu Stoica! Oricum, Pa-nar și Gavra s-au ras de niște voturi, slavă Domnului.

■ ■ Dumitru Costin, președintele Blocului Național Sindical, a relătat la conferința de presă istoria de tip mafiot a implicării lui Vadim și Dan Ioan Mirescu în afacerea Megacartier din Pitești. Dumitru Bădoi, patronul focului, cere protecție pentru a face mărturisiri complete. În fața procurorului general, iar Ana Cojan, o colaboratoare a sa, a obținut protecția BNS pentru a se ascunde, dar va apărea ca mărtor-heel la momentul potrivit. Dacă nici acum...

EUGEN CHIROVICI ■

ALEGERI FĂRĂ POLIȚIE POLITICĂ!

Hipnotizați de stirele unor sondaje de opinie, reprezentanții opoziției par să fi uitat fraudă majoră de la alegerile anterioare. Numai di Corneliu Coposu ne mai amintim, uneori, că 10% din voturi au fost falsificate. În schimb, alți lideri ai partidelor din CDR au declarat că alegerile au fost corecte.

În aceste condiții, șansele ca opoziția să piardă și viitoare alegeri sunt serioase. Voi aduce ca argument chiar recentul Manifest, în care nu există nici o referire la principala armă secretă aflată în mâna actualii puteri — poliția politică — deși România Liberă și revista noastră au tras semnalul de alarmă. Oare liderii CDR

au uitat procentele aberante de „plimbăreți” pe listele speciale și de voturi nule, unice în istoria electorală?

Având în vedere că la alegerile locale actuala putere a recurs la practica falsificării a mii de buletine de identitate (vă mai amintiți scandalul de la Poliția din Târgu Mureș?), ne înduim că aceste practici vor înceta. De altfel, di Dan Gheorghe, șeful UM 0215 pare a fi implicat în scandalul falsificării unor legitimații. Membrii Biroului Electoral, comuniști cu vechi ștate, distribuiau simpatizanților cunoșcuti ai CDR buletine de vot fără stampila de control, pentru a fi anulate ulterior, în timpul procesului de numă-

rare. Sistemul listelor electorale speciale, prin care orice cetățean poate vota oriunde, numai pe baza buletinului de identitate, reprezintă o ușă larg deschisă tuturor fraudelor posibile. De ce nu au fost eliberate cărțile de alegător?

Dacă liderii CDR nu vor face demersuri ferme pentru desființarea poliției politice, vor rata și următoarele alegeri și, în acest fel, electoratul va fi obligat să se orienteze către partidele de extremă dreaptă, deoarece dorința de schimbare este cu adevărat explozivă în întreaga țară.

CONSTANTIN SEVERIN ■

Desen de NICOLAE ROGOVEANU ■

GEORGE ARION VIATA SUB UN PRESEDINTE DE REGAT

Pretendent sau Succesor?

Televiziunea română ne-a prezentat, în trei seri, cele trei episoade ale filmului Pretendentul (titlu care, la noi, s-a tradus Succesorul), realizat de Steve Sohmer după propriul său roman, o admirabilă tentativă de pătrundere în intimitatea mecanismului Puterii, cum rarori ne-a fost dat să vedem, în ultima vreme, pe micul ecran.

Ațiunea începe extrem de simplu și ne plasează imediat într-o realitate palpabilă și fierbinte: conducătorul mișcării Contras din Nicaragua, colonelul Martinez, este ucis pe când se afla la Washington. Odată cu el este rănit și tânărul senator Fallon, care poate totuși ține un scurt și vibrant discurs, chiar în fața camerelor de luat vederi și îi zguduie pe americani cu vehemența cu care combate violența și teroarea.

Din acest moment lucrurile se complică și capătă o anvergură nebănuită, factorii politici începând să tragă sforți pentru a câștiga o poziție privilegiată de pe urma tragicului eveniment. Președintele vrea să-și recâștige electoratul și l se pro-

pune să-l aibă alături, în campanie, în calitate de vicepreședinte, pe Fallon; simțindu-și amenințată situația, vicepreședintele în exercițiu, Eastman țese o plătă de intrigă; jeli de la F.B.I. și C.I.A. își fac și ei jocurile după cum cred de cuviință; politicienii se agită să-și descopere alianțele cele mai profitabile; nu lipsește o jună de o frumusețe fatală, Sally Crain, secretara senatorului rănit care se dă de ceasul morții să-și asigure ascensiunea rapidă în noile circumstanțe; evident, nu lipsesc stăruirile cu versiunile lor contradictorii precum și doi detectivi, Nick Mancuso, în prag de pensie și tânărul David Ross, puși, chipurile, să descopere asasinul dar nutrindu-se speranța că vor ajua. Ei se dovedesc însă niște adevărați profesionali, descoperă că asasinatul a fost comis din ordinul frumoasei secretare, o slujitoare nu numai a omului fără predeceși dar și o iscusită mânătoare a armei și a viclenilor, care nu se dă în lături de la nimic pentru a-și propulsa șelul la Casa Albă, ca apoi să-l manevreze contror intereselor S.U.A.

E-adevărat, după ce mai cad câteva victime mai mult sau mai puțin inocente, după ce mai curge din balsug sânge, ițele incurcatei povești încep să se descalcească. Dar nu poș să nu-ți pui întrebarea următoare: cel care n-are acces la informații riguroase, de primă mână, ce pricepe din tot acest noian de fapte, din acest haos organizat cu măiestrie, dacă însă importanți în ierarhia socială nu cunosc decât o frântură de adevăr și abia după multe eforturi se demitesc pe ce lume se află? Ce înțelege americanul de rând pe care, potrivit expresiei unuia dintre personaje, îl doare în cot de ce face guvernul și din cine e format, atâtea timp cât benzina e ieftină, i se asigură programe de televiziune 24 de ore din 24 de ore și are ce bea și mânca și are unde dormi? Poate nici măcar nu-i pasă în ce confuzie trăiește. Poate adoră să fie minșit, hrănit cu iluzii și se comportă ca într-o grădiniță cu copii răsfățați, așa cum se exprimă un cilt personaj. Poate asta e soarta tuturor popoarelor în relația cu guvernările lor.

Dacă așa ceva i se întâmplă contribuabilului de peste ocean, ce să mai zicem de noi, care habar n-avem ce s-a întâmplat în decembrie '89, de pildă, ce-a fost cu mineriadele și cine le-a declanșat, pe cine a supărat ieri dl. Spîroiu sau pe cine supără azi dl. Măgureanu, ce să mai credem despre pactele pe care le fac și le desfășoară politicienii noștri, cu o repeziune înmărmuritoare, ce crezore să mai dăm avalanșei de știri care în aparență ne asaltează în flux continuu și ne creează impresia unei transparențe o conducerii, dar dacă stăm și le analizăm, nu le descoperim nici o logică și ne lasă într-o ceață perpetuă?

O deosebire există, totuși, între americanul de rând și românul de rând, fără îndoială, și unul și altul manevrabil și manevrabili, la fel de creduli și la fel de ușor de păcăliți; ultimul n-are nici o nădejde să nu i se scumpească periodic benzina și alte produse de maximă necesitate, nu prea are ce mânca și bea sau nu prea are unde pune capul pe pernă. Așa că pe el îl interesează tot mai puțin subtilitățile care i se prezintă, pe căle pianuri se joacă larsa tragică al cărei erou este și cine este păpușarul care trage sforțile. La noi, scenariul liniștii se urzește pe un fundal de miserie dezgustătoare. Edificatoare este însăși schimbarea titlului acestui film vizionar cu sufletul la gură de multă lume și care a deschis ochii multora — deșteaptă-te, române! — mai bine decât orice emisiune cu parlamentari proști, guralivi și găunoși, demagogi și falși patrioți: la noi n-are voie nimeni să fie pretendent la cea mai înaltă funcție, ci numai și numai succesor!

Spre ce anume ne îndreptăm?

GUVERNUL PUNE BAZELE DICTATURII

• O analiză economică necruțătoare a Fundației Române pentru Democrație

Nu este un secret pentru nimeni, lucrurile nu merg deloc bine în România. Fiecare cetățean simte asta pe propria piele. Și dacă deocamdată populația suportă cu stoicism privațiunile, acest lucru se datorează probabil speranței că ceva se va îndrepta vreodată. Când anume se poate întâmpla acest lucru, numai specialiștii pot aprecia. Statisticile și prognozele sunt singurele în măsură să arate dacă ceva se schimbă în bine sau dimpotrivă. Pe baza datelor oficiale ale Comisiei Naționale de Statistică, Fundația Română pentru Democrație a elaborat un material intitulat sugestiv: ROMANIA 1989—1994.

Ulm Spineanu: „Totul pare a fi programat”

Ce se poate constata din lectura acestui studiu? Că producția scade, cu mici excepții, pe toate fronturile. Să luăm numai câteva exemple. Dacă spre sfârșitul lui 1990 producția medie la preparatele din carne se situa în jurul valorii de 32.000 tone, în noiembrie 1993 pragul atins era sub 10.000 tone, iar tendința de scădere se menține. De la 3.000 tone unt în ianuarie '90, am ajuns la 800 tone în ianuarie '94. Tendința de scădere se menține. La fel stau lucrurile cu laptele de consum: de la 500.000 l. în ianuarie '90, la mai puțin de 160.000 hl. în decembrie '93. A scăzut drastic producția de confecții textile: de la valori de circa 160.000 \$ în martie 1990, la sub 25.000 \$ în ianuarie '94. Specialiștii care au lucrat la elaborarea acestei analize susțin că, cel puțin la articole destinate consumului direct, aceste scăderi sunt greu explicabile. Nici la capitolul combustibil

bil situația nu se prezintă mai bine. Dacă producția de păcură, spre exemplu, atinge valori de circa 800.000 tone în ianuarie '90, acum a ajuns la circa 300.000 tone. Tot scăzătoare sunt și graficele producției de energie electrică, țigel, cărbuine net preparat. A scăzut și consumul de medicamente. Nu înseamnă însă că s-a îmbunătățit starea sănătății populației, pentru că statistica speranței de viață dă semnale alarmante. Cu alte cuvinte, scăderea consumului de medicamente este forțată. „Paradoxal, dar totul seamănă cu ceva programat” — aprecia reputatul economist Ulm Spineanu.

Să vedem însă ce anume crește. Inflația totală, calculată pe baza ratei medii lunare, era de 1.300 la sută în ianuarie 1993 față de octombrie 1990. Într-un singur an, guvernul Văcăroiu a reușit să o ridice la peste 5.000 la sută (față de octombrie 1990)! Ceea ce este grav, tendința este de creștere exponențială. Specialiștii spun că odată atinse aceste praguri, inflația va fi greu de ținut sub control încă o realizare a guvernului Văcăroiu este că a

lăsat fără locuri de muncă alți 300.000 de cetățeni. Să vedem însă cum explică specialiștii care au participat la elaborarea acestui studiu actuala stare de fapt. Inflația a atins o curbă exponențială datorită tipăririi ireponsabile de bani. Dacă se încearcă stoparea tipăririi de bani, efectul imediat este o creștere a șomajului și asta pentru că Produsul Industrial Brut (PIB) nu crește.

Martie '95: hiperinflație și hiperșomaj

Nu trebuie să ne surprindă că pe fondul acestei stări catastrofale apar o serie de anomalii. La noi, mărgarina costă 4.500 lei, în timp ce la nemți 0,7 mărci. Adică de aproape șase ori mai puțin. Așa se face că pentru un hectar cultivat cu sfeclă se plătesc 3,5 milioane lei, în timp ce prețul obținut pe recoltă ajunge doar la 1,5 milioane lei! Cu alte cuvinte, economia românească nu reacționează la legile și semnalele pieței. Este pur și simplu asfixiată. Știe sau nu știe executivul în ce situație limită a ajuns țara? Cum datele care stau la baza studiului amintit sunt cele oficiale, este de presupus că știe. Dar tot atât de bine se poate întâmpla ca prelucrarea acestor date de către executiv să nu conducă la aceeași concluzie, pentru că, spune dl. Nicolae Tăran, „România este singura

țară totă comunistă care mai folosește sistemul de evidență statistică de tip CAER”. Or, acest sistem este marcat de un viciu fundamental: nu permite calculul exact al produsului final. Unde am putea ajunge? Dl. Ulm Spineanu prognozează o criză de tip nou, mult mai periculoasă, care s-ar putea instala cel mai târziu în luna martie a anului 1995: o rată a șomajului de 14—15 la sută și o rată a inflației de 254 la sută. Singura alternativă pentru evitarea dezastrului ar fi desfășurarea într-un ritm alert a privatizării și restructurării. Ceea ce înseamnă însă voință politică. O voință politică ce ar trebui să vină de la un Parlament a cărui structură nu a dat dovadă de așa ceva până acum. „Eu nu înțeleg, domnule, ce înseamnă aia nu-s bani!

Stefan cel Mare, când n-avea bani, bătea monedă!” — mărturisise, nu cu mult timp în urmă, liderul PUNR Ioan Gavra. Ei bine, dacă se aplică o asemenea „gândire” economică, vom intra într-o inflație galopantă și s-ar putea ajunge, vrând-nevrând, la soluții de mână forte: prețuri controlate, salarii controlate, totul controlat. Cu alte cuvinte, cel puțin din punct de vedere economic, premisele unei dictaturi există. Ce anume ar mai putea încurca so-cotile unor forțe care și-ar dori eventual acest lucru? Presa independentă? Numai că starea jalnică a economiei și-a pus amprenta și pe producția de hârtie. Aceasta a scăzut aproape la jumătate față de 1990. Și continuă să scadă. Așa că nu contați numai pe noi, stimați cititori.

RAZVAN DUMITRESCU ■

Iti stă mintea-n loc:
„Eu nu-nteleg, domnule, ce-nseamnă aia nu-s bani! Ștefan cel Mare, când n-avea bani, bătea monedă!”, produce cu gura IOAN GAVRA. Pe vremea aceea nu se inventaseră CARITASUL sau alte escrocherii...

Fotografie de
FLORIN IONIȚA ■

O boală despre care nu s-a vorbit în România

Transsexualismul – sau dorința de schimbare a sexului

Transsexualismul este definit, sec, conform dicționarului, așa: „tulburări de identitate a genului, caracterizate printr-un disconfort persistent și sentimentul neapartenenței la sexul desemnat, la o persoană care a atins vârsta pubertății”. Acest subiect era tabu în epoca comunistă pentru simplul motiv că, în România, nu... existau nici bolnavi psihici și nici deviații sexuale. Totuși, deși informațiile pe această temă erau extrem de reduse, cei ce aveau nevoie să știe, au aflat și, câțiva dintre ei, au urmat „traseul” până la capăt. Finalul este, în acest caz, operația de schimbare a sexului. Se pare că, în țară, s-au efectuat circa 30 astfel de operații. Nu este nimic spectaculos în toată această istorie, operația fiind mutilantă, definitivă, iar reușita ei nu a fost niciodată deplină. În primul rând, organele genitale „create” nu pot fi folosite... normal, iar persoanele în cauză nu vor fi niciodată nici femei, nici bărbați veritabili. Mai mult, persoana respectivă este obligată, în urma operației, să rupă definitiv cu trecutul, cu prietenii, să schimbe buletinul de identitate și, aproape întotdeauna, părăsește localitatea respectivă, sau chiar țara. Mulți dintre acești oameni nu s-au adaptat, nu s-au putut căsători, nu au fost acceptați

în societate și, ca urmare, mulți au încercat să se sinucidă. Unii specialiști consideră transsexualismul o boală fie psihică, fie endocrină. Indiferent de aceste opinii, singura soluție pentru salvarea transsexualilor veritabili, adică a celor care nu sunt homosexuali veritabili, rămâne operația – surrogat de schimbare a sexului.

„Sunt niște bolnavi, niște nenorociți. Viața lor este distrusă”

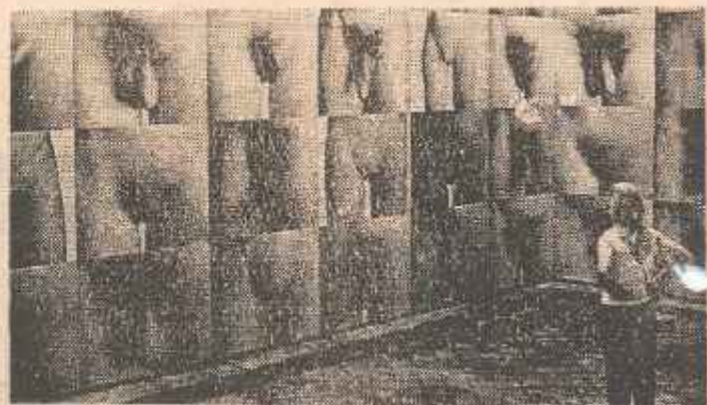
Am cerut opinia dlui medic primar psihiatru, șeful secției a-XIV-a, la spitalul „Dr. Marinescu” din București, și care a dorit să-și păstreze anonimatul:

„Astfel de cazuri sunt tot atât de... interesante pe cât este interesant un cancer ce răvășește un organism. Ei sunt oameni bolnavi, sunt niște nenorociți. Singura lor dorință este de a-și schimba sexul și nimic nu le poate schimba această convingere. Viața lor este ca trasă la indigo... În-că din copilărie au manifestat dorința de a fi de celălalt... sex. Psihanalistii caută cauzele în impactul imaginii tatălui sau al mamei, în comportamentul nepotrivit al mamei de a-și îmbrăca fiul în rochițe, de a-l prinde fundițe, de a-l îndemna să se joace cu

păpușile, numai pentru că ea a dorit o fatiță... sau invers. Oricum, cauzele sunt multiple, profunde... Mulți au încercat, în repetate rânduri, să se sinucidă. Viața lor este ratată”.

Și-a confecționat un penis cu care și-a dezvirginat logodnica

„Am cunoscut odată, prin anul 1958, o fată-băiat ce se numea Sanda. Ea avusese o copilărie nefericită, părăsită de mama sa, a trăit alături de tatăl ei, director de școală de corecție, bețiv și petrecăreț. Se pare că, după o astfel de petrecere, el a încercat să o violeze... Viața părea să decurgă normal până când fata a ajuns la o școală de asistente medicale și a aflat de existența... testosteronului, hormonul tipic masculin. În deplin secret, Sanda a început să ia cantități uriașe de testosteron, vocea a început să i se îngroașe, fuma mult, s-a crescut mustăcioară și se îmbrăca în haine băiețești. Mai mult, la un moment dat, internându-se în spital, a surprins o discuție între cadrele medicale ce comentau titlul ei ridicat de testosteron: „parea ar fi băiat”. Acest lucru a convins-o pe deplin că este, de fapt, băiat. Și-a falsificat buletinul, a devenit Sandu și s-a dus în satul în

● Pe cale operatorie se creează alt organ de reproducere, dar persoanele în cauză nu vor fi niciodată nici femei, nici bărbați veritabili ● În țara noastră s-au efectuat circa 30 de asemenea operații mutilante

care fusese repartizat(ă). A trăit o vreme liniștit(ă), până când moașa comunală și-a dat seama că are... săni. S-a mutat într-un orășel și atunci am cunoscut-o, într-o clinică psihiatrică. A intrat în cabinet un băiat adus de mama lui pentru că voia să se mărite. Avea o logodnică, care arăta și fotografia la un strict necesar, pe atunci înainte de internare, asistenta a găsit un... penis confecționat dintr-o jurubită din aceea pe care se înfășoară ata la războiul de țesut, învelit în vată, acoperit cu tifon. Întreaga „instalație” era acoperită cu un prezervativ. Fusese folosit la dezvirginarea iubitei sale...”

„Coniac” a trăit într-o clinică de boli psihice cronice – secția femei

„Alte persoane au ales alte căi... Astfel, am întâlnit o femeie încântătoare, blondă,

de o feminitate rar întâlnită care... era bărbat-bărbat, poreclit Coniac. Ea a decis să-și petreacă restul vieții într-o clinică de boli psihice cronice, secția femei. S-a adaptat perfect acelei vieți și altceva nu și-a mai dorit”.

„Am scăpat-o de pușcărie pentru că era iresponsabilă”

Altădată, a adus Militia o fată-băiat care fusese prinsă furând haine băiețești dintr-un mare magazin, cred că de la Bucur Obor. I-a sărăcit și lor ceva dubios... Am descoperit că era o transsexuală veritabilă și așa am reușit să o scap de închisoare. Am încadrat-o în Decretul 111, deși iresponsabilă. Nu a făcut pușcărie, a fost necesar să se trateze într-o clinică de specialitate”.

BRINDUȘA NICOLAE ■

În București, cel puțin, există două feluri de controlori, la ora asta: adevărați și falși. Stelian Constantin, șef echipă controlori RATB: „E un fel de a spune că nu sunt mulți controlori falși, pentru că dacă ei sunt treizeci în tot Bucureștiul, sunt destui. Controlorii falși sunt cei care nu au serviciu. Au o legitimație care ori a fost pierdută de un controlor ori au furat-o.

controlori falși, care execută controlul cu legitimații furate sau improvizate sau chiar fără nici un fel de legitimație. Am încercat să obținem un plus de control asupra acestui fenomen de super-fraudare. Cazurile nu sunt numeroase, dar ne creează totuși probleme”.

În legătură cu specificul acestei meserii, șeful controlorilor a declarat: „Una din

O meserie riscantă și stresantă

Iată ce ne-a declarat controlorul Marin Nicolae: „Periferia a fost și a rămas un dezastu pentru efectuarea controlului. Cartierole Colentina și Ferentari sunt cele mai periculoase. Oamenii, cunoscându-se între ei, sar să-l anore pe contravenientul care trebuie să plătească amendă. Țigarii, ca să scape de controlori, folosesc sprayurile lacrimogene. Așa ceva ne-ar trebui și nouă, pentru autoapărare”.

Am avut ocazia să întâlnim un asemenea individ, pe linia troleibuzului 87, pe Călea Griviței, nu cu mult timp în urmă. Când ne-a văzut, a sărit din mașină și a scăpat. Pasagerii ne-au spus că a controlat pe toată lumea, dar, din fericire, n-a găsit pe nimeni fără bilet sau abonament”.

Nistor Tihohod, șef birou controlori RATB: „Există

condițiile preliminare de angajare este vârsta minimă de 18 ani. Din punctul nostru de vedere, un controlor de bilete n-ar trebui să depășească 30 de ani, din cauza efortului fizic și psihic la care este supus. Această meserie generează o stare de stress deosebită și îmbolnăvirea, ceea ce îl face pe mulți controlori să-și găsească o altă ocupație. În cadrul RATB, Controlor fiind,

Atenție călători!

ÎN BUCUREȘTI AU APĂRUT FALȘI CONTROLORI DE BILETE

● Ei aplică amenzi și dispar cu banii

Îl este îngrozitor de frică. De exemplu, într-un cartier unde sunt mulți țigani, e dificil să trimiți controlori români. Soluția a fost să selecționăm dintre oamenii noștri pe cei care sunt țigani și să-i trimitem în acele zone dificile, din punctul de vedere al gradului de contravenție. În cartierele periferice, controlul se face de câte două-trei echipe, pe un mijloc de transport”.

Sprâjinal poliției

Nistor Tihohod: „Controlorii de bilete RATB au dreptul să beneficieze de sprâjinal necondiționat al organelor de poliție, în condițiile în care există nepotriviri de opinie între controlori și contravenienți. Într-o anumită proporție, nu se întâmplă acest lucru.

Sunt cazuri în care contravenienții refuză să primească chitanța de 5000 de lei, încercând să reducă amendă, banii intrând în buzunarul controlorului. Prin asta, controlorul își riscă pâinea și libertatea.

Posibilitatea de supraveghere a controlorilor există. Soluția pe care am găsit-o este mai mult de ordin psihologic. Controlorii știu că sunt supravegheați de echipe speciale. Altă soluție ar fi să montăm în fiecare mijloc de transport în comun câte o cameră de luat vederi care să funcționeze și în condiții de iluminat și tremurături, așa cum sunt în vehiculele noastre. Există însă supracontrolul opiniei publi-

ce. Din reclamațiile primite până acum, nu există cazuri de controlori contravenienți, decât într-un număr foarte mic, în comparație cu numărul de controale efectuate”.

Controlori de bilete există în toată Europa. Cei din Occident sunt înzestrați cu cătușe. Am înșotit, timp de o oră, echipa de controlori condusă de Stelian Constantin. Oamenii prinși fără bilet sunt, în marea lor majoritate, șomeri, pensionari, fără un ban în buzunar. Drăgan Dumitru, prins fără bilet, șomer de doi ani, după 18 ani lucrați, ca strungar, cu ajutorul social de 12.000 de lei pe lună și trei copii acasă, a ajuns să doneze sânge, pentru 7000 de lei. Pentru că n-a avut bilet, a primit 5000 lei amendă. Meseria de controlor a devenit îngrădă în România, atât timp cât nu numai contravenienții sunt cu buzunarele goale, dar

chiar și controlorii. În comportamentul ilegal și necivilizat al unora dintre controlori a atras oprobiul opiniei publice față de toți controlorii de bilete, cu atât mai mult cu cât RATB nu a condamnat în mod public un astfel de comportament. În condițiile în care „noi plecăm de la început pe premisa nevinovăției controlorului”, după cum a declarat Nistor Tihohod și neexistând o posibilitate certă de supraveghere a controlorilor în teren, se menține un subiectiv conflict între controlor și pasager, prin nesancționarea acelor controlori care, dacă nu încalcă legea, atunci încalcă regulile bunului simț. Există și pasageri „certați” cu legea ori cu bunele maniere. Care e soluția?

DAN GHEORGHE ■
Fotografii de ELENA GHERA ■

Drăgan Dumitru, a câștigat 7.000 lei pentru că a donat sânge. Prins fără bilet, trebuie să plătească 5.000 lei amendă.

În urma anchetei noastre publicate în nr. 10 al revistei, Inspectoratul General al Poliției a dat curs semnalului nostru. În urma cercetărilor pe care le-a efectuat, am primit la redacție o adresă din partea Biroului de presă al IGP. Deci: un tânăr vine la postul de poliție să reclame un furt; este revoltat, agitat, nervos, certăreș. Trei polițiști, în prezența unor martori oculari, „rezolvă” cazul: îl bat animalic pe tânăr, legat de mâini și de picioare, îl desfigurează, îl desființează, după care îl trimit cu salvarea la spital. Internat abuziv la psihiatrie, tânărul, la scurtă vreme după externare, complet dezechilibrat, distrus, se sinucide. Avea 22 de ani...

Dreptul la replică

MINISTERUL DE INTERNE
INSPECTORATUL GENERAL AL POLIȚIEI
SERVICIUL RELAȚII PUBLICE ȘI PRESĂ

Către

Redacția revistei **FLACĂRA**

— Domnului redactor șef —

Vă rugăm să publicați, conform dreptului la replică, concluziile rezultate în urma verificărilor efectuate ca urmare a sesizărilor cuprinse în articolul **Trei polițiști bat cu ferocitate un tânăr venit să reclame un furt**, publicat în numărul 10 al revistei **FLACĂRA**, la data de 19.03.1994, în care se aduc grave acuzații lucrătorilor Postului de Poliție al comunei Vicovu de Sus, județul Suceava.

La data de 04.10.1993, în jurul orei 09.00, Boștîg Iosif, zis Velu, s-a prezentat la postul local de poliție și, într-o excesivă stare de surescitare, încerca să reclame polițiștilor că în noaptea respectivă a surprins un cetățean în timp ce sustrăgea materiale de la locuința sa aflată în construcție.

Fiind invitat de către șeful de post, plt. Tîpceriuc Gheorghe, să se calmeze și să relateze coerent reclamația sa, Boștîg Iosif a devenit agresiv. L-a lovit de reverul hainei pe cetățeanul Boghean Aurel, aflat la fața locului, cerându-i să părăsească sediul postului, după care a încercat să distrugă unele bunuri — mașina de scris, telefonul, scaunele — insultând, în același timp, subofițerii.

Intrucât cel în cauză devenea din ce în ce mai agitat, a fost imobilizat și s-a cerut intervenția medicului din comună. S-a prezentat asistentul sanitar Coroamă Ionel, care l-a administrat două fiole de Diazepam și, deoarece starea de agitație a celui în cauză a revenit după o perioadă scurtă de liniște, acesta l-a lovit chiar și pe fratele său, Boștîg Ilie. În această situație, s-a luat măsura trimiterii lui

Boștîg Iosif la Spitalul Rădăuți, unde a fost internat la secția psihiatrie, iar ulterior, la cererea părinților, a fost transferat la Clinica de psihiatrie Iași.

Aici a stat internat în perioada 16 octombrie — 01 decembrie 1993, stabilindu-se diagnosticul, consemnat și în articol, „decompensare hipertimică maniacoală pe fond de personalitate”. În noaptea de 8/9.12.1994, deci la aproape două luni și jumătate de la incidentul inițial, Boștîg Iosif s-a sinucis prin spânzurare în locuința sa.

Regretăm acest destin tragic al unui tânăr de 22 ani și respectăm durerea celor apropiați, dar nu putem fi de acord cu tragedia să fie pusă pe seama unor oameni nevinovați, care nu și-au făcut decât datoria de a-l ajuta să primească îngrijirile necesare într-o clinică specializată.

Considerăm acuzațiile autorului articolului ca nefondate, deoarece asocierea forțată a evenimentelor anterioare cu moartea lui Boștîg Iosif este total subiectivă.

Referitor la plt. Moldovan Constantin, vă informăm că acesta și-a schimbat numele în anul 1988. Subofițerul a absolvit Școala de subofițeri în anul 1987 și a lucrat până la 01.07.1990 la Inspectoratul de Poliție al Capitalei, dată de la care s-a transferat din motiv familial la Inspectoratul de Poliție al județului Suceava. Speculațiile făcute „după declarațiile mai multor săteni” sunt nefondate, cel în cauză nefiind nici securist și nici terorist în decembrie 1989.

Șeful serviciului
Lt. col. Bucur Nicolae

Apel către dl. gen. mr. Ion Pitulescu, subsecretar de stat, șef al Inspectoratului General al Poliției

Faceți dreptate, domnule general!

Am primit adresa Serviciului Relații Publice și Presă al IGP și, după cum vedeți, o publicăm în întregime — și chiar ca drept la replică, așa cum ați cerut, deși articolul nostru (publicat în nr. 10 al revistei) nu intenționa un schimb de „replici” cu instituția dv. ci prezenta fapte. Operativitatea și, ne place să credem, onestitatea cu care IGP a cercetat cazul semnalat de noi vă onorează, domnule general, dar adresa primită de la serviciul dv. de presă pe noi ne dezamăgește, pentru că — acesta e adevărul — escamotează faptele relatate în articol, care îl incriminează pe cei trei polițiști. La reamintim:

1. Martorul ocular **Corneliu Boștîg** (nu este rudă cu victima) ne-a relatat: „L-am văzut pe Velu legat de mâini și de picioare, în camera șefului de post, jos, pe dușumea. Am auzit întruna țipetele lui. Când a leșit din camera șefului de post, era fără dinți în gură, cu buzele negre, dezlegat la picioare”.

2. Iată ce declară un alt martor ocular, **Vasile Coroamă**: „Ajuns la postul de poliție, am văzut cum plt. Onuț l-a dat cu capul lui Velu de l-au sărit dinții din gură. Pe urmă, șeful l-a băgat în biroul său, ajutat de Onuț, bătându-l cu picioarele amândoi. Eu îi rugam să nu-l omoare” etc.

3. **Ilie Boștîg** (fratele victimei), care l-a găsit zăcând la postul de poliție pe un cearceaf plin de sânge, declară: „Era bătut în ultimul hal, încât nu m-a mai recunoscut. Era lovit la față, la cap, era vântat și din gură îi curgea sânge”.

4. Suntem de acord că problema internării ilegale (cu încălcarea decretului 313) la secția de psihiatrie, de către medicul **Obadă Iordache**, care a falsificat foaia de observație, nu poate fi pusă în sarcina poliției, fiind de competența parchetului.

5. Referitor la plt. **Moldovan Constantin**, adresa dv. menționează: „Speculațiile făcute după declarațiile mai multor săteni sunt nefondate, cel în cauză nefiind nici securist și nici

terorist în decembrie 1989”. Aveți dreptate, „declarațiile mai multor săteni” nu constituie, în această fază, dovezi, iar fără ele, vorba aceea, hoțul neprins e negustor cinstit! Că „stofă” de terorist are din belsug și a dovedit-o din plin în ziua de 4 octombrie 1993, este altă poveste! Una care ne lasă un gust amar...

De fapt, atimate domnule general, noi nu-l cunoaștem pe cel implicat în această dramă și nu servim nici-o cauză personală. Noi cunoaștem doar legile acestei țări și pe cele, nescrise, ale sufletului omenesc. De ce să bați sălbatic la sânge, cu picioarele, cu capul în gură, să-l rupi dinți, să-l zdrobești, să-l nenorociști pe un tânăr venit să reclame un furt? Ce fel de poliție e asta, domnule general? De ce mai poartă uniformă și grade aceste brute, de ce li lăsați să dezonoare instituția dv.? Le mai dați și sălarii, din banul public, din banii noștri? Vi se pare normal și drept? Suntem de acord că Iosif Boștîg — Dumnezeu să-l odihnească — avea numai 22 de ani, putea să vă fie fiu și să fiți mândru de el, era un tânăr de 150 pravi! — era agitat, surescit și a devenit agresiv, drept pentru care, scrie în adresa dv. „a fost imobilizat”. Ce înseamnă „imobilizat”? Să vă traducem noi, domnule general: era bătut în ultimul hal, vântat, cu buzele negre nu mai avea dinți, îi curgea sânge din gură, zăcea pe un cearceaf plin de sânge, legat, după ce fusese bătut cu picioarele, „cu li rugam să nu-l omoare” (toate acestea fiind declarații consemnate de la martori oculari)! Ce mai aveți de spus, domnule general? De ce luați apărarea brutelor? Au voie trei polițiști să bată animalic la postul de poliție un tânăr legat de mâini și de picioare, chiar dacă este agitat și țighește? Care lege permite asta, domnule general, subsecretar de stat, șef al IGP? Suntem convinși că a văzut multe orori până azi, sunteți „bătut”, ca să zicem așa. Nu vă lăsați inima și conștiința să fie bătute! Faceți dreptate, domnule general!

Ce mai declară românul de tranziție

„Sunt bucuros și mă mândresc că sunt hoț!”

● Pentru **Curt Aurel**, din orașul **Alexandria**, furtul este o „meserie de onoare”

„M-am apucat să fur încă de la vârsta de 8 ani. Ca în orice „meserie”, avem și noi sefi care ne învață cum să furăm din buzunarele oamenilor, și care ne controlează. Mamă, ce bătaie lei dacă îți tremură mâna și te prinde omul cu ea în buzunar. Șeful te acapă, însă când ajungi acasă te bate de-ți sar fulgii. Mie îmi place să fur! Când bag mâna în buzunarul fratelui (păgubașului — n.n.)

și iau tufia (banii — n.n.) mă bucur! Am, așa, o mare satisfacție. Cel mai bine se fură în doi. Când plecăm la furat în grup, avem vorbele noastre, codul nostru, ca să ne putem înțelege: frațier (victima), arde-i (fură-i), că-rămida (teanc de bani), loc curat (obiecte de valoare), exize (acte), am dus mortul sau am cântat (am furat), volantă (Poliția), gabori (polițiști). Pentru a scoate

banii sau portofelul din buzunar nu am nevoie de mai mult de 30 de secunde. Mă antrenez tot timpul! Am furat din buzunare interioare, exterioare, de la cămașă, geacă, pantaloni, palton etc. Cea mai mare sumă de bani pe care am furat-o a fost de 350.000 de lei. După ce fur actele, dacă sunt bun la suflet, (i) le pun la poștă, dacă nu, le arunc pe unde. Ce să fac? Asta este meserie mea. Asta este viața mea.

După ce ies din pușcărie, stau nițel și mă refac și apoi mă apuc iar de furat. Mă duc în alte orașe, pentru că în București sunt însemnat de către gabori”.

În prezent, **Curt Aurel** este cercetat sub stare de arest pentru furt calificat în dauna avutului privat.

A consemnat
GHEORGHE BARBU
Fotografie de **FLORIN IONIȚA**

Istoria interzisă

Revoluția din munții Bucovinei

**BUCOVINA,
„kilometrul zero”
al rezistenței
anticomuniste**

Puțin cunoscut este faptul că obștinile Bucovinei au constituit „kilometrul zero” al rezistenței armate împotriva comunismului. Aici a fost creată matricea originală a unei forme de luptă care a căpătat, apoi, un caracter național. Istoricii de azi și de mâine vor fi obligați să consemneze o realitate: partizanii români din munți au salvat onoarea și demnitatea Europei de Est, după cel de-al doilea război mondial. Mișcări similare, cu caracter izolat, au mai existat în Bulgaria, Ucraina și Polonia, dar fără amploarea și durată celor din România. Partizanii au ieșit uneori cu pieptul gol, cu automatul sau Biblia, în fața tancurilor sovietice, aducătoare de moarte fizică și spirituală.

Din luna martie 1944 a început să acționeze, în Obcina Mare, primul grup de gherilă în munți al armatei române, alcătuit din 22 de luptători, conduși de Vladimir Macoveiciuc. Excelent instruiți, la un centru special din comuna Sadova, de către ofițeri români și germani, dotați cu puști-mitrăliere germane de ultimul tip (model 1944, cu 3200 de gloanțe/minut, față de 500 de gloanțe/minut, aparținând rușilor), acestă atacu prin surprindere avansat, cei 22 de partizani bucovineni au reușit să prindă 300 de parașutiști sovietici și aproape întregul Stat Major al diviziei rusești de pe linia frontului. Eficacitatea numeroaselor acțiuni ale acestor renumiți luptători de gherilă era uluitoare, mai ales că, din rândul lor, au existat puține victime până la 23 august 1944.

Capturarea Statului Major Sovietic

Până la 23 august 1944 au primit botezul focului și alte grupuri de partizani, numărul lor ajungând în final la aproape 4000 de persoane, dar grupul lui Vladimir Macoveiciuc a fost neîntrecut în eficacitate și viteză de acțiune. Capturarea întregului Stat Major sovietic de pe linia frontului, la sfârșitul lunii iunie 1944, a reprezentat momentul culminant. Gheorghe Motrescu din Vicovu de Jos, membru al grupului și

proape de prima movilă. Erau vreo 15 ofițeri, cu galoane pe umăr, de la locotenent-major la colonel. Într-un timp, primul dintre ei se urcase cu calul pe prima movilă. Archip Rusu, din spate, de pe a doua movilă, ridică pușca mitralieră spre rus, dar aceasta face dublă alimentație (s-au încălecat două cartușe) și nu la foc. Când a văzut pușca mitralieră îndreptată asupra sa, rusul a țipat și a sărit de pe cal. Toți ceilalți au descălecat. Am deschis focul asupra lor, dar trăgeam pe deasupra. I-am încercuit și i-am somat să se predea. Dar ei au deschis focul asupra noastră. Atunci, am tras și noi. Au

Începând cu luna martie 1944 a început să acționeze, în Obcina Mare, primul grup de gherilă în munți al armatei române, alcătuită din 22 luptători conduși de Vladimir Macoveiciuc. Ei au reușit să prindă 300 de parașutiști sovietici și aproape întregul Stat Major al diviziei rusești de pe linia frontului. După august 1944, luptătorii din gherilă și-au continuat lupta anticomunistă.

participant la această acțiune, își amintește:

„Totul s-a petrecut în polona Haciungu Mare, din Obcina Mare. Această polonă are forma unei viori. În vârf sunt trei movile, care indică hotarul a trei comune: Voivodeasa, Putna și Vicovu de Jos. Ne-am înșirat cu toții într-un sistem de atac tip „pungă”, cu scopul de a lua prizonieri, pentru informațiile pe care le dețineau. Un copil de 16 ani, Mihal Mihăilescu din Marginea, tot partizan din grupul nostru, pe care-l foloseam ca observator, a venit cu sufletul la gură și ne-a spus: „Vin rușii!”. Noi îl așteptam dinspre sud și ei veneau din nord, călare, la pas. Am auzit „punga” invers, cu rapiditate. Ordinul era să tragă întâi Archip Rusu cu pușca mitralieră rusească, pentru a-l deruta. El tocmai și-o ungesă și, decădând, rușii au intrat câlări printre noi, a-

murit 7 dintre ei, iar 8 au fost luați prizonieri. Radio Moscova a anunțat a doua zi că „Lam țâțat bucăți și le-am aruncat carnea prin copaci. Aveam documente și hărți foarte importante asupra lor. Am adus un oport foarte mare atunci armatei româno-germane, prin lichidarea întregului Stat Major al diviziei rusești”.

Prima grupare de rezistență armată anticomunistă

După 23 august 1944, cei mai mulți partizani din grupul condus de Vladimir Macoveiciuc au rămas în continuare în munți, fiind con-

știenți că NKVD-ul nu-l va ierta, pentru pierderile mari provocate armatei sovietice. Ei au ales, astfel, prima grupare de rezistență armată anticomunistă din România și, bineînțeles, din Europa de Est, cu un profund caracter antisovietic.

Ajutori de extraordinar Vladimir Macoveiciuc din Voltine, s-au remarcat în lupta de gherilă în munți împotriva armatei sovietice și frații Vasile și Gheorghe Motrescu din Vicovu de Jos, Archip Rusu din comuna Gălănești, Vasile Juravle din Straja ș.a.

În anul 1948, 6 membri ai grupului sunt surprinși în casa unei gazde din comuna Vicovu de Jos, de către o companie a trupelor de securitate. Au fost trădați de plutonierul de milizie Scipia Alexandru, unul dintre oamenii lor de legătură, până în acel moment. După ce securității „pilotati” de NKVD au dat foc casei, cei 6 s-au sinucis prin împușcare, printre ei aflându-se și Vladimir Macoveiciuc. Au mai rămas să-și continue aventura pe culmile înalte ale munților doar Constantin Cenușă din Putna, Vasile Motrescu din Vicovu de Jos, Cosma Pătrăuceanu din Straja și Ioan Gherman din Moldova-Sulița. Aceștia au căzut, apoi, pe rând, temerarii Vasile Motrescu fiind cel care a rezistat cel mai mult, până în anul 1958, când a eșuat în fața plutonului de execuție. Mama sa a fost condamnată la 20 de ani închisoare, pentru că, în cei 14 ani de rezistență, în munți, a avut o singură întâlnire cu fiul ei, cărui i-a dat un antinevralgic. De asemenea, cei trei frați ai săi, Gheorghe, Ion și Costea au fost condamnați la muncă silnică pe viață, pentru că l-au ajutat. Au fost eliberați în 1964, după ani grei de suferințe și maltratați, toți cu infirmități grave. Tot în anul 1944 a acționat și grupul condus de Ion Vătanianu din Sucevița, din care mai făceau parte: Gheorghe Măruță, Ion Brăileanu,

Născut la 1 ianuarie 1921 în comuna Vicovu de Jos, Gheorghe Motrescu a fost unul dintre luptătorii de elită ai trupelor de gherilă în munți ale Armatei Române, iar în perioada iulie 1946 - 30 decembrie 1947 a fost singurul bucovinean care a făcut parte din Garda Regală, ca sergent, șef de schimb. A făcut 11 ani de închisoare.

Ioan Ivașcu și Ferdinand Stagler. Ultimei trei au fost prinși de NKVD în 1947 și duși în Rusia de unde nu au mai revenit niciodată. Un an mai târziu, Gheorghe Măruță a fost împușcat de securități noaptea, prin fereastra casei sale.

„Sumanele negre”

Pe data de 1 mai 1946, Gavrilă Olteanu, fostul conducător al „Gărzilor Iuliu Măniu”, încearcă să creeze la Vatra Dornei organizația „SUMANELE NEGRE”. De ce tocmai în Bucovina?

Răspunsul e simplu: la ora aceea, cele mai puternice grupuri de rezistență se aflau aici, unele acționând de aproape doi ani.

Noua organizație a avut, însă, o existență efemeră, datorită infiltrării, încă de la început, a doi tineri recrutați de Securitate. Arestat în același an, Gavrilă Olteanu s-a sinucis într-o celulă a Ministerului de Interne.

CONSTANTIN SEVERIN ■

Psihiatria - armă de tortură în mâna Securității

**S-a manifestat dușmănos la
adresa orânduirii democrat-populare**

Di Viorel Oprea s-a născut în 9.03.1928 și domiciliază în localitatea Uioara de Sus din județul Alba.

A fost ofițer de securitate până în anul 1955 când a fost deținuț, este judecat și, ulterior, eliberat dar a rămas fără serviciu. Pentru a-și rezolva situația, di Oprea adresează un memoriu la CC al PCR. Memoriul are „efect” și solicitantului i se asigură un post de mecanic de întreținere, cu o retribuție insignifiantă și fără a i se considera vechimea neîntreruptă în muncă. În aceste condiții, în anul 1959, predă carnetul PCR. Anul următor este exclus, nu

numai din partid, dar și din serviciu, și nu mai reușește să se încadreze nicaieri. Din nou, se dovedește necesară o călătorie la București în scopul revendicării dreptului constituțional la muncă. Ghinionul face ca di Oprea să se simtă rău. De pe stradă este dus la Spitalul de Urgență și operat. La orice caz nu primește concediu de boală căci nu-l așa era „liber profesionist”. Deci, se adresează Procuraturii și, ulterior, Procuraturii Militare pentru clarificarea și rezolvarea situației sale. Consecința acestui ultim act este reținerea „neoficială” pentru o durată de trei zile, apoi ur-

mează popasul la Securitate. De aici, este internat la Spitalul Văcărești, apoi „obține” transferul la Jilava. Urmează un periplu la Penitenciarul Codlea și Sighet. Pentru a se clarifica această „complicație” situație, di Oprea este judecat, fără a fi chemat în instanță, la Tribunalul Militar Brașov. Revoltat, domnia sa recurge în forma extremă de protest: greva foamei. „Oficialitățile” nu sunt impresionate. El va fi hrănit artificial și, după nouă zile, va fi chemat, din nou, în anchetă. „Verdictul” a fost clar: trimiterea „subiecților” la Spitalul de Psihiatrie din Sighet

pentru o perioadă de cinci luni (februarie-iulie 1962). Aici, recurge, încă o dată, la greva foamei. Consecința: după o mutare provizorie într-o altă secție a aceluiași spital, este examinat de o altă comisie. Respectivul decide trimiterea diui Oprea la Tribunalul Aiud și punerea sub interdicție. Apoi, se decide reinternarea la Sighet pentru alte patru luni (februarie-iunie 1963). Di Oprea nu renunță și se adresează Tribunalului Militar Cluj pentru a i se face dreptate. Această contestație ca și toate celelalte care au urmat și care au fost destinate organelor în drept au rămas fără răspuns. A mai fost internat, ulterior, la Cluj și la București. Și în prezent, di Oprea se află sub interdicție.

Comisia pentru cercetarea abuzurilor psihice, întrunită la 08.03.1990, confirmă că numitul Oprea Viorel nu prezintă tulburări psihice în timpul examinării.

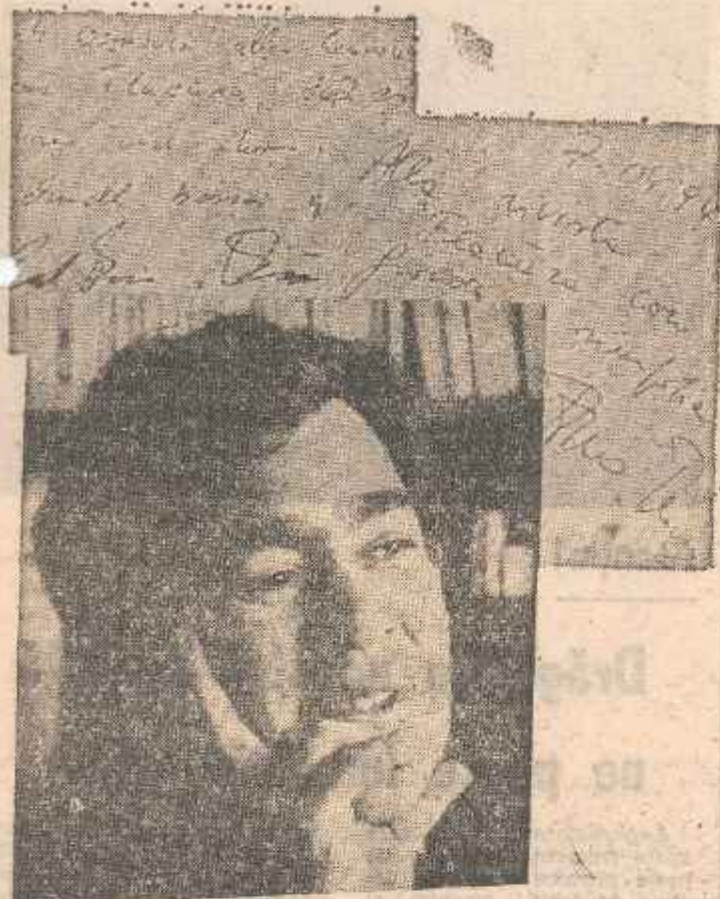
Spicuiind din actele aflate la dosar, aflăm cauzele ce au determinat catalogarea diui O-

prea drept „un nevrotic eronic grav cu elemente paranoide” (fișa de observație din Spitalul Unificat Orășeneș Sighet 1962) sau ca suferind de „psihopatie cu elemente paranoide” (Spitalul Orășeneș Sighet, 1963). Decl. Tribunalului Militar Brașov se adresează Spitalului de Boli Nervose Sighet (adresa 4019/1611/1961) solicitând internarea „numitului Oprea Viorel și a-l reține în acest spital până la completa însănătoșire”. „Luarea de măsură de siguranță împotriva sa este reclamată de un interes al Securității statului”. Sau TM Brașov, reține în adresa 1309/13.04.1963: „În cursul anului 1959, pe când era angajat la Combinatul Chimic I.V. Stalin/oraș Victoria, O.V. s-a dat la o serie de injurii și amenințări cu moartea la adresa directorului general, făcând și unele sesizări la organele de stat prin care se manifesta dușmănos la adresa orânduirii democrat-populare din țara noastră făcând și unele amenințări”.

BRINDUȘA NICOLAE ■

Familia princiară Carl zu Wied, descinzând din Regina Elisabeta, ajută România

• În iunie, va organiza un concert de binefacere
în favoarea aşezământului „Vatra Luminosă”

În Bucureşti există un aşezământ special, puţin cunoscut, construit pentru copii cu deficienţe de vedere. Centrul Şcolar nr. 1, Vatra Luminosă. Construcţia a demarat în anul 1908, la iniţiativa Reginei Elisabeta şi a fost terminată în următorii doi ani. Iată, prezentăm un fragment dintr-o

scrisoare adresată d-lui Ion I. C. Brătianu, preşedinte al Consiliului de Miniştri, de către M.S. Regele Carol I: „Regina, iubita mea soţie, îndemnată de o compătimire adâncă pentru cei suferinzi, a luat, acum câţiva ani, iniţiativa întemeierii unui azil pentru orbi, sub numele de Vatra Luminosă. În acest

scop s-a făcut apel la generozitatea publică ce s-a manifestat într-un chip vrednic de laudă prin însemnate donaţiuni în ţară şi în străinătate. Pentru îndeplinirea acestei opere s-au închiriat case în care s-au găzduit un număr însemnat de orbi şi s-au înfiinţat ateliere de tot felul spre a-i deprinde la meserii. Astfel ca, prin muncă, să-şi poată câştiga pâinea lor”. Scrisoarea este datată 25 noiembrie 1909 şi anunţă donaţia de 500.000 lei făcută de M.S. Regele şi rugăminte ca statul să se implice exclusiv în întreţinerea azilului.

În prezent, acest aşezământ este cel mai mare din Europa şi este organizat după modelul celor din Viena şi Paris. Cuprinde cinci forme de învăţământ: două şcoli profesionale, două licee şi o şcoală post-liceală de masaj (vechio de mai bine de 40 ani). Ocupă un spaţiu de circa două hectare şi jumătate, iar clădirea veche

are 100 de camere. Timp de două decenii a fost condusă de dl ing. Alexandru Dabu, om de suflet, dedicat ocupaţiei sale. Acum, Centrul Şcolar se confruntă cu mari dificultăţi. În primul rând, corpul central trebuie refăcut: grupurile sanitare, băile trebuie înlocuite complet; există planuri pentru construirea de patru obiective noi precum şi o bisericuţă. Problema spinosă o reprezintă lipsa acută a fondurilor pentru aceste obiective.

Soluţionarea acestor probleme aparţine familiei princiare Carl zu Wied. Istoria implicării familiei princiare, ne-a fost istorisită de dl prof. dr. Josif Antochi de la catedra de pedagogie comparată a Universităţii din Bonn, mare admirator şi bun cunoscător al ceea ce a fost Carmen Silva. La simpozionul de la Sinaia, desfăşurat acum doi ani, a susţinut şi a reuşit să

invite familia princiară, mai mult, i-a condus să viziteze Centrul Şcolar Vatra Luminosă. De atunci, Prinţul Carol a organizat trei concerte de muzică de operă la Castelul său, în octombrie anul trecut. Cele circa 100.000 mărci adunate au fost donate aşezământului. Acţiunea continuă şi, la începutul lunii aprilie, a sosit în ţară fiul Prinţului Carl zu Wied împreună cu celebrul regizor italian Francesco Privitera pentru a anunţa organizarea unui concert de binefacere. Acesta va avea loc la Sala Palatului, în 18 iunie şi vor participa mari soliști de la Scala din Milano şi Arena din Verona. Onorariul acestora este de 20.000 mărci pentru o apariție. La Bucureşti vor cânta gratuit. Biletele vor costa 5.000—18.000 lei şi fondurile vor fi donate aşezământului Vatra Luminosă. Aşa să-i ajute Dumnezeu!

BRINDUŞA NICOLAE

O dată cu aprobarea bugetului national,
îşi va putea deschide porţile

Prima şcoală de circ din România

Se ştie că, dintotdeauna, artistul de circ nu a avut, la noi în ţară, un statut, un atestat oficial. Practic, continuitatea artei de circ a constat din transmiterea, din generaţie în generaţie, a secretelor. De multe ori, secretele circulului au dispărut odată cu deţinătorii lor, ceea ce a constituit, cu timpul, o mare şi irecuperabilă pierdere. Pentru eliminarea acestui mare neajuns, odată cu începerea unui proces amplu de reconstrucţie a circulului, Consiliul artistic al Circului Globus din Bucureşti, a hotărât, printre altele, şi înfiinţarea unei şcoli speciale în domeniu. Prin aceasta, se urmăreşte formarea de artiști profesioniști de valoare, dar și apăsarea, treptată, în program a celor aproximativ 60 de nu-

mere ce lipsesc din repertoriul actual al spectacolelor de circ.

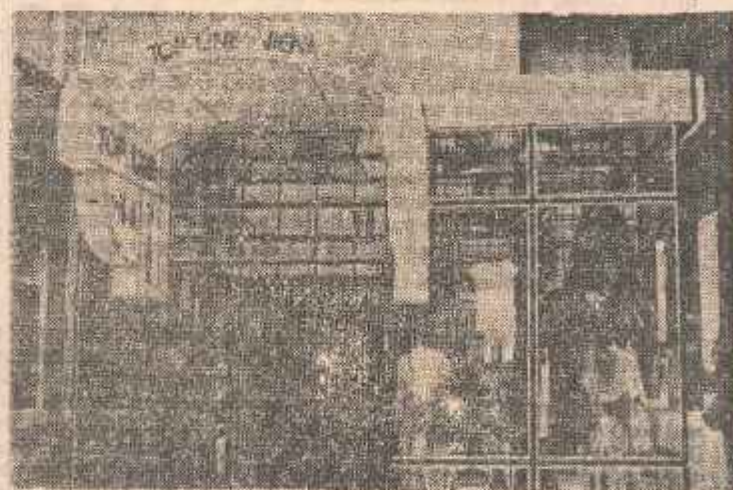
Școala va funcționa în incinta Circului Globus din Șoseaua Ștefan cel Mare, va avea, pentru început, o durată de aproximativ un an de zile și își va deschide, cursurile odată cu aprobarea bugetului național pe anul 1994, când se va decide și bugetul ce va fi alocat pentru activitatea artistică de circ. Viitorii elevi vor fi recrutați, în special, din rândul copiilor străzii și al celor de la școlile de copii orfani. Viitorii profesori, care se vor deplasa în teren pentru a face selecția, vor fi aleși dintre artiștii de circ pensionari care au dovedit o mare dragoste pentru arta și lumea circului. Pentru atragerea

copiilor care nu au nici un sprijin material, conducerea Circului a decis ca aceștia să aibă intrare liberă la toate spectacolele de gen. Programul școlar va fi stabilit, în așa manieră, încât să se asigure artiștii pentru toate specialitățile: balet, muzică, acrobatică, echilibristică, magie, comedie etc.

Absolvenții școlii vor primi un atestat ce va fi avizat de Consiliul artistic al Circului, de Ministerul Învățământului și de către Ministerul Culturii. Această inițiativă, izvoată din realitatea actuală a vieții circului, va fi sprijinită, conform spuselor conducerei Circului, și de către Comisia de cultură ale celor două Camere ale Parlamentului României.

GHEORGHE BARBU

Un W.C. public,
loc de întâlnire
al homosexualilor,
s-a transformat
într-un magazin de lux
• Patronul lui este un boxer renumit

În zona Sălii Palatului, pe strada Ion Câmpineanu, lângă punctul filateliei, există, la subsol, până nu demult, un W.C. public. Acest loc era cunoscut ca punct „strategic” de întâlnire a homosexualilor din Bucureşti dar şi de aşură. Acum, în locul amănunţit funcţionează, de câteva zile, magazinul de lux TOP LINE VIENNA.

Cel care a dorit şi care a primit aprobarea necesară să înlocuiască miksurile pestilenţiale cu mireasmă de parfumuri indigene şi străine

se numeşte Mircea Dobrescu şi este patronul magazinului. Mircea Dobrescu nu este altul decât fostul boxer, de categoria semiuşoară, care a apărut cu ani în urmă, culorile cluburilor bucureştene Dinamo, Rapid şi Metalul. Înainte de a deveni patronul firmei TOP LINE VIENNA, dl Dobrescu a fost şef de sală la restaurantul Floa din complexul hotelier cu acelaşi nume. Cu alte cuvinte, din bine în şi... mai bine.

GHEORGHE BARBU
Fotografie de FLORIN IONITA

Ecourile CONULUI ENERGETIC

STIMAŢE D-LE MORARU,

Am citit cu interes articolul din FLACARA nr. 7, privind dispozitivul D-voastră pentru colectarea energiei cosmice („Conul energetic”).

Intenţionez — dacă sunteţi de acord — să contactez persoane interesate în Germania, în vederea realizării invenţiei D-voastră.

În acest scop, vă rog să-mi trimiteţi o scurtă fişă tehnică de prezentare.

Cu stimă,
V. Balaschka

Dragă d-le V. Balaschka, am primit scrisoarea dvs şi, vă asigurăm, ne-a făcut o mare plăcere să constatăm interesul stăruitor de invenţia pe care noi am „descoperit-o”. Am transmis d-lui prof. dr. Iosif Dinu-Stefan Moraru scrisoarea dvs. Am fi foarte încântaţi dacă ne-aţi informa, din când în când, despre stadiul demersurilor dvs.

FLACARA

V. BALASCHKA
Am citit cu interes articolul din FLACARA nr. 7, privind dispozitivul D-voastră pentru colectarea energiei cosmice („Conul energetic”). Intenţionez — dacă sunteţi de acord — să contactez persoane interesate în Germania, în vederea realizării invenţiei D-voastră. În acest scop, vă rog să-mi trimiteţi o scurtă fişă tehnică de prezentare.

Nu lăsați copiii să doarmă pe burtă!

Poziția le poate provoca moarte spontană

Medici pediatri din Seattle, statul Washington SUA, avertizează mamele și pe cei implicați în îngrijirea nou

născuților și copiilor mici, că aceștia să nu fie culcați pe burtă, deoarece această poziție a bebelușului poate pro-

voa așa numita moarte spontană. Avertismentul și recomandarea medicilor au fost publicate în cotidianul Seattle Times în august 1991. Recent, revista de specialitate Archives of Pediatrics and Adolescent Medicine din SUA reia tema arătând că după 8 luni de la publicarea avertismentului, în circumscripția orășenească Seattle, numărul copiilor decedați de „moarte spontană” a scăzut cu 32 la sută. În același interval de timp, în raioanele alăturate în care populația nu ouzise de avertisment, numărul cazurilor de moarte spontană a crescut cu 3,4 la sută. Popularizarea avertismentului a avut efecte pozitive și în Germania. Aici în 1992 au murit de moarte spontană 924 copii, cu 361 mai puțin decât cu un an în urmă.

IOANA A. VAGO ■

Dr. Florin Mihăițan, medic primar pneumoftiziolog,

avertizează:

Singura șansă de a învinge maladia secolului este abolirea fumatului

„O altă patologie la... modă este cancerul pulmonar. Respectiv boala se află, din punct de vedere al incidenței, pe primul loc în țara noastră. Până acum câțiva ani, neoplasmul pulmonar afecta mai ales bărbații în vârstă de peste 45 ani, dar, în ultimul timp, se constată tendința de a se instala pe primul loc și la femei iar, mai grav, apare chiar și la tineri (20—25 ani). Bolnavii se recrutează din rândul marilor fumători care au început această... „activitate” de la vârste fragede: 10—14 ani. Rareori, bolnavii sunt surprinși în faza inițială, operabilă, fază în care afecțiunea se poate rezolva radical. Din cauza unei elementare lipse de educație sanitară, aceștia nu sunt capabili să identifice o simptomatologie frustă: oboseală persistentă, astenie prelungită, diminuarea apetitului și eliminări de spută sanguinolentă. Ei se prezintă la medic doar în faza în care cancerul este inoperabil și se poate aborda numai cu regimuri citostatice, tratamente care au unicul rol de a prelungi durata de supraviețuire a bolnavului respectiv”.

— Cum sunt tratați acești bolnavi la noi?

— Din neferocire, bolnavul este obligat să penduleze între serviciile de pneumologie și oncologie pentru că nu s-a rezolvat, încă, disputa între respectivi specialiști. Apoi, din păcate, acești bolnavi sunt cei ce nu își prea găsesc locul în serviciile de pneumologie. Numărul redus de paturi în București există numai 60 paturi la Institutul de Pneumoftiziologie), suprasolicțarea reprezentată de către alte genuri de afecțiuni, concurența acerbă a tuberculozei, toate contribuie la tratarea necorespunzătoare a acestei categorii de bolnavi. Tratamentul cu citostatice are o anumită ritmicitate, bolnavii revin după

28 zile și trebuie alternat cu radioterapie. Din nefericire, la noi, tratamentele se aplică haotic, de multe ori sunt subdozate deci, practic, nu au mare eficiență. Serviciile de radioterapie sunt, în rândul lor, sufocate de pacienți, deci, uneori, nu este posibilă alternarea celor două metode de terapie amintite.

— Cum este în străinătate?

— În Franța, de exemplu, există protocoale de tratament de citostatice pentru fiecare tip de cancer, aplicându-se cel mai eficient tratament, eficacitate probată în ani mulți, de experimentări. Acolo, nu se întâmplă ca asemenea medicamente să lipsească așa cum, din pă-

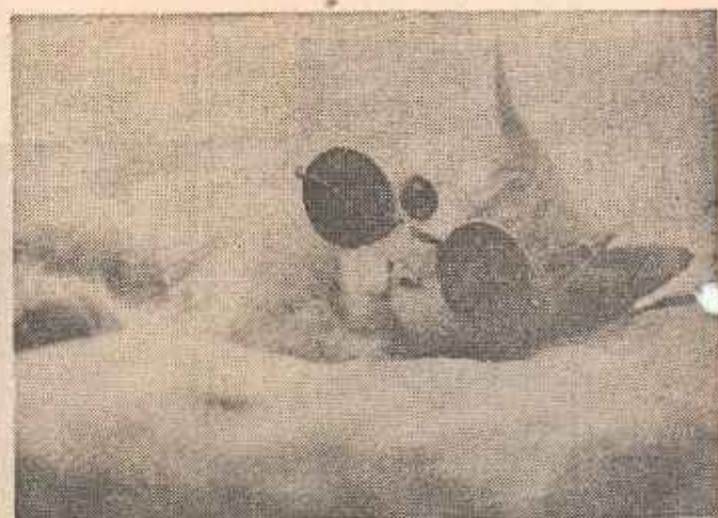

cate, este posibil la noi.

— Care este soluția?

— Soluția unică este profilaxia. Profilaxia costă mult mai puțin decât o terapie ineficăce. În această campanie antitumoră trebuie să se implice atât Ministerul Sănătății cât și Guvernul pentru că trebuie elaborată urgent o lege care să abolească prezentarea mascată la Televiziune a reclamelor foarte atrăgătoare pentru țigări. Trebuie declanșată o campanie extrem de agresivă împotriva fumatului. Tinerii trebuie să știe ce li așteaptă și trebuie să se ferească.

A consențim
BRINDUȘA NICOLAE ■

Atenție!

Drăgălașa noastră pisicuță ne poate îmbolnăvi grav

Angiomatoza bacilară care apare frecvent la pisici, ne poate provoca congestii urmate de febră, precum și maladii ale epidermei și țesuturilor. Aceasta este concluzia unor medici de la University of California din San Francisco, bazată pe experiența făcută pe patru pacienți și publicată într-o revistă de specialitate. Maladia a fost declanșată de bacili de tipul rochaliimaea henselae, purtătoarelor lor fiind pisicile de

casă. Agentul patogen face parte dintr-o grupă de bacili, care în perioada primului război mondial a provocat militarilor de pe front o epidemie de febră. Potrivit analizelor sanguine la 61 pisici alese în mod aleator, provenind din zona San Francisco, 41 la sută erau purtătoare ale acestui agent patogen. Bacilul sălășluiește inofensiv în grădălele feline.

IOANA A. VAGO ■

HIPERTERMIA, o nouă perspectivă în vindecarea cancerului

Definită ca o terapie în care temperatura unui țesut crește până la 41°C, sau chiar mai sus, de către factori ter-

mi, hipertermia are o istorie lungă. În Egiptul antic și în India (3000 î. Chr.) hipertermia era cunoscută și folosită în tratamentul cancerului. Din 1960 s-au elaborat programe de cercetare aplice sau clinice.

Hipertermia ucide celulele tumorale direct, probabil prin interacția cu proteine. Cu temperaturi înalte și cu o încălzire treptată, multe din celule sunt omorâte. Din păcate, însă, o altă parte reușește să se regenereze. De aceea hipertermia este folosită în asociere cu alte modalități de tratament, ca radioterapia și chimioterapia.

Pentru încălzirea țesuturilor tumorale sunt folosite mai multe procedee speciale. Hipertermia se poate realiza cu ajutorul generatorului de radiofrecvență sau a tehnicii cu ultrasunete. Se operează pentru încălzirea în profunzime la 70 MHz, iar pentru suprafață la 434 MHz. Astfel se pot obține temperaturi cuprinse între 40—42°C.

Cercetările au avut un rezultat îmbucurător. În Olanda, 30 la sută din pacienți au fost tratați. O nouă perspectivă?

TRAIAN DIACONESCU ■

Incursiuni în corpul omenesc

Un aparat cu raze infraroșii, care distinge pe întuneric până la distanța de 10 km, pozițiile și dotarea inamicului, deci chiar și teroriștii, va fi folosit curând în chirurgia cardiacă. Deasupra mesei de operație, se va instala o cameră ultrasensibilă de luat vederi care cu raze infraroșii va măsura până la profunzimea de 15 milimetri diferența de temperatură în țesuturile pacientului. Computerul la care este conectată camera calculează circulația și repartizarea sângelui din artere și mușchii inimii, reprezentându-le pe un monitor sub forma imaginilor video. „Pe această cale se oferă medicilor în premieră, ca de exemplu în cazul unei operații de „bypass”, să verifice funcționarea țesuturilor implantate pacientului” spune inginerul israelian Menahem Zucker. El este realizatorul noului sistem la care lucrează de 30 de ani și pe care l-a dezvoltat din tehnica militară existentă. Aparatura a și fost probată în Israel, fiind expusă la Ierusalim.

IOANA A. VAGO ■

Hipnoză regresivă

Cum ne putem re trăi viețile anterioare

• *Întoarcerea pe firul timpului este posibilă prin tehnici de magie*

• *În stare de transă, subiectul revede momente trăite cu 300 sau chiar*

cu o mie de ani în urmă • El se exprimă în limbi pe care nu le-a învățat niciodată

MATERIALIZĂRILE

Amintiri din viețile anterioare

Acum doisprezece ani, scrie J.J. Horster, locuam în comitatul Effingham. Acolo am pierdut un copil, pe Maria, în momentul când intra în pubertate. Anul următor m-am stabilit la Dakota, de unde n-am mai plecat. Acum nouă ani am avut o altă fată pe care am botezat-o Nellie, dar care a persistat cu încăpățănare să se spună Maria, afirmând că acesta era adevăratul ei nume pe care o chemasem altădată.

În sfârșit, m-am întors o dată la Effingham pentru a rezolva niste afaceri și am luat-o pe Nellie cu mine. Ea a recunoscut vechea noastră locuință și pe multe persoane pe care nu le mai văzuse în realitate până atunci, dar pe care prima mea fiică, Maria, le cunoștea foarte bine. La sfârșitul de o milă se afla o sală unde învățase Maria. Nellie, care nu o văzuse niciodată, mi-a descris-o și își exprima dorința de a o revedea. Am condus-o acolo și o dată ajunsă s-a îndreptat fără șovăire spre pupitrul pe care-l

ocupase sora ei, spunând: iată locul meu!

J. Franck citează cazul unei bolnave ce scria scrisori în limbile greacă, latină și engleză cu o corectitudine desăvârșită.

Mourcau de Tours vorbește de o femeie, care într-un moment de extaz, ținea discursuri în limba spaniolă, pe care nu o învățase niciodată.

Erasm a fost personal martor când un italian vorbea nemțeste în cursul unui acces de holi, deși nu știa această limbă.

În observațiile lui Wepfer se vorbește de o tânără fată, care în timpul unor accese de delir spasmodic, cânta cântece pe care nu le știuse înainte și în limbi necunoscute ei.

Laura, fiica judecătorului Edmons, a vorbit pe când se afla în transă, în patrușprezece limbi: spaniolă, greacă, latină, portugheză, ungară, indiană etc. Într-o zi Laura împreună cu verișoara ei, tot medium, intrând în bibliote-

ca judecătorului, începură o conversație cu el în limba spaniolă. Una începea fraza și cealaltă o termina, ambele fiind influențate de spiritul unei persoane cunoscute de judecător într-o călătorie pe care o întreprinsese în America Centrală. Comunicarea făcea aluzie la o mulțime de lucruri cunoscute numai de tatăl Laurei, iar aceasta și verișoara sa nu cunoșteau limba spaniolă.

Ziarul „Le Matin” din 8 iulie 1902 a citat un caz foarte curios privitor la amintirea unui copil ce se referea la încarnarea lui precedentă.

Un băiețel, născut în districtul Simla (Indiile Orientale) își amintea cele mai mici amănunte ale vieții sale anterioare, trăită în corpul lui Tucker, fost superintendent al tinutului. Acest copil a vrut să se ducă în diverse locuri cunoscute lui Tucker, personaj ce fusese asasinat în 1894. Când copilul a ajuns la locul omorului, a fost cuprins de tremurături și a manifestat o groază imensă.

Carlos Mirabelli

Atunci când Eva C. dădea semne evidente de declin al manifestărilor sale paranormale, în America de Sud a apărut pe firmament un nou medium: Carlos Mirabelli.

Materializările integrale produse de Mirabelli reprezintă de cele mai multe ori persoane decedate și cunoscute celor care luau parte la ședințe. Spre deosebire de ședințele spiritiste, mai bine zis de necromancie, care au loc în încăperi întunecoase și foarte slab luminate, când apar spectre fantomatice aparținând unor persoane decedate, Mirabelli opera în plină lumină și în condiții de testare în prezența a numeroși investigatori chemați să constate realitatea fenomenelor produse.

Pe parcursul a peste o sută de ședințe din care mai mult

de jumătate au fost foarte reușite, Mirabelli s-a manifestat într-o cameră încălziată și sigilată, legat de un scaun și cu sigiliu. Printre materializările produse de Mirabelli, amintim rematerializarea fetiței unuia dintre cercetători, îmbrăcată în hainele de înmormântare și pe un episcop ce murise înecat, într-un naufragiu. Toate aceste apariții erau capabile să dialogheze cu cei de față, să-i atingă și să se lase atinși. Un doctor fiind de față întâmplător a luat chiar pulsul fetiței.

Toate aceste materializări au fost confirmate sub semnătură de zeci de universitari, politicieni renumiți, doctori și alte personalități dintre care nimeni nu a putut oferi altă explicație decât că erau într-adevăr autentice.

Fotografi specializați în pozarea... fantomelor

Totul a început în 1861, când William Mumler, fotograf amator la un magazin de bijuterii din Boston, a remarcat pe autoportretul său umbra unei tinere fete, verișoara lui, moartă de 12 ani.

Amator de spiritism, Mumler s-a lansat în ceea ce se va numi „fotografierea spiritelor”. În 1865, o oarecare doamnă Tyndall îi solicită un portret. STUPEFACȚIE! Pe clișeu apare umbra unui om cu mâinile așezate pe umerii respectivei doamne. Acel om nu era altul decât Abraham Lincoln, recent asasinat.

Doamna Tyndall este obligată atunci să își recunoască adevărata identitate: doamna Lincoln, văduva președintelui. Știrea publică a acelor timpuri îl acuză pe Mumler cum că ar fi falsificat fotografia. Și, iată-l pe Mumler închis pentru fals în 1869.

Neafectat de acest fapt, Mumler perseverează în vânătoarea de fantome. În 1871 o fotografiază pe Ema Harding Britten, o spiritistă americană. De data aceasta, în fotografie apare nimeni altul decât Lud-

wig van Beethoven. Printre altele, Ema era autoarea unei biografii a marelui muzician. „Când scriu, declara Ema, simt spiritul său cum mă îndrumă, mă corectează asupra anumitor paragrafe. Această fotografie mi-a confirmat părerea”.

În 1902, fotografierea fantomelor este exportată în Marea Britanie. Fotografii Robert Bourne și a editat la W.A. Stead, un arsenal întreg de prim-planuri ale unui comandant, Pierre Botha, împuscat în timpul asedului de la Kimberly.

La 15 aprilie 1903, fotografii american Alexander Martin, invita pe dr. Cook, membru al Societății americane de cercetări fizice, să asiste la o apariție spiritistă. Dr. Cook declara: „Am fost prezent la Lincoln Hall (Colorado). Fenomenul este de-a dreptul captivant. Am observat apariția unor forme distincte, albe. În încăperea nu erau nici flori, nici tablouri pe pereți”.

În 1917, fotografierea spiritelor apare, în sfârșit, ca un lucru serios.

Urmărirea fantomelor nu a încetat. Cea mai cunoscută fantomă a zilelor noastre este cea a Doamnei în alb, fotografiată și înregistrată pe casete video de către un grup de mediumi francezi, în parcul Graves și în tuzul Thonars, lăcaș preferat al spiritului. Neîncetători în ceea ce au captat, acestia au încercat să găsească identitatea femeii, și au reușit. Imaginea a fost recunoscută de urmași.

La biserica Saint James din cartierul Norton, în ci-mitir, se pot observa ruginite imaginile unei prostituate asinate și a unui soldat decapitat. Tim Garget, paznic la Manor Lodge semnala apariția unor forme albe în ruinele din fundul parcului.

Strines Inn este un han care a fost închis publicului pentru că stranii apariții eutrebău prin bucătărie în timpul nopții.

Haward Gregory, custode la muzeul Bishop's House, încuia în fiecare seară o casetă, iar dimineața o găsea deschisă. Casetă se afla în

prezent înghețată.

Pe această temă s-au elaborat numeroase teorii, s-au făcut filme, s-au scris cărți... În Disney Land există chiar un castel, unde, cu ajutorul imaginilor tridimensionale se pot vizualiza fantome crente

pentru public.

Până când se va dovedi cu exactitate existența lor, ne punem întrebarea: „Mă sau realitate?”

TRAIAN DIACONESCU ■

Cuplu fotografiat în 1922, în apariția fiului lor decedat

EPSON-MATRIX BUSINESS

-DEALER LOCAL-

Exceptând cazurile în care EPSON — leader mondial al imprimantelor de calculator — își creează o companie proprie de vânzări la nivelul unei țări, cum este EPSON — FRANTA, el acționează îndeobște, pe o piață națională, printr-un singur distribuitor. Acesta este înțeles, și se asigură suportul tehnic necesar și este, în final, autorizat să organizeze, la nivel de țară, o rețea de vânzări, service și promovare. În felul acesta, Epson va avea o poziție stabilă pe respectiva piață, printr-o rețea de distribuție cristalină, va dispune de informații cuprinzătoare și unitare privind evoluția (chiar din vânzări) a produselor sale în raport cu cele ale concurenței.

În România, unde 90 la sută din imprimantele vândute sunt EPSON, a fost creat, poate pentru prima dată la o asemenea anvergură, un astfel de sistem în care o firmă românească este specializată pe o gamă de echipamente ale unui singur producător. Începând cu luna aprilie a.c. MATRIX BUSINESS conduce vânzările produselor EPSON în România. Printr-un contract recent încheiat, sus-numita firmă bucuresteană a primit autorizarea, pe o perioadă de 1 an, de unic distribuitor EPSON în țara noastră. „MATRIX BUSINESS a fost de la început dedicată echipamentelor EPSON, în cea

mai mare parte imprimante, am avut singurul contract oficial de distribuție pe 6 luni, reînnoit acum, am organizat un Centru de service EPSON, având deja experiența unui an de funcționare”, explică dl. DAN STÂNCĂȘANU, Director vânzări al Matrix Business. „Hotărârea luată de EPSON a fost determinată de momentul actual, de bucurare a pieței de la noi, unde au fost aduse, pe căi neautorizate, echipamente fabricate în SUA, Extremul Orient, chiar din Rusia, tot marca EPSON, dar cu unele caracteristici improprii utilizării în EUROPA. Aceste produse nu au service și, prin adaptările neprofesioniste făcute, au pierdut din performanțe, lucru care, din ne cunoașterea cauzelor, a dăunat prestigiului producătorului”.

În condiții normale, o imprimantă EPSON funcționează 24 din 24 de ore. Pe de altă parte, existența mai multor distribuitori, Matrix Business cu contract, alții doar pe baza de agrement, ar fi putut duce la un război al prețurilor între aceștia, la o erodare EPSON de către EPSON, lucru de care s-ar fi bucurat concurența.

Conform stipulărilor contractuale, Matrix Business se va ocupa numai de produsele EPSON, pe care le va vinde printr-o rețea de distribuție compusă

din firme cu o activitate mai complexă, nu numai legată de imprimante, ci poate din gama mai largă a produselor de birotică, și care au capacitatea de a prelua suportul tehnic necesar asigurării mai departe a service-ului. „Matrix Business a început cu specializarea la sediul lui EPSON din Germania și continuă cu sesiuni de pregătire, în special sub aspect tehnic, obligatorii la fiecare lansare a unui produs nou, iar ciclul de reînnoire al acestora este de 6—12 luni. Din luna mai a.c., vom introduce certificatele de autentificare, pe baza cărora vom asigura service-ul după expirarea garanției de 1 an. Pe piețele în care Epson are o distribuție organizată și autorizată, doar 1 la sută din produse necesită intervenții tehnice, procent în care ne încadrăm și noi, în România, cu imprimantele via EPSON — MATRIX BUSINESS — DEALER LOCAL. În 90 la sută din cazuri, în urma disconturilor pe care le practicăm în favoarea dealerilor locali, funcțiile de volumul de vânzări, prețurile noastre sunt cele mai scăzute”, a mai precizat dl. Dan Stăncășanu.

Că este îmbucurător pentru utilizatorii de imprimante din România (dar dezamăgitor pentru susținătorii ideii că țările rămase în urmă din punct de

Dan Stăncășanu — director vânzări MATRIX BUSINESS

vedere tehnologică se vor transforma într-un depozit de vechituri, relicve și desuetudini) este că EPSON trimite aceleași produse, ca grad de nouitate, în Franța, Anglia și România. Explicația este că produsele noi, din aceeași clasă, sunt mai ieftine și mai fiabile ori aceste două calități sunt dorite peste tot. La un preț de câteva sute de DM, imprimantele obișnuite, matriciale, vor deveni tot mai accesibile utilizatorilor individuali, paralel cu achiziția de P2-uri.

CALIN MARCUȘANU

Un serial care se va sfârși în data de 4 mai 1994

SPIRITUL REUȘITEI — EXPERIENȚA BOUYGUES (25)

Informarea sau al treilea pariu (partea I)

Oricare ar fi compania, în privința informației reacțiile sunt întotdeauna unanime: ea este insuficientă.

Francis Bouygues a înțeles importanța pe care o are mesajul pentru a construi o adevărată cultură de întreprindere, pentru a crea un sentiment de apartenență, o aderență la valorile comune și pentru a câștiga o credibilitate pe termen lung. El se exprimă, se adresează tuturor pentru a fi auzit și înțeles. Este limbajul Bouygues care unește în exterior are o percepție paternalistă; el joacă pe coarda sensibilă. Cred că acest punct de vedere este respectabil. Firește, doar angajații pot spune dacă este și cel corect. Am putut observa, în acest sens că Francis Bouygues știe să-și comunice mesajele și convingerile. Cum se fabrică și cum se primește informațiile la grupul Bouygues?

1. Obiective urmărite

Ele sunt date chiar de Francis Bouygues: „Nu vă cer să faceți ziaristică, vă cer să fabricați și să comunicați informații”.

A „face informație” înseamnă să îți seama de toți cei ce lucrează în companie, explicând funcționarea ei, aducând precizări asupra deciziilor luate, asupra diferitelor politici de gestionare, publicând rezultate din toate domeniile, fixând viitorul grupului prin o sensibilizare puternică vizavi de proiectele alese. Scopul principal este de a garanta transparența și coerența. La Bouygues nu este nimic de ascuns și doar interpretările aduc diferențe.

O informație pe două niveluri se profilează. Pe de o parte, există informația care servește și alimentează compania pentru a funcționa. Pe de altă parte, avem informația care permite schimburi, dialogul, înțelegerea reciprocă

că Puritatea de omogenitate, de unitate și fraternitate, această ultimă informație este mai liberă, mai spontană, mai expresivă; ea se transmite mai ales oral.

Dar informația depășește frontierele grupului. Ea a devenit azi unul dintre punctele sale forte. În patru ani, Bouygues a ajuns să fie simbolul întreprinderii franceze care câștigă, care reușește în tot ce face.

2. Mijloacele necesare

Francis Bouygues a favorizat crearea unei reviste interne, numită Minorange. Difuzată în 50.000 de exemplare angajaților grupului, Minorange este o veritabilă revistă economică, socială și politică. Trimisă la domiciliu, ea este o legătură permanentă și privilegiată între organizație și fiecare dintre colaboratori. Cel care o primește se simte mândru și motivat de către viața grupului și profesiei de constructor. Este firul Ariadnei care leagă baza de vârf, care transmite și întreține spiritul Bouygues.

La afara acestei prestigioase reviste, există buletine de informare care acoperă categorii socio-profesionale sau care servesc ca legătură între mai multe entități.

În plus, dincolo de aspectul formal, audiovizual, de alte manifestări, cuvintele sunt purtătoare de mesaje. Dacă anumite expresii, din rațiuni de actualitate, apar cu ocazionale, se poate spune că există un vocabular Bouygues care se articulează în jurul a trei concepte fundamentale: calitatea, performanța și progresul.

În numărul următor: Informarea sau al treilea pariu (partea a doua)

Traducere și adaptare de
MIHAI SANDOIU

China — economia otrăvește mediul

Oficialitățile chineze au declarat, săptămâna trecută, că dezvoltarea economică a adus cu sine o poluare a apelor și aerului în multe centre industriale, în timp ce sud-estul țării este afectat de ploaia acidă, rețențând REUTER. Qu Geping, șeful Agenției de Protecție a Mediului, afirmând la o conferință de presă că reziduurile urbane nu sunt tratate corespunzător în majoritatea cazurilor. „Poluarea organică a multor râuri care străbat orașele și a multor lacuri depășește limitele admise”, a explicat el, adăugând că „problemele mediului rămân un obstacol serios în dezvoltarea Chinei”. Pierderile anuale provocate de poluare sunt estimate la 100 miliarde yuani (11,5 milioane dolari), însă nu s-au calculat neajunsurile provocate oamenilor care trăiesc și lucrează în zonele afectate. Qu a precizat că, deși mulți lideri locali pun dezvoltarea economică pe primul plan, guvernul chinez face multe eforturi pentru educarea lor și a publicului.

Până în prezent au fost înființate 20 de rezervații naturale, au fost aprobate 12 legi pentru protecția mediului, a fost instalat 2.000 de stații de monitorizare. Întrebat despre securitatea programului nuclear din Beijing, Qu răspunde că centralele Daya Bay dispune de cea mai avansată tehnologie. „Energia nucleară este cea mai curată. Nu avem probleme cu deșeurile nucleare”, a conchis el.

Recent, premierul Li Peng a inaugurat oficial cea de-a 2-a unitate de amplasament Daya Bay, lângă Hong Kong. Conform unui acord asistat privind ajutorul reciproc în domeniul nuclear, la care sunt parte Japonia, Coreea de Sud și China, beneficiarii de energie de natură nucleară, din Indonezia, Filipine și Tailanda, au proiecte nucleare în perspectivă există patru domenii de cooperare: utilizarea reactorilor de cercetare aplicată în medicină și agricultură, programe de „public acceptance”.

CALIN MARCUȘANU

O linie de credit de 40 milioane dolari

Din discuția purtată cu dl. Leonidas K. Papakonstantinidis, atașat comercial, ambasada Greciei la București, am reținut că: „În acest moment există 668 societăți mixte greco-române, iar capitalul total investit este de circa 15,9 milioane de dolari. Vreau să subliniez o premieră în domeniul bancar: prima bancă europeană (Credit Bank din Grecia și BERD) urmează să fie deschisă în 1994 (în iulie probabil); ea va avea numele Banca București și cred că va avea semnificativ la dezvoltarea relațiilor economice dintre țările noastre. Volumul comerțului este în creștere; pe primele 9 luni din 1993 exporturile grecești sunt de 70 de milioane, în timp ce importurile din România au fost de circa 46,5 milioane de dolari (o creștere de 40 la sută față de 1992). Grecia exportă în principal fructe și produse alimentare, țigări, produse medicale, echipamente electronice, ma-

terii prime pentru industria textilă etc. România exportă materiale pentru industria transportului, fier și oțel, materiale plastice, lemn și cherestea. În grădămintă, petrol. Începând cu martie 1994, a fost deschisă o linie de credit grecească de 40 milioane de dolari pentru România care poate fi utilizată de firme românești pentru a cumpăra produse grecești. Acest credit este gestionat prin B.R.C.E.

Sperăm în ameliorarea sau mai bine zis în micșorarea timpului de traversare a frontierei la Giurgiu cu atât mai mult cu cât mărfurile grecești sunt în marea lor parte perisabile.

România este o prioritate pentru faimos, o dovadă în acest sens fiind dezvoltarea activității secției comerciale a ambasadei din București. Putem ajuta firmele din România cu informații privind posibili parteneri în Grecia. Biroul nostru este în strada Drobeta nr. 4—10, tel/fax 210 07 48”.

Basarabia: trezire târzie

Tot ce s-a întâmplat în Moldova de la răsărit de Prut după prezentarea cetățenilor la urne poartă amprenta revenirii în trombă, în prim-planul vieții politice, a vechilor forțe, structuri și cadre de fabricație rusească. Visul de aur al ocupanților ruși al Basarabiei s-a realizat — ei sunt iarăși în fruntea bucatelor, pot din nou să bată cu pumnul în masă, să fie acaparatori și aroganți, iar politicienii „moldoveni” reînstați la putere la Chișinău și-au reluat poziția lor caracteristică, așa cum o știm de decenii, cu șira spinării în formă de seceră, gata de a-și slui pe frațele mai mare. S-a văzut acest lucru imediat ce noul parlament și-a început lucrările: primul lucru pe care l-a făcut a fost să ratifice aderarea Moldovei la CSI. De asemenea, s-a intensificat și s-a diversificat campania antiromânească, cum se întâmpla în zilele de glorie ale stăpânirii bolșevice.

Nu mai reiau aici motivele pentru care s-a întâmplat așa. Basarabianii au suportat vreme îndelungată operațiunea spălării creierelor și au ajuns să-și piardă conștiința națională, conștiința de români. Procesul de recăpătare a acestei conștiințe este anevoios și de durată, posibil o problemă de generații. Însă el poate avea loc numai dacă Moldova este desprinsă de Rusia. Acesta a și fost sensul aprobării rapide de către România a proclamării independenței Republicii Moldova — ieșirea de sub papucul Moscovei, ca prim pas pentru reunirea cu România. Așa va fi și de acum înainte: independența Moldovei este singurul mod de a conserva pentru viitor șansa reintegrării, a reunirii Basarabiei cu patria-mamă.

Totuși, cu privire la stâlpii de acum ai puterii de la Chișinău, sunt de făcut unele disocieri. Dacă înainte de alegeri prezidențiale Snegur a dat în români, în România și în ideea reintegrării cât a putut, aducând un prejudiciu imens acestora, acum el pare a dori să-și elaboreze o față mai umană, să-și mai spele din păcate. La fel și cu președintele parlamentului. Om sigur al rușilor vreme îndelungată, demn urmaș al lui Brejnev și Bodiu în postul de prim-secretar, ambasador, mai pe urmă, al Chișinăului la Moscova, Petru Lucinschi a avut, surprinzător, după scrutinul din februarie, câteva intervenții inteligente și rezonabile. Și Moșpan s-a înscris pe această traiectorie. În schimb, Sangheli s-a dovedit a fi ticăloșia personificată. El a putut minti cu nerusinare — e drept, în limba rusă — la postul de radio Chișinău, afirmând că România n-a ajutat Moldova și nu s-a comportat corect față de ea.

Însă noutatea cea mai de seamă după reinstalarea la putere în Basarabia a fostelor priuruse este trezirea României. Au fost numeroase luări de poziție. A ambasadei române din Chișinău, pentru a combate aserțiunile lui Sangheli; contrar declarațiilor acestuia, România a acordat Moldovei un sprijin masiv, de multe miliarde de lei. A MAE român, care a arătat că aderarea Moldovei la CSI va duce la reconsiderarea unor acorduri și aranjamente între România și Basarabia. A Camerei Deputaților de la București, că înglobarea Basarabiei în CSI reconfirmă pactul criminal Ribbentrop-Molotov și că, prin poziție geografică, cultură, istorie și tradiții, locul natural al fraților noștri de peste Prut este împreună cu noi. La fel, au fost luări de poziție ale unor partide politice și ale altor factori. Această trezire românească este însă târzie. Era de dorit ca ea să se fi petrecut mult mai devreme.

Legat de atitudinea pe care noi, românii din România, și cu deosebire, firește, puterea de la București, va trebui s-o adopte de acum înainte față de problema basarabească, unii ne recomandă prudență, să nu forțăm, să nu lătmăm, să nu deranjăm. Dar până acum ce-am făcut? Exact de asta am suferit, și de aceea ne-am ales cu nimic. Cine nu se aruncă în luptă, cine nu riscă, n-are cum să câștige. Pentru că, se știe de mult, Dumnezeu îi dă, de-a traistă nu-ți bagă.

ION D. GOIA ■

Pisica neagră la Kremlin...

Bălbăiala „geopolitică” din fosta Iugoslavie pune într-o ciudată evidență precaritatea lumii de azi: o lume care afirmă că iubeste pacea, dar acceptă războiul ca pe un spectacol oarecare; o lume care crede că are la îndemână mecanisme disciplinare și, de fapt, nu le controlează; o lume care, după 1989, a intrat în centrul unei dezordini în stare să o aducă la temperatura de fierbere în orice clipă. Ca un făcut, Balcanii își probează „vocația” de a fi și azi ce au fost în trecut: mai mult sau mai puțin îndepărtat: budoiu cu dinamită al Europei. Deplasarea centrului de greutate a conflictului baltic de la Sarajevo la Gorajde nu a mutat doar geografia genocidului dintr-un punct în altul. S-a dovedit că maratonul diplomatic gestionat de Occident, apoi de Occident și ONU și, în sfârșit, de toate componentele apăsene plus SUA nu a folosit aproape la nimic. Paradoxul stupefiant al acestei activități uriașe, în care s-au angrenat vedete politice, superputeri, bani, „caști albastre” și, desigur, marea producție de emoții la mass-media este că radicalii ruși, salimbanci sângeroși de la Moscova au câștigat galoane, influență, dreptul la microfon...

După ce americanii au montat cu precipitare planul de federalizare al Bosniei și au conturat federalizarea cu Croația, optimiștii imprudenti au crezut că pacea a aterizat în regiune și că cea ce părea insolubil de doi ani a devenit o situație desușată acum. Supremă victorie a concertului american a fost inaugurarea cursului de tramvai la Sarajevo. Nici nu se degustase această proaspătă euforie și sârbii bosniaci au și început să fixeze, de pe creștele munților, populația civilă musulmană din vâile Gorajdelor. La Washington s-a născut, imediat, calibrul sfidării și NATO, ca niciodată, a intrat în foc: cei care bombardau au fost bombardati sistematic, în-

tr-o cadență necrutătoare. În mod firesc, Moscova a intrat în joc: a replicat, a emis declarații de avertisment, și-a manifestat stupefacția că nu e consultată. Manfred Woerner, secretarul general al NATO, a făcut, la rândul său, declarații tehnice: „Dacă ar trebui să institui o procedură de consultare cu Rusia, care ar dura ore întregi, raidurile ar putea să nu mai fie declanșate niciodată. Noi avem trupe sub foc. Dacă dorim să le protejăm, trebuie să lovim rapid...”

Moscova știa, desigur, aceste detalii tactice, dar nu aceasta este problema ei. Sub presiunea ultranaționalistilor și a dogmaticilor, puterea rusească nu putea rămâne indiferentă la acțiunea NATO. Placiditatea strategică a Moscovei este imediat și brutal amendată de stanga care vede în această expectativă apusul puterii imperiale, trădarea cauzelor de superputeri, acceptarea statutului de remorță a Occidentului. Nu este deloc de mirare că mereu agresivul Vladimir Jirinovskî a folosit momentul pentru a mai trage o căzăcească pe tobe: „Dacă așa fi președinte, a urla el, în prezent bazele NATO din Italia ar fi bombardate. Dacă ei lovesc un oraș, lovim și noi unul”. Și, mai departe, ridicând demagogia în esalonul superior, același Jirinovskî sfodă: „Acest atacuri sunt antirusiști și, în mare măsură, servesc interesele Germaniei în Balcani. Este anticreștină și s-a întâmplat”. Punând surdina elanului liderului PLD, Boris Eltin, aflat în vizită oficială în Spania, a punctat și el: „Aderarea Rusiei la parteneriatul pentru pace este afectată neșteptat de acțiunile NATO operate fără consultări și fără precauție”. Cu pisica neagră în brațe, pisica aruncată de aripa radicală, puterea de la Kremlin este obligată să-și arate colții. Și mai departe?...

ION D. GOIA ■

Noul secretar general al Consiliului Europei,

DANIEL TARSCHYS,

a câștigat în fața dnei Catherine Lamière cu doar patru voturi (se pare că două dintre ele au venit din partea grupului parlamentar român). Suedez de origine, el este de orientare liberală radicală și are o formație solidă de specialist în problemele fostei URSS și ale Europei răsăritene. Să sperăm că integrarea fără rezerve a României în structurile europene se află pe mâini bune.

Pământul nu ne mai rabdă

Resursele de hrană — la limită!

La Organizația Națiunilor Unite s-a dezbătut un plan pe o perioadă de 20 de ani vizând stabilizarea populației mondiale, iar Papa de la Roma, cu prilejul Paștelui catolic, și-a axat predica pe probleme privind întărirea familiei.

Atenția acordată acestor chestiuni nu este întâmplătoare. Oamenii de știință și instituții de mare prestigiu, cum este The Worldwatch Institute din Washington, au constatat că globul pământesc pare a se afla aproape de limita capacității sale de a produce alimente și, pentru ca în deceniile imediat următoare oamenii să se poată hrăni corespunzător, se impune luarea sub control a creșterii demografice. În prezent, în lume trăiesc 5,7 miliarde de oameni. Dacă lucrurile vor fi lăsate la voia întâmplării, în anul 2015 populația globului va ajunge la 10,8 miliarde. Or, globul ar putea hrăni normal în 2015 doar un număr de 7,27 miliarde de locuitori. Iată de ce se impun măsuri hotărâte pentru ca sporul de populație să nu depășească cifrele naționale. Acestul îl va fi consacrată Conferința privind Populația și Dezvoltarea, care va avea loc în septembrie la

Calro. Între timp, O.N.U. se străduiește să pună la punct o Declarație în această problemă. După cum transmite Reuter, declarația proiectată se referă, printre altele, la asigurarea planificării familiale pentru un număr de 350 de milioane de persoane care nu au în prezent acces la acest procedeu, la educația elementară universală pentru fete, la programele de îngrijire a sănătății pentru femei și copii. Aceste acțiuni vor necesita, până în anul 2000, suma de 13 miliarde de dolari, țările industrializate fiind chemate să-și sporească de patru ori asistența, până la nivelul de 4,4 miliarde de dolari. Statele Unite inten-

ționează să contribuie cu suma de 1,2 miliarde de dolari, iar Japonia cu 1 miliard.

Dar dacă organismele internaționale specializate și abilitate, în acord cu mișcarea feministă de pe glob, susțin planificarea familială, alți factori — Vaticanul, unele state din Golf, fundamenta-

list, islamici — insistând pentru concentrarea eforturilor pe nucleul familiei, sunt împotriva contracepției și avortului. Desigur, se va încerca găsirea unei formule de compromis, însă peste concluziile dure, dar exacte, ale oamenilor de știință nu se poate trece.

ION D. GOIA ■

TURNUL BABEL

■ Ca și la Gorajde, la Kigali (capitala RUANDEI), caștilor albastre le rămâne să constate, pas cu pas, cum se consumă faptul. Faptul este același: un măcel ultramodern, susținut de forțele dintr-o țară primitivă. În ambele cazuri, ONU remarcă evidența: resursele de cruzime ale umanității, fie ea albă sau neagră, sunt inepuizabile. La Kigali, după lovirea în aer a avionului în care se aflau președinții ruandez și burundez, s-a declanșat un val de vendete de o ferocitate indescriptibilă.

■ Cu o jumătate înaintea alegerilor legislative din UNGARIA, Partidul Socialist este indicat de sondaje ca virtual câștigător. Eredit de exercițiul puterii, Forumul Democratic Ungar (coaliție de centru-dreapta) are în formațiunile de stânga un adversar redutabil, mai ales că în Ungaria această zonă a eșicului politic nu este comunistă purșănge, ci pronunțat reformatoare. De altfel, trebuie subliniat că măsurile de convertibilitate a monedei naționale și transformarea proprietății de stat în proprietate privată datează din 1988, adică înainte de marea răsturnare răsăriteană.

■ Cu o majoritate zdrobitoare, Duma de la MOSCOVA a condamnat acțiunile NATO din Gorajde și a chemat executivul să adopte o politică ofensivă în raporturile cu Occidentul. Parlamentul nu-i permite Kremlinului să asiste la politica faptului împlinit și nu acceptă să se ia inițiativa în Europa fără consultarea prealabilă a Rusiei.

■ A trecut și 13 aprilie, data la care implinirea administrativă palestiniană în teritoriile ocupate trebuia finalizată. În schimbul acestei reglări mult așteptate, la HABERA a avut loc un nou atentat sângeros, în care șase israelieni au fost uciși, iar 21 răniți. Atentatul nu a avut loc întâmplător: el a fost montat în ziua în care Israelul își comemora pe cei 18.000 de soldați căzuți la datorie, de la înființarea, în 1948, a statului.

■ Premierul nipon HOSOKAWA, înscăunat în urmă cu opt luni în urma unei acerbe campanii electorale, care a avut ca slogan lupta împotriva corupției, a demisionat cu demnitate. El a fost învinovat că a efectuat un împrumut „neclar” în valoare de un miliard de dolari și că a acaparat un pachet de acțiuni la NTT cu puțin timp înainte ca marea companie să fie privatizată. Observatorii din Tokio au dat ca sigură înlocuirea lui Hosokawa cu ministrul de externe Tsutomu Muta.

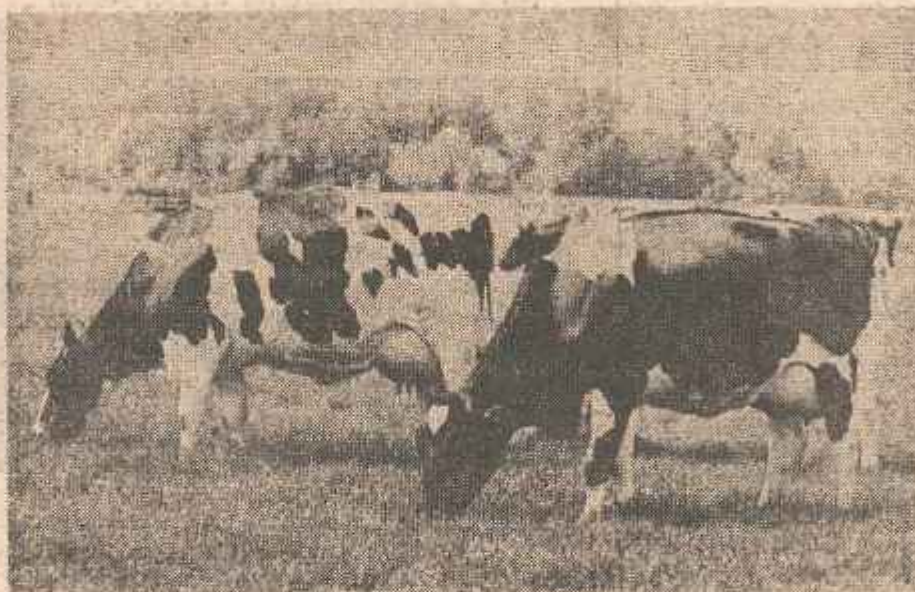
■ În presa occidentală se bate delirant monedă pe tema ptelei de pe fruntea lui GORBACIOV. Ea a apărut, acum, pe fruntea lui Elțin! Experții presupun că pata emană raze infraroșii și poate fi detectată de radarele serviciilor secrete la o distanță de 500 de mile. Este vorba, asadar, de un „transplant de indicativ”, care facilitează securitatea numărului unu rus!

RADU BUDEANU ■

Descoperire alarmantă

SIDA la bovine!

• Virusul este similar
celui care provoacă
sindromul imunodeficient
la oameni

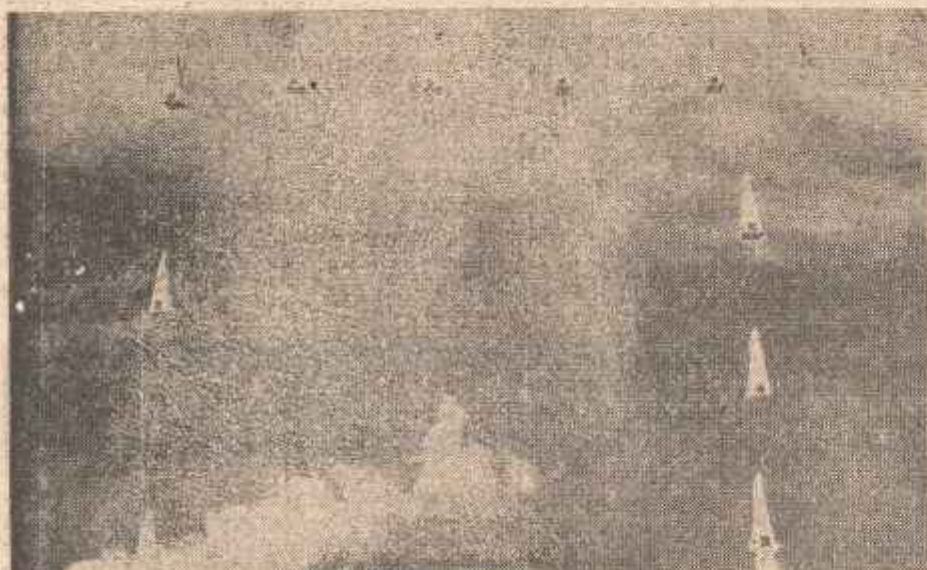

Februarie 1991 a debutat în domeniul veterinar cu două semnale de alarmă trase în țări membre ale C.E. Primul, în urma apariției în unele zone ale Marii Britanii, a turbării la bovine, boală considerată endemică, iar cea mai recentă, apariția unei boli misterioase. Primul caz a stârnit panică la Bonn. „Ne paște pericolul unei epidemii” aprecia un politician, iar ministrul sănătății a cerut stopa-

rea importurilor de carne de vită și a preparatelor din această carne, din Marea Britanie. Neînțelegerea politicienilor este agravată și de faptul că denumirile folosite de virologii și medicii veterinari nu le sunt prea bine cunoscute. În primul caz este vorba de encefalopatie spongiformă la bovine (BSE), provocată de un agent patogen necunoscut, care se manifestă printr-o răpălugă verde ce se prelinge din

nărilor bovinelor. Ele se clarifică, gata să se prăbușească, lezează atât de grav creierul tău, înuț acestea sunt cuprinse de re, stăruindu-se în spasme gro. Cel de al doilea care se datorare, rusului imunodeficient la bovine care este similar virusului HIV, slăbește sistemul de imunitate, ganismului. De aici și denumirea lor: SIDA la bovine. Virusul B sese descoperit în 1972 de un logul american M. Gonda, care considera atunci a fi „un posibil cancerigen”. Ca urmare, în S.U. făcut atunci analize la animale numeroase turme. Virusul BIV depistat într-o proporție de 4-5% din șeptel. „Situația poate fi și pe plan european deci Germania” afirma B. Haas de la tutele de cercetări virologice per nimalo, de la Tübingen. Cerci susțin că din fericire nu există loul că virusul BIV să fie transat țesuturilor umane.

Griji deosebite provoacă cer rilor epidemia de BSE localiza special în Marea Britanie, unde mănă mor câteva sute de bovin constat o asemănare între m rile produse la creierul bovin de BSE și cel uman de sine Creutzfeld-Jacobs (CJS). Maio cercetătorilor recunosc această mănare și cred că nu este exc agentul patogen BSE să fie tran bil la om.

Proiectile-rachetă

La comanda Pentagonului, concernul aviatie McDonnell Douglas din SUA, a realizat și experimentat în august 1993, în deșertul din Arizona, un proiectil-rachetă cu decolare și aterizare verticală. Asemuit cu jocul de artilerie,

„Delta Clipper Experimental” (DC-X) a urcat, la experimentări, la altitudinea de 90 metri, iar după o deplasare pe orizontală de 105 metri, și o sedere în aer de 66 secunde a aterizat lin în locul decolării.

În Germania a apărut recent o revistă turcească de satiră, intitulată GÜLÜGÜLÜ, care în primul său număr satirizează tocmai pe cancelar, prezentându-l într-o caricatură, asimilat drept turc, purtând numele HÖLMÜT KÜHL, adică „Helmut cel rece”. El poartă mustați „snur”, având în mână dreaptă un trabuc, iar în stânga un șirag de mătâni.

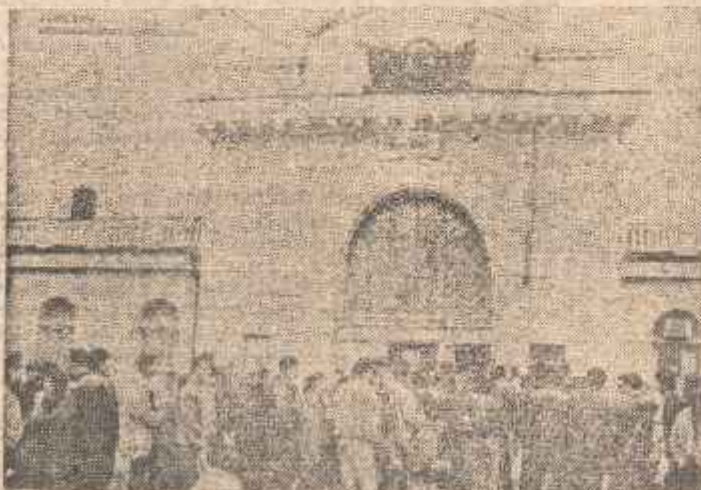
Dezastre ecologice

Mările și condamnate

Pe oceanele și mările lumii, a concurență a declanșat un ade război mondial al năvoadelor. cipa adevărate armade sub di

Rusia invadată de chinezi

Control la punctul de frontieră din gara Gradekovo. În regiunea rusă Primorie sosesc zilnic cu trenul mii de chinezi ca muncitori oaspeți, ori negustorii ambulanti. În unele localități ei constituie populația majoritară.

În provincia Primorie din extremul orient al Rusiei, se scurge de un an, zilnic, mii de chinezi, ca negustorii ambulanti sau muncitori oaspeți. Unii au asupra lor mari sume în dolari. Se estimează că au pătruns deja între 4-500.000 chinezi proveniți din zonele limitrofe ale Chinei. Acolo au fost puse în circulație hărți reamblate, în care teritoriul rus este alipite Chinei. Deoarece chinezii stabiliți în Primorie cumpără imobile, cupoane oficiale ce îndreptătesc la participare în procesul privatizării, angajază lucrări de construcție etc. S-a reinnoit psihoza „pericolului galben”. Ziare rusești avertizează: „Ne putem aștepta la o invazie, care tinde la alipirea acestui teritoriu la China”. Se cere modificarea regimului vizelor. Autoritățile ruse caută o modalitate de a opri invazia, fără a afecta relațiile oficiale cu China. Consideră însă, că exodul n-ar fi fost posibil fără sprijinul oficial al Beijingului.

Tacșon pare să se ascunde de noi. Are ceva din felinarul agățat cândva de pirați de coarnele caprelor plimbate besmetite pe tărâmul întunecat cu speranța că, sătul de drum și doritori de odihnă se vor țabl curând de stâncile nefertătoare. Blocuri înalte ne les în drum când într-o parte, când în alta, ca și cum ar ține cu orice preț să ne buimăcească de tot. Am părrăit autostrada, ne învârtim în căutarea adevăratei cărări. Vom trece în sfârșit lacul, ajungem în zona de parcare. Vom întreba de multe ori pe fel de fel de gardieni, civili sau nu. „Press Center” ni se va arăta în cele din urmă.

Grupurile, ultimele, se retrag către oraș, noi vom descoperi locul nostru de tinut într-o clădire cu staj. La centrul de presă descopăr câteva plante referitoare la pavilionul românesc. Mă grăbesc să sun acolo, dar nu răspunde nimeni. În hol — steagurile statelor participante. Nu suntem. Ambasadorul se vaită că parcă de fiecare

Reporter în Ex

TA

dată când trebuie să imnul și steagul nostru blestem — dacă imnul este cel de acum 15 a ține calca măcar steag, stema de spică și sonă petrol. Aici nu e deloc ce?

De Son este directorul necaj al relațiilor cu zi. El însuși ziarist, diplomat Paris și Geneva, are acceastă misiune a. În Programul său din pere rată îngrozitor, pe zil ore, pe minute. E tânăr la 45 de ani, dar munc 1.400 de ziaristi în nic luni l-a maturizat. L boagăit cu tot atâtea de a gândi gazetăria-reveni la „Jonhap”? Il aflând că a fost printru gli de la agenția de

Teama de o invazie franceză...

Britanicii au ezitat timp de peste un secol cu construirea tunelului de sub Marea Mănească, de teamă că într-o situație anume, Franța ar putea trimite armatele sale prin tunel. Acesta s-a realizat abia în luna 1993, când primul tren de incercare a făcut cursa de inaugurare. Tunelul, lung de 50 km, a costat peste 21 miliarde mărci.

Peștele lumii devină pustii

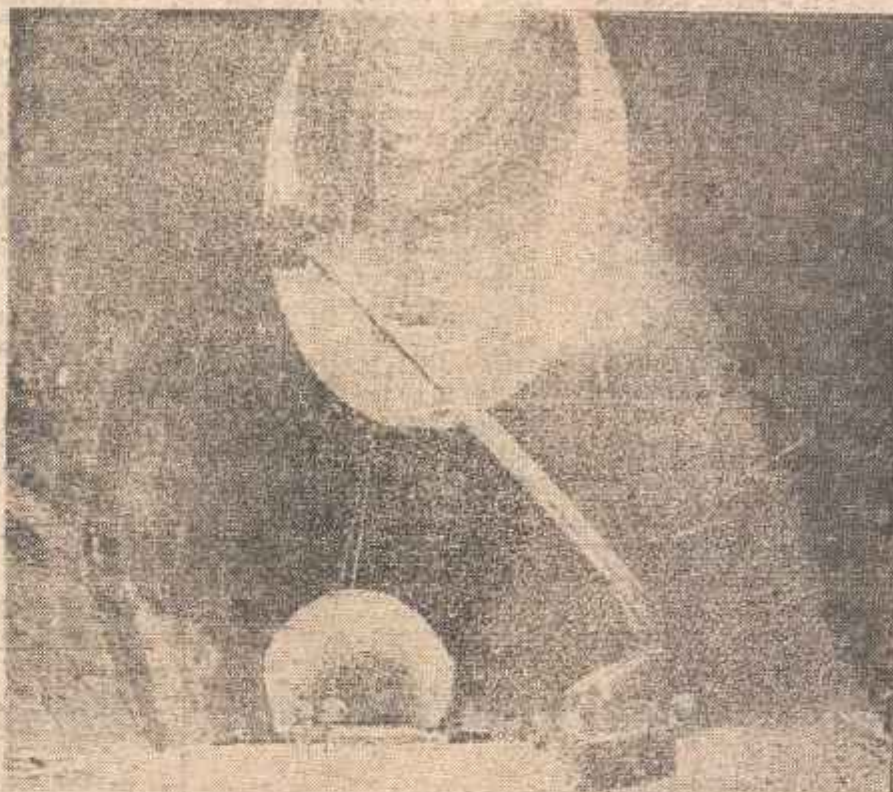
pavilionale. Numărul navelor de pescuit a crescut la 3 milioane, majoritatea fiind dotate cu tehnica cea mai modernă, iar direcția lor către bancurile

de pește, se face chiar și prin satelit. În 1991 s-au pescuit 81 milioane tone pește. Clasamentul ierarhic al „belligerentilor” s-a buclăsat. Acum conduce China cu 13,1, urmată de Japonia cu 9,3 și fostă URSS cu 9,2 milioane tone. Industria prelucrătoare de pește necesită însă 200 milioane tone anual. Exploatarea irațională a resurselor de pește oceanice poate produce dezastre ecologice. Ea a fost condamnată în 1993 de ONU și calificată „tălhărie maritimă”. Din cele 17 mari zone piscicole oceanice, în 9 rezervele scad îngrijorător, în 4 ele sunt „epuizate economic”, iar restul sunt estorcate total. Îngrijorătoare este și diminuarea puterii de reproducere. La fel și faptul că 50 la sută din peștele pescuit este valorificat fără a fi luat în evidențele statistice, astfel cantitatea reală extrasă anual este de peste 160 milioane tone. C.E. a instituit cote de plafonare a cantităților admise la pescuit, cote repartizate diferențiat țărilor membre. Canada și alte țări au interzis pescuitul în anumite ape, însă și alte state doresc să intre în TOP. Indonezia prin modernizarea flotei sale de pescuit, India cu cele 20 nave comandate, iar Irakul prin cele 43 nave achiziționate recent. Deci dezastrul devine realitate.

650 MILIOANE DOLARI ÎNGROPATE ÎN NISIP

Cea mai costisitoare „înmormântare” a anului trecut s-a făcut din dispoziția Congresului SUA, care a stopat continuarea lucrărilor de construcție a unui tunel „Superconducting Supercollider”, destinat amplasării subterane a unui accelerador de particule. Lucrările la tunelul ce urma să aibă 87 km, au fost stopate la km. 24. Ca urmare, 650 milioane dolari au fost „îngropați” în nisip.

Alarmă de gradul zero!

Se află pe cale de dispariție 75% din speciile de păsări ale Terrei

Păsările constituie un indicator important al stării precare a mediului înconjurător, deoarece ele reacționează cu multă sensibilitate la modificările survenite, afirmă cercetătorii de la Worldwatch Institut din SUA. Din cele 9.600 specii de păsări existente pe Terra, 75 la sută se află pe cale de dispariție, iar 1.000 specii sunt aproape stărpite. Prin îndelungate cercetări întreprinse, ornitologii au stabilit că din cele 400 specii de

păsări care populează Germania, fiecare a zecea specie este amenințată să dispară. Cauzele dezastrului: intensificarea vânătorii, nimicirea spațiilor lor vitale prin expansiunea orașelor, folosirea unor substanțe nocive în agricultură. Pierderea multor specii duc la destabilizarea echilibrului ecologic. Europa, Africa și America sunt amenințate, potrivit unei preziceri biblice, de invazia insectelor, conchide Worldwatch Institut.

il Orient

ION

N-are de unde ști. Dacă Ministerul Informațiilor unde lucrează acum va dori să-l restituie Externalor?

Măncăm împreună. Am amănă o întâlnire pentru a putea să ne vedem, mă grătesc.

Restaurantul ales e unul obișnuit. Cam ce era în Dorobanți pe la „Primăvara”, cu ani în urmă. E pe profilul. Cum l-aș fi invitat eu pe el la oțiva mititel cu murgar în lăcrăstrău. Doar că aici nu vom rămâne în picioare, ci vom sta chiar pe jos. Genunchii mei vor avea de tras de pe urma chilului. Pe o pernă pe care poți să o bagi sub tine cât vrei, cu pantofii lăsați la ușă, ne vom astâmpăra foamea răscolind prin blidele

asezate pe măsuta joasă. Salate, sosuri, fructe murate. Pentru carne, e gata pregătit grătarul încălzit cu aragaz din mijlocul mesei. Pe el vor fi puse bucățile de vițel pe care le vom lua cu bețigoarele și le ducem la gură. Vinul e nemțesc, alb și tare. Ospățul în vârstă și cu purtări de harghă bătrână. Suntem patru la masă înfinsă, lungă și izolată. Când credeam că s-a terminat, mai vine supă de tăieței cu frunze de salată. Era să uit; friptura aceea ruptă în bucățele pe aragaz se prinde între bețigoare — în măsura în care își stă în putere — o așez pe frunza de salată ca pe o farfurioară pentru prăjiturile și peste ea vor fi depozitate friptele de coapă, de varză ori de măr, devenind un sandwich ce poate fi mestecat cu „farfurie” cu tot, adică cu frunza verde din palmă. Într-una din farfurioare a fost pus mult ordei și dacă n-ai înșirăția s-o eviți, îți trebuie cana de apă de alături.

NEAGU UDROIU ■

COPII - VICTIMELE EXPERIENȚELOR NUCLEARE

Din vara anului trecut, medicii din Rusia au căpătat acces la dosare păstrate până atunci „la secret”, conținând documente care atestă existența a numeroase cazuri de cancer provocat de radiații. În împrejurimile fabricii de plutoniu Majak, situată în Uralul de sud, numeroși cetățeni se confruntă cu grave urmări ale radiațiilor. În zona Celiabinsk sunt cazuri de leucemie, cancer la plămâni, piele și oase, iar un număr neprecizat de cetățeni au murit de o maladie necunoscută. Asemenea maladii au fost constatate pentru prima oară în 1993 la tehnicienii și militarii, care participaseră la lucrările de îndepărtare a urmărilor catastrofei nucleare de la Cernobîl. În zona reactorului, s-au înmulțit cazurile de copii imbolnaviți de leucemie și cancer al glandelor tiroide.

Fotini realizate de IOANA A. VAGO ■

Colocvii in diaspora

Doamna Smaragda Economu: „POLITICA E UN JOC MURDAR!”

— Dacă uitarea este o virtute, memoria este o datorie, și uitarea pământului natal nu poate fi benefică. România este țara în care am trăit ani frumoși al copilăriei mele. M-am născut la Sulina, pe malurile Dunării, și vă asigur că nici ieri născut nu este mai frumos ca acolo.

— Când ai plecat?

— Am părăsit țara forțat, în noiembrie 1951, ne-au evacuat. Am primit ordin să părăsim țara în 4 zile. Era o lărmă grea și ne rugam să găsim un vapor cu care să putem pleca. Nu dăduse nimănui să treacă prin ce-am trecut noi.

— Care a fost motivația autorităților?

— Am fost caracterizați burghezii: tata a avut legături de afaceri cu Comisia Europeană a Dunării, avea contacte cu consulatul străine... Asta a fost, pe vremea aceea nu îndrăzneai nimeni să pună întrebări. Tata spunea că am avut noroc cu evacuarea, în timp ce colegii lui au fost închiși și au murit. Ne-a ajutat femeia care ne făcea curat în casă, soțul ei devenind între timp șef la Compescaria. El au transformat închisoarea în evacuare. Eu m-am întors la Sulina în 1974. Anul acesta mi-am propus să ne întâlnim cu toții, și cu frațele meu, care s-a stabilit în America, să vedem și mormântul bunicii noastre.

— Nu-i urăți pe cei care au produs dezrădăcinarea?

— Nu putem urî pe nimeni. Asta este filozofia mea. Politica e un joc murdar. Astăzi există în Grecia o grădina de frunziș români, stabiliți în Grecia sau greci născuți în România. Ne străduim să fim împreună în gândire și fapte, ne simțim mândri că aparținem și culturii românești, pe care încercăm să o promovăm în Grecia și în lume.

— Vorbiți-ne, vă rog, de colaborarea cu doamna Ana Aslan.

— Am avut privilegiul de a fi, timp de peste douăzeci de ani, colaboratoare apropiată

a mitului Ana Aslan, în institutul care îi poartă azi numele — primul de acest gen din lume. Ana Aslan mi-a impus conceptul că bătrânețea, uzura se pot întârzi, chiar și trata. I-am admirat efortul neobosit cu care a luptat să mobilizeze cercetarea în medicină. Medicamentele originale pe care le-a creat, metoda de tratament, orientarea clinică, biologică și socială a cercetării au fost apreciate ca exemplare de către Organizația Mondială a Sănătății. Sunt puține personalități în lume care au beneficiat de prestigiu și marea popularitate de care s-a bucurat Ana Aslan. Ca membru fondator și președinte de onoare al Fundației Ana Aslan doresc să dăm mai multă viață ei, dar și mai multă viață anilor. Fundația trebuie să fie un forum național, care să alina suferințele bătrânilor — morale și fizice. De un mare ajutor ne-a fost și Fundația Culturală Română prin președintele ei, Augustin Buzura, și colaboratorii săi. De altfel, Fundația este veriga ce ține strânsă legătura diasporii cu țara-mamă.

Nu trebuie să uităm că imaginea României în afară nu este întotdeauna corectă, de aceea fiecare dintre noi trebuie să devină un ambasador al interesului României. Este binevenită prezența la Atena a unor personalități românești, cum este ambasadorul Nicolae Stoicescu, eminent profesor universitar, secondat de un talent al artei românești, cum este doamna Ligia Popa Stoicescu, care au reușit, ca niciodată, atât comuniunea românilor din Grecia cât și a grecilor legați, prin istorie, de pământul românesc. Îi urez să continue aici, pe meleagurile Eladului, cea mai frumoasă meserie, aceea de a-ți uni pe oameni.

Cu mâna pe inimă, transmit urările de sănătate românilor, care, nu cu puține eforturi, în pragul secolului XXI, în largă familie balcanică și europeană, își făcuse noi destine în libertate, democrație, independență și pace. O inscripție dintr-o capelă din mijlocul Istriei spune: „feronime, fiu al lui Meniscoș, fii fericiți! Fii fericiți și tu, trecătorule! Fii fericiți și voi, frații mei!”

GEORGE ARION ■

30 de dolari pentru istoria Americii Latine

Uniunea Latină împreună cu Inspectoratul Școlar al municipiului București au organizat, având drept sponsori ambasadele țărilor latino-americane, un concurs pe teme de cultură, geografie și istorie hispanică. Participanții au fost elevii a catorva licee mai importante din capitală.

Premiera s-a făcut la Casa Americii Latine unde primilor 15 clasati le-au înmănat cărți d-nii Marian Solu, președintele Uniunii Latine din România, și Nicolae I. Nicolae, inspector general pe capitală.

Primii trei clasati au primit și niște plicuri care conțineau suma de 30 de dolari, adică a o suta parte din salariul ambasadorilor sponsori.

Oricum, elevii au fost fericiți cu această sumă, gândindu-se că pot petrece două, trei zile de vacanță undeva, la munte.

La Editura DU STYLE, condusă de scriitoarea
DOINA URICARIU,
va apărea în condiții grafice de excepție

ORACOLUL MEU

● O carte pentru cei puțin 1 milion de cititori.

● Primul best-seller dedicat tinerilor din România.

● O carte cu zeci și sute de întrebări (în maxime, poante, gaguri, desene și, enorm de multe surprize) la care vor răspunde, în spațiul lăsat liber, toți cititorii ORACOLULUI MEU, ei și prietenii lor, ei și necunoscuții pe care vor astfel să-l cunoască, ei și echipa ce le va sări în ajutor pentru a câștiga.

Concursul

ORACOLUL MEU

● Premiul pentru creația și imaginație.

● Premiul pentru sinceritate.

● Premiul fanilor.

● Premiul pentru enciclopedism și alte premii ce vor fi anunțate din timp.

Telefoanele Editurii DU STYLE: 665 27 72; 211 23 62; 622 21 00; 618 04 48; 617 60 101 Interior 1132.

Axă a spiritualității românești

Recuperări brâncușiene (VI)

Această atitudine — cu totul nefirească — în raport cu genul artistic brâncușian¹ a obținut de-a lungul vremii diverse explicații și interpretări. Spre exemplu, V.G. Paleolog scria, în 1937: „Seriul francezesc asupra lui Brâncuși. În parte, este reticent împotriva însăși evidenței a ceea ce reprezintă opera brâncușiană. Tăcerea acestei preocupări stă în străinătatea ariei lui Brâncuși față de destinele sculpturii franceze — prin Brâncuși sculptura scapând din mâinile de aur ale genului francez². În 1962 Pierre Schneider consensua (în Express, 5 aprilie): „Acum cinci ani disparea cel mai mare sculptor al vremii noastre, Constantin Brâncuși. La moarte, a lăsat țării care l-a primit cu jumătate de veac în urmă un dar incomparabil: atelierul său și sculpturile pe care le strânsese acolo timp de atâția ani, reprezentând cam vreo două treimi din creația sa. La drept vorbind, Parisul n-a făcut mare lucru pentru a merita acest privilegiu. Cinstii în străinătate, Brâncuși a fost neglijat în orașul său adoptiv, cu excepția câtorva confratri. Cele mai bogate ansambluri ale operei sale se află în alte țări din Europa sau America. În Franța, statul s-a arătat în privința lui fidel vechiului principiu: indiferent când ar fi trebuit să-l descopere, prea târziu atunci când era consacrat și ajuns la preț³.”

În fine, iată aprecierile țării (din 1990) ale regretatului profesor Ionel Jianu după aproape trei decenii de intensă și dăruită viață artistică pariziană: „În cei 53 de ani petrecuți în Franța, din 1901 până la sfârșitul vieții sale, în 1957, Brâncuși n-a primit nici o comandă de monument de la Statul francez, nici un premiu, nici o distincție oficială la Paris⁴. În Franța, amănute cecuri oficiale au arătat o certă reticentă față de opera lui Brâncuși. Trei exemple vor ilustra această constatare. La expoziția Paris 1937-1957, organizată de Centrul Georges Pompidou, rolul lui Brâncuși în această

perioadă a fost cu totul minimalizat prezentându-se în condiții defavorabile, într-un colț marginal al singurei sculptură a marelui artist, Testoasa zburătoare. La colțul din stânga al sculpturii contemporane, organizat în octombrie 1982 la Muzeul Rodin, n-a fost nici o comunicare despre raporturile dintre Rodin și Brâncuși, deși s-au prezentat două comunicări despre Rodin și Maussé. În ceasul dezbatărilor, am intervenit pentru a arăta importanța lui Brâncuși în sculptura contemporană, dar lunga mea intervenție a fost cu totul omisă în volumul în care au fost publicate lucrările colocviului. Se pare că organizatorii colocviului au preferat să treacă sub tăcere numele lui Brâncuși. Al treilea exemplu este dăruirea în care se află de atâția ani Atelierul lui Brâncuși, reconstituit într-un pavilion de beton în afara Muzeului, contrar dispozițiilor lui Brâncuși care ceruse ca atelierul său să fie instalat în circuitul vizitatorilor Muzeului de Artă Modernă⁵.”

Nu dorim, desigur, ca prin această privire retrospectivă asupra „avatarurilor” moștenirii artistice a lui Brâncuși, să aducem cuiva vreun reproș⁶; ci doar să constatăm o situație de fapt, care durează de (prea) mulți ani, împiedicând o Lume întreagă să se împărtășească și să se

bucure de marea lecție de Artă și de Vintă oferită de Brâncuși cu prețul vieții și al morții sale de exilat. Și atunci, sugestia firească se naște este aceea de a se trece această lumină și la lăstăriea noastră, lăsată de facto Omenirii întregi⁷, sub administrarea U.N.E.S.C.O. deci comunitar-internațională. Împrejurarea deosebită că ambasadorul României la U.N.E.S.C.O. deține și înalta funcție de președinte al Asociației Internaționale a Criticilor de Artă ar putea contribui hotărâtor la rezolvarea acestui nepermis biocal artistic planetei.

Și, dacă vitregiile blestemate ale istoriei l-au obligat pe Marele Brâncuși să rămână — „neîmpăcat” — în pământ străin, pe noi — concetățeni săi firești — depose-dându-ne de cea mai valoroasă moștenire artistică a secolului, poate să odată, în viitor, Țara lui natală și atât de mult visată va primi ea însăși (fie și în custodie), pentru a o re-clădi într-o autentică spirit brâncușian, această miraculoasă „Casă Românească” a Universului.

Prof. univ. DUMITRU DASA ■

¹ Să ne imaginăm, pentru o clipă, ce ar fi devenit acest adevărat „sanctuar magic” al artelor moderne dacă Brâncuși l-ar fi lăsat „peste Oregan”.

² Brâncuși-Brâncuși, vol. I, Ed. Scrisul Românesc, 1976, p. 26.

³ Cf.: Un om, o viață... p. 313.

⁴ Ibidem, p. 307 și 349.

⁵ Brâncuși însă, dacă — prin absurd — ar mai trăi, ar fi singurul capabil și îndreptățit ca printr-un proces la fel de neobișnuit și răsunător cu cel intentat odinioară Guvernului Statelor Unite, să își repună Opera în drepturile constituite de legatul său testamentar; sau, în caz contrar, să o lase cu limba de moarte în păstrare altora, mai vrednici de ea.

⁶ Și numai de jure, ocazional și conjunctural, statulul francez: „Am aflat atunci că și-a donat atelierul și operele, dintre care multe îi erau cele mai dragi, poporului francez și tuturor popoarelor lumii...” (Carola Giedion-Weicker: Constantin Brâncuși, Ed. Meridiane, 1981, p. 117).

Centenar Camil Petrescu

NOI NU AM AVUT UN HAVEL PE STRADĂ, CI ÎN SPIRIT

• Rezistență prin cultură

Manifestarea cu caracter evocativ, organizată pe data de 9 aprilie a.c. de către Muzeul Literaturii Române, Teatrul Național, Radiodifuziunea Română și Fundația ARC (American Romanian Committee) a fost un impresionant prilej de a ne reaminti că noi, deși nu am avut un Havel pe stradă, am avut unul în spirit. Ceea ce poate reprezenta cu mult mai mult, așa cum s-a văzut în decembrie 1989, când tinerii au avut puterea interioară de a striga: „Voi muri și voi fi liberi!”

Acesta a fost scriitorul Camil Petrescu, intelectual exemplar și model pentru scriitorii de talia regretatului Eugen Ionescu, și care, așa cum ne-a demonstrat selecția din spectacolele de teatru TV și ecranizările cinematografice din opera sa, a fost o prezență tulburătoare de vie în suferințele noastre, în perioadă „epocă de aur”. Puțin dintr-un noi s-au întregit, poate, cum a fost posibil acest

miracol. Se pare că totalitarismul românesc a avut un călău al lui Ahile: teatrul, o veritabilă hrană a verticalității noastre în infern.

Nu întâmplător, cei mai valoroși reprezentanți ai generației de aur a teatrului românesc au jucat în piesele

lui Camil Petrescu și au fost prezenți în centenarul nașterii sale, fiind distinși cu premiile Fundației ARC: Victor Rebengiuc, Irina Petrescu, Mitică Popescu, Leopoldina Bălanță, Ion Caramitru, Mircea Albulescu, Adela Mărculescu, Adrian Pintea, Virgil Ogăsanu, Ilina Tomoroveanu, George Constantin, Alexandru Repan, Tămara Crețulescu, Trolan Stănescu, Valeria Secu, Vladimir Găitan, Cristina Deleanu.

A fost prezent la întâlnire și dl. Camil Petrescu jr., unul din cei doi fi ai celebrului scriitor. Dănsul a încheiat astfel emoționanta sa intervenție: „Tinerii sunt cei mai autentici admiratori ai tatălui meu. Pentru că numai atunci când ești nepătat de compromisuri, poți încerca o dramă a lucidității în căutarea absolutului. Cred că atâtă timp cât vor exista tineri, va exista și Camil Petrescu”.

CONSTANTIN SEVERIN ■

Domnul Camil Petrescu jr., în fotografie alături de Victor Rebengiuc, un senior al teatrului românesc, va implini, în curând, 48 de ani. Este om de afaceri la New York, pasionat de teoriile economice moderne. Sotia sa, Roxana, este nepoata scriitorului Emil Gârleanu, așa cum ne-a declarat doamna Alida Ravagnan din New York, o admiratoare a revistei noastre.

Fotografie de FLORENT IONITA ■

CAMIL PETRESCU

• „Dacă depășim un marasm moral prin cultură, acest lucru îl datorăm teatrului românesc, care s-a aflat întotdeauna într-o avangardă a mișcării spirituale românești” (ALEXANDRU CONDESCU, directorul Muzeului Literaturii Române) • „În varianta filmului meu Ultima noapte de la TVR, toate scenele de dragoste, de gelozie au fost extirpate” (SERGIU NICOLAESCU) • „De ce nu poate fi reluat spectacolul meu, Danton? Deoarece anierii noștri, care aveau atunci vârsta lui Hristos, au acum vârsta Sfântului Petru” (HOREA POPESCU) • „Pentru mine a fost un privilegiu unic faptul că am fost „adoptat” de Camil Petrescu încă din fragedă tinerețe. Avea o fantastică sferă de informație, nici un subiect nu-i era străin. Acest mândru bărbat era în fond un timid, un grăcil. I-am promis că, dacă voi ajunge director al Teatrului Național, voi pune în scenă Danton (RADU BELIGAN) •

Sculptura românească post—modernă

Expoziție Gheorghe Iliescu—Călinești

O veritabilă simfonie vizuală cu acorduri brâncușiene este retrospectiva sculptorului Gheorghe Iliescu-Călinești, vernisată pe data de 7 aprilie a.c. la galeria etaj 3/4 de la Teatrul Național.

Dispuse în cercuri concentrice, lucrările alcătuiesc un ansamblu coerent, al cărui centru de greutate este dat de elementele universului tărânesc, transfigurate în forme ale modernității încă din perioada de început a artistului. De altfel, integrarea formelor obiectuale ale eposului popular asigură o căldură aparte și o tensiune a căutării dimensiunilor primordiale care transcend efectele pur optice și ating zone ale reveriei și ale meditației metafizice.

Drama sculptorilor români post-moderni (post-brâncușieni) o reprezintă, însă, imposibilitatea de a se desprinde decisiv de părintele sculpturii moderne. Oare Brâncuși este tot ce vom putea vedea vreodată? Dl. Corneliu Antim, unul dintre cei mai valoroși comentatori de artă, ne-a declarat, cu acest prilej, că dl. Iliescu-Călinești, un reper al artei românești contemporane, este și unul dintre cei mai concludenți brâncușieni.

CONSTANTIN SEVERIN ■

Scandal în jurul unor „Curve de lux”

Ce s-a ales dintr-o piesă politică extrem de virulentă, judecați singuri!

Duminică 10 aprilie a avut loc, la Târgu Mureș, premiera absolută a piesei „Curve de lux” scrisă de Radu Urmovici și regizată de Dan Alecsandrescu, care se auto-caracterizează drept „fost colaboraționist”. Trebuie, de la bun început, să apreciem consecvența acestui reputat regizor de a valorifica dramatic originală românească, fiind, probabil, unicul „temerar” în momentul de față.

Această piesă a stârnit, încă din timpul repetițiilor, o seamă de controverse. „Evenimentul zilei” a dat alarma: piesa demitizează anumiți idoli ai literelor și științei românești: Sadoveanu, Parhon, Arghezi etc. S-au speriat, credem, nu numai autoritățile locale, dar și toți cei ce consumă cu naivitate diversitatea P.U.N.R.-istă, regizată de la centru, prin intermediul unor „Popești” (citește: activul actual al fostei Securități). Montarea la Târgu Mureș a unei asemenea piese este o îndrăzneală, aflăm de prin culise. De ce? Pentru că oamenii continuă să fie puternic dezinformați în ce privește istoria reală a României. Am fost, deci, curioși să vedem în ce măsură textul original a ajuns să fie rostit pe scenă, ca atare. Am constatat că, în multe privințe, DA, piesa pas-

troază o bună parte din „obraznicile ei politice”, cum le numește autorul. Totuși, regizorul a înălțat părți însemnate din text (oare cu acordul autorului? Ne îndoiim) ceea ce a condus la sădăcirea dramatismului aceluia și, considerăm noi, a determinat unele confuzii, între care cea mai gravă ni se pare a fi atitudinea căldușă față de rolul malefic jucat, permanent, de Securitate.

În acest sens, l-am abordat pe cunoscutul actor Mihai Gîngușescu, directorul general al Naționalului Târgu-Mureș: „Piesa avea, în formă, o virulență exagerată. Spectacolul, sper că a reușit să o atenueze, dar nu în sensul de a renunța la idee, ci în sensul de a renunța, puțin, la forma, cu adevărat, violentă. Adevărul, chiar dacă este incomod pentru unii, trebuie spus într-o ispășire păcătoasă”.

Ce declară, înainte de premieră, autorul: „Eu nu susțin că la noi a fost un deșert cultural, ci comunismul a creat false ierarhii intelectuale. Acuz pe acei intelectuali valoroși ai căror nume constituie o garanție morală (M. Sadoveanu, Traian Săvulescu, C.I. Parhon, George Călinescu, Grigore Moisil ș.a.) că au dat bobarnacul diabolic,

că au derutat generația tinerilor anilor '50-'60, pe aceștia îi acuza că au fost „curve de lux”, adică preaplecăți (curvus, lat. îndoit, îngunat) în fața puterii bolșevice. Știu că, aici, la teatru, s-a considerat că finalul piesei insultă pe tov. Iliescu... Mulți dintre cei care au trăit Revoluția în fața televizorului habar nu au ce a însemnat ea de fapt și ce diferență imensă este între adevărații revoluționari și cei aduși direct la Televiziune, de către NKVD, ca „evanați”. Multora nu le trebuie adevărul. Lor le trebuie idoli falși promovați de manualele școlare. Am scris această piesă cu sete, ca pe un manual de istorie dramatizată. Piesa demitizează manipularea naționalistă, asta, de fapt, doare cel mai mult. Puterea. Manipularea naționalistă asigură volurile dlui Iliescu în Transilvania”.

În ce privește realizarea scenică, socotim că regizorul nu a reușit să imprimе deșertul nerv, dramatism spectacolului (mai ales primei părți). Pentru că a operat... dispariția unor porțiuni din text, personaje și-au pierdut o parte din biografie, devenind șterse, confuze. Personajul principal, profesorul Maxim (Ion Săsăran), o adevărată „curvă de lux” devine, până la sfârșit, doar un înfrânt, o... victimă a Securității pe care o informase cu „spor”. Sotia sa, Păuna (Marinela Popescu), pion de bază în jocul informatorilor, prințesa Bibescu, și-a pierdut drama, fiind obligată, deci, să stea mereu în planul al doilea. Popescu (Cornel Popescu) este de o cuceritoare naturalitate, ca, de altfel și Fana (Smara Marcu) și Serghei (Cornel Răileanu). Prestații actoricești meritorii au: Ion Săsăran, Cristina Pardanschi și studenții: Liliana Dărcă și Petru Ghimbășan.

BRINDUȘA NICOLAE ■

Naomi Campbell - BLACK IS BEAUTIFUL

Reperată grație strălucirii frumuseții sale sculpturale în 1989, Naomi face astăzi subiectul savuros al presei de o anumită factură (cea care reclamă dezmințiri). Căci năzbătitele sale amoroase ca și „destitulirea” de la Elite nu puteau fi trecute cu vederea, cum nici silueta ei nu poate fi ignorată. S-a ajuns până la apariția unei biografii, neconfirmate însă de miss Campbell. Să fie oare culoarea pielii un motiv de atac și pentru top-models?

Mal întâi să vorbim despre școală, căci a urmat-o și asta chiar că se poate întâmpla absolut oricui. Și se mai poate întâmpla dar nu chiar oricui să fie reperată (de un vânzător de capete, să zicem un lup mare și flămând, ca să facem asocierea cu un basm binecunoscut. E ceea ce a „pățit” micuța noastră Scufiță Neagră, căzută în plasa agenției Elite înainte chiar de a implini 20 de ani. Abia sosită, specialiștii au considerat-o, după Iman (doamna David Bowie), noua top black. În fine „black” e un fel de a spune... căci biografia ei avansează ipoteza conform căreia ar fi rezultatul unui mariaj mixt, jumătate jamaicană fiind „vinovată” de culoarea pielii. Marile fotografii și creații de modă au remarcat-o imediat extarindu-se de-a dreptul în fața musculaturii sale fine, a conselor de dansatoare (sportul ei preferat și adorat) cu mușchii frapant proeminenți dar linie irepro-

șabilă. Creatorul său favorit Alain, declară: „Naomi are o musculatură fină, divină, de statuie africană”. „Nu mi se arată succesul și nici dorința mea de a fi fericită. Și în plus sunt și neagră. E prea frumos poate văzut din afară. Însă nu mi s-a dat nimic gratis pe platou, a trebuit să muncesc din greu ca să obțin asta”, spune Naomi. La cinci ani după debutul ei, povestile sale de dragoste cu celebri-tăți și problemele contractuale l-au atras săgețile presei de scandal. Pentru aducere aminte: a fost combinată mai întâi cu boxerul-ul Mike Tyson (de la care a învățat poate să iubească boxul și să dea replică la provocări), apoi timp de trei ani și jumătate cu actorul cameleon Robert De Niro, după care a urmat Eric Clapton și, în fine, basistul grupului U2 Adam Clayton. Această ultimă legătură a făcut-o subiectul multor comentarii, mai ales că după anunțarea căsă-

toriei lor pentru 14 septembrie 1993 a survenit separarea brutală în jurul aceleiași date. Confrontată cu aceste zvonuri, Naomi își păstrează calmul, mai mult chiar, se amuză. Ține în continuare foarte mult la Adam (amândoi fiind foarte ocupați, fac tot posibilul să se vadă în cel mult 15 zile), încât s-a decis să scoară un disc pe care ea îl califică de rock alternativ și pentru care se pregătește împreună cu cel care-i servește ca sursă de inspirație și ca ajutor mai ales (ca să nu se spună că au o legătură fără rezultate artistice). În ceea ce privește viața de cuplu? „Mă văd căsătorită, cu mai mulți copii, însă nu mai devreme de cinci sau șase ani. Când te hotărăști să aduci copii pe lume, trebuie să te ocupi de ei și pentru asta voi fi gata mai târziu”.

Naomi e primul manechin negru care a apărut pe coperta prestigioasei reviste Vogue, și se pare că faptul a stârnit gelozii și chiar un a-nume rasism. Acest venit se întinde pe 180 de pagini ale unei lucrări intitulată Naomi, The Rise And Rise Of The Girl From Nowhere de Lesley Ann Jones. Naomi preferă să ignore această carte. „Autoarea nu știe nimic despre

mine, tot ceea ce a făcut ea a fost să adune o mulțime de articole despre mine din presă și să le lipească. E o țesătură de prostii, scrisă în mare grabă pentru a câștiga bani fără efort”.

Una dintre aceste „prostii” susține de exemplu că există benzi înregistrate cu conversațiile telefonico-erotice între top-model-ul nostru și Sylvester Stallone și că ar fi în posesia unui anume cântăreț... Cărțile tună și fulgeră în egală măsură împotriva mamei lui Naomi, care s-a revoltat la 42 de ani în martie 1993, doamna Campbell a debutat și ea ca manechin iar fura sa afirmă ori de câte ori are ocazia: „Mama e singura femeie din lume care posedă frumusețea perfectă”.

S-a pretins, cam de aceeași manieră, că a fost îndepărtată de agenția Elite sub pretextul că era „o puștoaică necuvincioasă, capricioasă și egoistă”. Naomi se apără: „Eu însămi am decis să plec pentru a mă integra în agenția Ford. Am avut intenția să-l previn personal pe patronul de la Elite, însă el a preferat să facă scandal, preluat, amplificat și interpretat de presă cu repercusiunile cunoscute”.

E dură viața deci și în lumea frumuseții obligato-

rii. Să fii top-model nu e floare la ureche și lupta e uneori acerbă când se creează situația unui duel cu presa. Nu oricui i se aruncă mănusa însă, și Naomi ar trebui să fie fericită că astfel i se confirmă că e o specialistă. Black but happy sau, de ce nu, black and happy...

Dacă e să ne luăm după zvonuri, John Hendy, chitaristul grupului East 17, s-a îndrăgostit nebuneste de Anita Dels, tulburătoarea cântăreață de la 2 Unlimited. Să urmărim puțin firul poveștii...

lin pentru a sărbători finalul unui festival care a reunit mai mult de 10.000 de persoane, ca John și Anita, amândoi în vârstă de 22 de ani, s-au întâlnit și... nu s-au mai părăsit! Și-au petrecut seara bând șampanie și dansând obraz lângă obraz sub privirea celorlalți membri ai East 17, dar și a celorlalți in-

25% EAST 17 + 50% 2 UNLIMITED = ?

vitati printre care Haddaway și Culture Beat. Pe urmă au disorinat de la recepție și dispoziții au fost toată noaptea.

Când e interogată despre subiectul în cauză, John, care a avut o relație cu Claudia Hill (cântăreața grupului Milan) și cu top-model-ul Christiane Uriarte, definește astfel relația cu Anita: „Suntem simpli buni amici, atâtă tot. Ni se întâmplă des să ne intersectăm pentru că practicăm aceeași meserie. Înainte de a face parte din East 17 nimeni nu-mi dădea atenție. Astăzi, nu mai pot să scap de fele!” Un apropiat al lui John completează: „Anita încarnează visul multor bărbați și e cu siguranță genul lui John. Deocamdată sunt în turneu împreună și se vor mai întâlni în ocazii viitoare asemănătoare”.

Anita declarase recent că obligațiile impuse de cariera sa o împiedică să se gândeas-

că la dragoste, dar e evident că John a făcut-o să reconsidere acest punct de vedere. Ea a dat următoarea explicație: „Nu mă voi îndrăgosti și dacă voi simți că acest lucru e pe cale să se producă, va trebui să fug! Nu cred că mi-ar conveni o relație stabilă pentru că trebuie să călătoresc mult, așa cere munca mea. Nu vreau să flu nefericită făcându-mi continuu sânge rău pentru prietenul meu. Trebuie să mă concentrez asupra carierei mele ca să mă simt bine. Nu vreau să aud de dragoste!”

Cântăreata instalată în Amsterdam l-a întâlnit pe Ray Slingaard, cel care l-a devenit partener în 2 Unlimited, acum 3 ani: „Astăzi suntem ca doi frați adevărați”. Singura relație ce i s-a atribuit până acum a legat-o

un timp de un anume Schellim din grupul World's Apart. Apropo de trecut, Anita a declarat: „Am cunoscut numai 6 băieți și nu m-am îndrăgostit decât de două ori. Sunt mult prea ocupată ca să-mi permit o relație durabilă, dar nu i-aș spune nu lui Richard Grieco sau Johnny Depp. Îmi plac tipii cu fizic plăcut și părul închis la culoare”.

Atunci ce face ea oare cu John Hendy? Mai ales că blondul recunoaște plin de modestie și umor: „East 17 nu e un grup de frumosi. Take That sunt responsabili cu farmecul”.

Dacă e să vorbim despre responsabilități, una dintre ele pentru unii se numește aducere la cunoștință și asta înseamnă că sunteți martorii unei datorii îndeplinite.

Topuri - Radio Contact

TOP 50 - ediția 15

1. JAM & SPOON - Right In The Night
2. BRUCE SPRINGSTEEN - Streets Of Philadelphia
3. CORONA - The Rhythm Of The Night

TOP SLOW & BLUES - ediția 15

1. U2 - With Or Without You
2. ELTON JOHN & BONNIE RIAT - Lover Letters
3. BONNIE TYLER - Islands

TOP MATINAL - TOP 5 - ediția 16

1. THE CURE - Harold And Joe
2. ELTON JOHN & NIK KERSHAW - Old Friend
3. TAKE THAT - All I Want Is You

Bucuresti 96,1 FM
Ploiesti 92,8 FM
Iasi 92,0 FM

© Copyright Radio Contact România S.A. & 7 Extra - 1994

CROMOTERAPIA sau efectul culorilor

Dacă suferiți de stări depresive, trebuie să purtați haine de culoare roșie, care vă ajută să depășiți situațiile critice. Pentru a preveni tulburările digestive, culoarea galbenă vă va ajuta, iar verdele este deosebit de util pentru a scăpa de insomnie. Urmând aceste indicații, veți respecta principiile celei mai străvechi practici medicale: terapia prin culori sau cromoterapia. Aceasta face parte din modalitățile terapeutice naturale, care ne reechilibrează organismul, mereu supus stresurilor și tensiunilor continue ale vieții moderne. Culoarea îmbrăcămintei pe care o purtăm acționează subtil asupra emoțiilor și stărilor noastre, și într-o anumită măsură chiar asupra sănătății fizice.

ROȘU este caracterizat ca „forța voinței”

Roșu, culoare des utilizată în medicina chineză și cea indiană, considerată un stimulent universal, are ca efect creșterea presiunii sanguine, mărirea tonusului muscular și activarea respirației. În plus, mărește puterea voinței și curajul de a înfrunta viața cu dificultățile și problemele ei. Preferința pentru

roșu indică dinamism, forță și vigoare. Îmbrăcămintea roșie ne ajută să facem față unor eforturi excepționale, cum ar fi competițiile sportive, sau în orice altă situație, pentru a ne stimula apetitul și combativitatea.

PORTOCALIUL este un excelent stimulent sexual

Preferința pentru portocaliu indică nevoia de senzualitate, aspirația către trăiri erotice, satisfacerea pornirilor sexuale, exacerbarea senzațiilor amoroase, fascinația confortului fizic. Culoare anti-bosală prin excelență, accelerează pulsațiile inimii, menține presiunea sangvină și favorizează secreția gastrică și digestia. Respingerea culorii portocalii exprimă inhibare, pudor excesiv, frigiditate psihică, închistare în prejudecăți. Îmbrăcămintea portocalie ne face să ne simțim bine, plini de euforie și optimism, mărind considerabil tonusul sexual.

GALBENUL stimulează sistemul nervos central

Galbenul semnifică aspirații sublimă, dorința de fericire, tendința de autodepășire. Acțiunea sa cea mai importantă este ameliorarea digestiei. De asemenea stimulează

nervul optic și influențează funcționarea normală a sistemului cardiovascular și limfatic. Respingerea acestei culori exprimă deziluzie, dezamăgire, decepție, retragerea dureroasă în sine. Îmbrăcămintea galbenă este indicată pentru a întări și dinamiza nervii și creierul. Se recomandă în cazul unor suprasolicități intelectuale sau în stările de criză afectivă.

VERDE exprimă „elasticitatea voinței”

Culoarea verde destinde considerabil corpul fizic și psihic, făcând posibilă o rapidă diminuare a stresurilor, precum și anihilarea neliniștilor. Această culoare este un bun calmant pentru persoanele irascibile și nervoși cronici. Preferința pentru verde indică o structură mobilă, flexibilă, adaptabilă la schimbarea situațiilor. Asupra psihicului exercită o acțiune liniștitoare și calmantă, facilitează deconectarea nervoasă. Îmbrăcămintea verde se recomandă să se poarte în timpul perioadelor de mari tulburări emoționale sau mentale.

(Va urma)

Irina CIAUȘU

Magazinul UNIREA

a devenit locul preferat al hoților de buzunare

Având suprafața totală de 71.000 de m², magazinul „Unirea” din București este cel mai mare din România și printre primele în Europa. Situat într-o zonă — Piața Unirii — devenită rău-famă după revoluție, acest magazin, s-a văzut confruntat cu un val de hoți de buzunare, experimentați, în bande, acționând zilnic, încât vânzătoarele au ajuns să-l cunoască. Mai mult, gestionaarele au fost amenințate de țigani să nu arate atenția clienților, dacă observă că aceștia sunt bușunăriți. Au fost cazuri când cetățenilor străini li s-au subtilizat mii de lei sau zeci de mii de dolari. Aceasta este una din cauzele pentru care magazinul „Unirea” are din ce în ce mai puțini clienți.

Despre această situație, citiți o amplă relatare în numărul viitor al revistei noastre.

Vreți să fiți frumoase ?

Nu neglijați îngrijirea mâinilor !

Măinile unei femei au personalitatea lor și exprimă, prin forma și culoarea lor, o anumită sensibilitate, vârstă, uneori profesia și chiar sănătatea. Ca și obrazul, mâinile au o piele delicată și sunt supuse zilnic acțiunii detergenților, a săpunurilor alcaline, a sodei caustice, care distrug stratul hidrolipidic și „manta acidă” ce ferește pielea de pătrunderea microbilor. Prin îngrijirea mâinilor nu se urmărește doar un scop pur estetic, ci și unul de protecție. Se recomandă, după fiecare contact cu apa și săpunul, ungerea mâinilor. Crema se aplică pe pielea încă umedă, pornind de la încheietură spre vârful degetelor, printr-un masaj mângâietor. Unele preparate neindicate pentru față, se utilizează pentru îngrijirea mâinilor: glicerina în soluție diluată. Aceasta se prepară din glicerina 35—45 ml, amestecată cu apă 55—65 ml și parfum. Glicerina concentrată trebuie evitată, deoarece fiind higroscopică, absoarbe apa din piele. O loțiune pentru mâini se prepară din: glicerina 50 ml, zeamă de lămâie, borax 0,50 g, apă distilată 10 ml și alcool 10 picături.

Aplicațiile săptămânale de parafină mențin supletea pielii. Se prepară un amestec din 50 g parafină solidă, 25 ml ulei de parafină și 5 g lanolină. Acesta se încălzește pe baie de apă până la topire,

apoi se răcește până la o temperatură suportabilă de piele. Se aplică cu ajutorul unei pensule pe toată suprafața mâinilor inclusiv pe degete. În urma acestui tratament pielea transpiră și pierde apa din țesuturi care atunci când este în plus îngroașă mâinile. Această mască de parafină este indicată contra reumatismului de la degete și încheieturi.

Unele persoane au mâinile roșii datorită circulației sanguine defectuoase. Tratamentul local constă în băi alternative calde și reci. În baie caldă se adaugă o lingură de făină de muștar. Apoi mâinile se ung cu cremă și se masează. Circulația defectuoasă se activează dacă se adaugă în baie de apă, sare de bucătărie (10 g la 100 ml apă).

Petele negre, apărute în urma muncii gospodărești, pot fi îndepărtate frecând mâinile cu un amestec de mălai și tărâțe de grâu sau cu o soluție de acid citric (sare de lămâie). Albirea mâinilor se poate face și cu următoarea pastă: o linguriță de glicerina, zeamă de lămâie, o jumătate de lămâie, o linguriță de apă oxigenată; se amestecă și se adaugă amidon până la realizarea pastei.

Mirosul de alimente se îndepărtează de pe mâini frecându-le cu un cartof crud, tăiat proaspăt, sau cu oțet. După ce am tăiat ceapă sau usturoi, mirosul se îndepărtează frecând mâinile cu zeă de ceapă. Îngălbenirea degetelor de la curățatul legumelor se poate evita, dacă în prealabil apăsăm mâinile cu oțet și apoi le lăsam să se usuce bine. Totuși, dacă mâinile s-au pătat, le fricționăm cu coajă de lămâie, cu zeamă de lămâie sau cu apă oxigenată.

Mâinile aspre, crăpate se vor introduce, timp de 20 de minute, în baie de ulei vegetal (floarea-soarelui, germeni de porumb), ușor încălzit, după care se masează ușor pentru pătrunderea lui în piele, sau se vor face băi ale mâinilor, timp de 30 de minute, în decoct de stejar.

În cazul mâinilor care au o transpirație abundentă (mâini umede) se recomandă fricționarea lor cu alcool camforat sau cu un amestec de zeamă de lămâie și alcool.

La 1—2 săptămâni se recomandă să facem mâinilor, timp de 10—15 minute, o baie caldă de fierură de tărâțe de grâu, care curăță și înmoale pielea.

IRINA CIAUȘU

Mame la vârstă a treia

Doctorul ginecolog Severino Antinori este cel care a făcut posibil în 1993 ca o femeie în vârstă de 59 de ani să nască doi gemeni.

Anterior numele său era cunoscut datorită implicării într-un scandal de evaziune fiscală și a tarifelor ridicate pe care le pretindea femeilor care îl cereau ajutorul dorind să aibă copii.

În septembrie 1991 el a făcut cunoscut printr-un articol în revista „Time” că însoțitul Jane Fonda (56 ani) — Ted Turner — au apelat la tratamentele sale pentru a avea un copil.

Antinori și-a deschis o clinică în Italia unde aplică o serie de tehnici speciale de fertilitate foarte solicitate de femeile trecute de vârsta de 40 de ani și care doresc să aibă copii. Activitatea acestei clinici a fost însă puternic criticată în țările de origine, de către biserica romano-catolică. Răspunzând acestor critici, Antinori conchide: „Desigur că unele probleme etice pot fi discutabile. Și pot fi discutate deschis și neînghetor. Dar cine spune că nu este bine ca o femeie să aibă copii la 55 de ani?”

SIMONA SIMIZIANU

Rezultatul tragerii la sorți a premiilor concursului de dezlegări lansat

in revista „Maxi-Skandy” nr. 1

În urma tragerii la sorți, efectuate duminică, 10 aprilie a.c., la Clubul Schelei de petrol Târgoviște, în prezența a circa 100 de rebusiști din întreaga țară, au fost declarați câștigători următorii participanți:

- Premiul I de 60.000 lei — Otilia Bielek, Deva;
- Premiul II de 50.000 lei — Cristina Grumazescu, Iași;
- Premiul III de 40.000 lei — Gabriel Silai, Tulcea;
- Premiul IV de 30.000 lei — Marius Răstescu, Turda;
- Premiul V de 20.000 lei — Anca-Daniela Horhoge, Roman;

10 mențiuni a câte 10.000 lei fiecare — 1) Eugenia Hirjibă, Rm. Vâlcea; 2) Biro Csaba, Rupea, Brașov; 3) Domnica Aicanei, București; 4) Silviu Gheorghiu, Urechești, Vrancea; 5) Silvia Gheorghiu, București; 6) Camelia Popa, Craiova; 7) Beatrice Mălămar, Botoșani; 8) Rodica Hâtu, Baia Sprie; 9) Adriana Stan, București; 10) Alina-Mihaela Andriescu, Vadu-Moldovei, Suceava.

VERONIQUE GENEST

Dna comisar!

La 37 de ani, Veronique Genest, poate fi pe deplin mulțumită de succesul său din ultima vreme. Iubește medicina, oamenii cinstiți, viața și mașinile.

După prezentarea unei emisiuni de varietăți la TF1, a venit marea bucurie. Rolul unui pilot în serialul Julie Lescaut, film ce a primit numai cuvinte de laudă, fapt pentru care s-a hotărât realizarea a încă douăzeci de episoade. Acest succes a fost urmat de altul, cel din Secret de famille, care va fi în curând și pe ecranele noastre.

„Anul acesta nu a început chiar așa de bine pentru mine. O mică

decepție m-a împiedicat să mă concentrez douăzeci de ore pentru rolul unui comisar cu toate că îl prefecam și aborda chiar unele momente din viața mea personală.

Planuri de viitor?

Acest serial nemaiomenit ale cărui filmări se vor termina în luna 1994, apoi speră să aibă un copil”.

ROXANA TOMA

Linda Thorson face „sacrificii” artistice

Linda Thorson, fată de King din filmul Gatsby și L'été prochain, pregătește un nou serial la Toronto. Iată și un foieton ce se desfășoară în universul jurnalistic. Linda a acceptat rolul unei transsexuale.

„O, Doamne, nici pe departe nu mă caracterizează acest rol, dar în viața artistică cred că trebuie să abordezi orice, pentru ca mai târziu să poți trage linie și să constăți că fel de actor ești. (R. T.)

„L-am văzut!”

Despre Elvis continuă să circule credința că e în viață. „Elvis trăiește și trăiește și trăiește”, Zilnic, la Graceland vin zeci de „Presley look-alikes”, indivizi care se imbea, că și se machiază spre a arăta ca el. Multe persoane (femei mai ales) declară că l-au văzut. „Eu l-am văzut! Stătea în camera de zi și privea un meci de fotbal la TV”. „Eu o cred!”, zicea un ziarist (femeie). O altă femeie zicea mirată tare: „El-

vis mort primește mai multă atenție decât președintele viu!”. Casa lui Elvis — cumpărată cu 100.000 dolari pe când acesta avea 22 de ani — are o cameră specială, vestita „jungle room”, cu tot felul de animale ale junglei sculptate în lemn de stejar. Afară din Graceland sunt 3 cimitire: al lui Elvis, al fratelui gemăn, ale părinților și ai bunicii. (V.V.)

Sylvie Vartan va juca

rolul unei ucigașe

Sylvie Vartan, fosta soție a lui Johnny Hallyday, a fost angajată de Jean-Claude Brisseau pentru a juca în filmul polist L'ange noir (Îngerul negru). În acest film ea este ucigașa soției de magistrat (Michel Piccoli) și spărată de un avocat amoretat de ea (Tcheky Karyo). (R. T.)

Scarlett O'Hara într-o nouă înfățișare

Conform bărfelor hollywoodiene, „este un puternic parfum de gelozie în aer”. În cele din urmă învinge Joanne Whalley-Kilmer.

Dacă acest nume vă este cunoscut, vă pot spune că este născută în Anglia în urmă cu 31 de ani, este fiica unui muncitor din Manchester și se află în goană după succes alături de Demi Moore și Kim Basinger în marea competiție a acestui sfârșit de secol.

Joanne este noua Scarlett O'Hara succedând pe Vivien Leigh în continuarea filmului Pe aripile vântului. Aleasă din circa o mie de pretendente la acest rol, actrița este deci eroina filmului-mastodont, cu durata de 8 ore, a cărui ieșire de plată este prevăzută a fi în 17-18 mii și asta până la finele anului 1994.

ROXANA TOMA

Fiica lui Marlon Brando se ascunde de tatăl ei

După aproape un an de zile petrecut într-un spital de psihiatrie în San Francisco, Chyenne, fata lui Marlon Brando, a reușit să evadeze într-o noapte și a luat avionul spre Tahiti, unde are o casă.

Liz Taylor are din nou probleme de sănătate

Liz Taylor a acasă la Los Angeles. A căzut pe gheață în Elveția, s-ar putea să rămână toată viața în căruciorul electric în care e acum. A fost în spital în timpul căderii, marelui (V.V.)

Cel de-al treilea război mondial a început de mult și nu s-a terminat încă

În anul 1993, în întreaga lume au avut loc peste 60 de conflicte armate. La începutul anului curent se mai purtau războaie în 40 de țări.

Terra nu a devenit o planetă a păcii nici după terminarea războiului rece. Din contra. Noua ordine mondială, vehiculată fervent în anul '90, se manifestă printr-o crescândă predispoziție de a rezolva conflictele pe calea armelor. La începutul anului 1993 se desfășurau 43 de războaie, cu precădere în țări aflate în curs de dezvoltare, situate în Africa și Asia. Starea de beligeranță n-o mai constituie contradicțiile dintre comunism și capitalism, factorul de clăștorire constând în naționalismul renăscut și în tensiunile interetnice. Statele aflate în destrămare ascund un remarcabil potențial de forță. Războiul din fosta Iugoslavie constituie doar un exemplu. Pe teritoriul ex-Uniunii Sovietice, 150 de naționalități sunt preocupate de impunerea în zonele lor de influență, a granițelor noulor state rezultate. Aceste lupte pentru putere au dus la războaie în șase cazuri.

După 1945 pe Terra au avut loc 180 războaie în urma cărora au murit peste 23 milioane de oameni, număr ce reprezintă aproape jumătate din cel al morților înregistrați în timpul celui de-al doilea război mondial (O.A.V.).

Record nemăitîlnit: un bebeluș de 8 luni se târăște 5 mile!

Superbebelușul Todd Braken a mers de-a busila 5 mile, printr-o pădure deasă, ca să ajungă acasă după ce fusese pierdut într-o zonă sălbatică în munți — o faptă așa de incredibilă încât acum cercetătorii din Europa și Asia vor să-l studieze pe băiat!

Oamenii de știință spun că sunt uimiți de realizarea bebelușului de

8 luni, care a mers două zile pe mâini și genunchi, ceea ce este ceva nu prea ușor de explicat.

El vor să afle cum a fost în stare micuțul să găsească calea cea bună prin pădurea plină de primejdii și populată cu serpi, urși și alte creaturi care puteau să-l mănânce. „El mi-a cerut permisiunea să-mi studieze fiul pentru a vedea dacă el posedă un fel de senzori speciali” — a spus mama copilului, Sarah. Adorabilul bebeluș a fost pierdut de familia lui, după un picnic în munții Cariboo-Columbia. (E.M.)

Ciripit de păsărele

La sanatoriul Davos, din Elveția, există o secție de nevroză în care bolnavii sunt tratați cu „ciripit de păsărele”. Ei sunt puși să asculte zîlne, în pădure, trîlborile lor ceea ce le asigură un somn odihnitor. După o cură de „ciripit” durerile de cap dispar, iar starea generală se îmbunătățește vizibil. (A.D.)

Oraș plutitor

În Rusia a fost întocmit proiectul construirii unui oraș plutitor pe Marea Caspică, în care urma să aibă loc 20.000 de oameni, majoritatea lucrători la instalațiile de foraj și extracție, de pe Caspică. Orașul, de fapt o insulă plutitoare, va dispune de clădiri publice, anii de cinematograf, un centru comercial și chiar de un stadion sportiv. (A.D.)

Sexul

nostru

cel de toate zilele

Institute de masaj erotic

Peste 50 de inspectorii fiscali au fost „mobilizați” și au fost puși să verifice peste o sută de „Institute de masaj erotic” din Tel Aviv. Deplasarea se face atât ziua, cât și noaptea, timp de 24 de ore fără întrerupere. De fapt „Institutele” sunt veritabile case de prostituție. Verificatorii au cerut „clientilor” să arate chitanțele ce li s-au eliberat pentru plata amonului tarifat. Unii din cei controlați au de-

clarat că nu au primit niciodată asemenea dovezi, alții le-au prezentat fără a fi trecute pe ele taxe cu valoare adăugată (TVA), în procent de 18 la sută.

Anchetatorii au verificat registrele „de venituri”. Intocmind nosara proprietarilor sub învinuirea de eschivare de la plata impozitelor. Proxeneții și madamele directoare au fost luați prin surprindere, având loc și evenimente comice. Astfel, la Institutul din strada Ben Uehuda, unde au participat ziariști și o echipă a televiziunii, „fetele” au preferat să o rupă la fugă decât să fie văzute la televizor de familiile lor în postura de maseuză-prostituată. Unele chiar au sărit de la etaj direct în curtea interioară a clădirii, urmărite de inspectori. Doar două au putut fi prinse pentru că în cădere și-au fracturat câte un picior. Până la urmă au putut fi aduse la secția de anchetă a fiscalității 28 de tinere prostituate, 8 madame și 12 proxeneți, ce s-au eschivat de la plata impozitelor și mai ales de la TVA. Până la proces judecătoresc din Tel-Aviv i-a ciberat pe toți, pe cauză, până la judecarea procesului. Dacă până acum proxeneții, madamele și prostituatele aveau dovezi doar la brigada de moravuri și la judecătoria, după această acțiune li se va întocmi câte unul și la... fisc. (A.D.)

La vârsta de 5 luni, Suzie naște doi frați gemeni!

Premiul pentru miracolul medical al anului a revenit micuței Suzie Welford care și-a uimit părinții dând naștere la doi gemeni, la vârsta de numai 5 luni! „Suzie a devenit o celebritate internațională. Doctorii ne-au contactat dorind să afle cât mai multe informații despre Suzie” — spune mama ei, Martina. Suzie, din Cincinnati, a rămas însărcinată cu propriul ei frate și soră, care s-au dezvoltat în corpul ei, în timp ce ea era în uterul mamei sale — o condiție

medicinală foarte rară numită „fetus în fetuș”. „Copilul meu a trecut cu bine printr-o operație chirurgicală de renaștere” — spune tatăl Calvin cu bucurie. (E.M.)

Cercetările dezvăluie că francezii put de la o poștă!

Dacă dvs credeți că toți francezii sunt fermecători și femeile pariziene sunt pisicuțe sexy dulci — parfumate, mai gândiți-vă. Adevărul este că cea mai mare parte din oamenii francezi put de la o poștă.

Aceasta este surprinzătoare concluzie a unui cercetător din Paris — Jacques Dumond, care studiind obiceiurile privind igiena pe un eșantion de 3.000 de francezi, bărbați și femei — a constatat că 30 la sută dintre ei își schimbă lenjeria de corp mai puțin de o dată pe săptămână.

De asemenea, s-a mai constatat că cea mai mare parte a bărbaților și femeilor se spală atât de rar încât folosesc numai două bucăți de săpun pe an. Noi presupunem că am fi o națiune a jubiților. Dimpotrivă, noi suntem o națiune de jubiți murdari. Noi mirosim pre-

cum câștigul în cușca lor” — a spus Dumond.

Și incredibil, cercetătorul a concluzionat că francezii se uita, totuși, după „frumusețea care miroasă ca niște lăuturi de 3 zile”. (E.M.)

Pilot fără permis

Un băiat francez de 12 ani, numit de sponsorii săi „col mai tânăr pilot din Europa”, a traversat Canalul Mânecii la bordul unui avion ușor. Infruntând ploaia și norii prevestitori, Xavier Goulin a decolat din Lydd (Kent) și a aterizat după ceva mai mult de jumătate de oră la Le Trouquet, pe coasta franceză. Băiatul a trecut testele teoretice de pilotaj, dar va trebui să aștepte până la 14 ani pentru a obține permisul. Următorul obiectiv al lui Goulin este un zbor de la Paris la Casablanca, pe una din rutele urmate de scriitorul Antoine de Saint-Exupery, autorul „Micului Prinț”, pe vremea când lucra pentru serviciile poștale, în anul '39.

Scoicile atacă

În marile lacuri din SUA au apărut în urmă cu un deceniu scoici triunghiulare (dreisena polymorpha).

aduse aici din Europa, în apa de balast a unor nave comerciale. Acum în lacul Erie există straturi cu o densitate de 900.000 scoici pe metru pătrat. Ele înfundă conductele de aducțiune a apei necesare centralelor nucleare-electrice și aprovizionării orașelor. Aceste scoici, denumite în SUA scoici zebra, nu au aici dușmani firești. Daunele produse de aceste scoici în zonă sunt estimate la 5 miliarde dolari.

În Europa situația e alta. Savanți olandezi au colonizat scoici migratoare în cursul inferior al Rinului, în scopul epurării biologice a apelor fluviului și înmulțirii pestelui. Acum scoicile sunt amenințate de un soi de raci (corophium curvispinum), proveniți, la fel ca și scoicile, din Marea Neagră și Caspică. Raciile contestă scoicilor spațiul vital din apele olandeze. La stația de pompare a apei pentru CNE Dodewaard nu s-au mai găsit decât raci și nici o scoică. (O.A.V.)

Din München, pentru revista FLACĂRA, dl Mihai Rusu,

redactorul sportiv al postului de radio „Europa Liberă”

MARI VEDETE ÎN GERMANIA

„Banul este ochiul dracului”, spune un proverb românesc, aplicabil în multiple forme și în cea mai puternică economie din Occident. Dacă Italia este „Paradisul Lirelor” în fotbal, baschet, volei sau polo pe apă, Bundesliga cu toate etajele ei reprezintă un punct de atracție atât sportiv cât și financiar pentru numeroase vedete internaționale, menționând aici și discipline mai puțin practice în alte locuri, așa cum sunt hocheiul pe lărbă, tenisul de masă, handbalul, gimnastica, iar în ultimă instanță golful. Prezența unor sponsori puternici în cadrul echipelor sau pe la marile competiții determină automat un interes deosebit din partea participanților sau a reprezentanților presei, ceea ce situează în prim-plan evenimentul ca atare. Pe acest fond social, economic sau politic, întreaga activitate sportivă germană a cunoscut un „Aufschwung” sau dacă vreți un progres fenomenal în ultimii 15 ani, genera. însă și de integrare a unor „stături” a căror contribuție — o parte din acestea au primit și cetățenia nemților — s-a materializat în medaliile de aur sau de argint atât la J.O. cât și la Campionatele Mondiale. După 1989 am asistat și mai asistăm la un transfer Est-Vest, al cărui centru de greutate s-a situat în fosta R.D.G. sau ex-U.R.S.S., colorat fără discuție și de unele „rotări de cadre” din fotbal pe axa Liga Națională-Bundesliga. Cel mai recent exemplu pare să întărească regula cu privire la seriozitatea campionatului german, dar și la puterea lui financiară sau valorică. Celebrul Jean-Pierre Papin, de la Milan, a semnat un contract la München, unde va activa timp de doi ani în rândurile viitoarei campioane Bayern. Dacă până acum, grupuri de fotbalisti din toată lumea au visat să evolueze în Italia, iată că cel mai bun jucător al anului 1991 a părăsit capitala lombardă.

Indreptându-se către metropola bavareză ca urmare a doi factori:

1. J.P.P. nu se împacă cu rolul de rezervă la clubul lui Berlusconi nici pentru 2 milioane de mărci salariu anual neto.

2. Chiar și pentru banii mai puțini, atacantul francez dorește să joace, hotărând că la München are și la 30 de ani perspective sportive încă dintre cele mai bune, menționând mai întâi faptul că Bayern va deveni campioană națională „pusă” de UEFA cap de serie în C.C.E. ediția 1993-1994.

Și totuși „banii nu sunt ochiul dracului” în viziunea lui Papin, sau a lui Andy Moeller, dar și a altor fotbaliști germani, care se pare că vor fi refuzați la export în „Calcio”, astfel că ei se vor întoarce acasă unde vor avea salarii mai reduse decât în Italia, dar vor fi activi. Așadar, echilibrul psihic nu este dat de bani, cum ar crede unii sportivi, ci de succes și de mulțumirea personală. Sigur că banii joacă un rol imens în viață și mai ales în cariera sportivă, iar un alt exemplu confirmă rândurile de față, prin prelungirea contractului și tot la Bayern München de către căpitanul reprezentativei Lothar Matthäus în vârstă de 33 de ani, care va mai activa alte trei sezoane pentru fantastica sumă de 7,5 milioane de mărci. Negocierea dintre conducerea clubului bavarez și managerul lui Matthäus a durat exact 10 minute după care cele două părți au ajuns la consens pe baza valorii fotbalistului, a mentalității lui, dar și a sănătății ce îi garantează un randament la nivel de Bundesliga. Și când vă gândiți că Franz Beckenbauer, Uli Höness și Karl-Heinz Rümmerigge au angajat doi fotbaliști peste 30 de ani la asemenea sume, vă este clar ce rol joacă în-

crederea în oameni precum și pregătirea la antrenamente, ca și întregul cadru social. De altfel, punctul determinant în decizia lui Matthäus l-a oferit Beckenbauer; Lothar a avut oferte din Elveția, unde soția lui realizează emisiuni la un post particular de TV, din Italia, din Turcia și din Japonia. De ce a ales Matthäus pe Bayern? El bine, „Kaiserul” l-a explicat că Germania este țara tuturor posibilităților pentru un fotbalist ca liberoul bavarez, care la terminarea carierei poate începe o activitate de reprezentant al unor concerte. Or, dacă puterea de cumpărare a cetățeanului rămâne „forte”, produsele respective pot fi prezentate și comercializate într-un cadru caracteristic numai Germaniei. Cum Matthäus își va pune ghetete în cul peste trei ani este de crezut că el va urma drumul lui Franz care a pătruns puternic în afaceri pe baza numelui și valorii de fotbalist.

Într-o direcție asemănătoare se va îndrepta și Alina Astafei, dacă mult disputatul transfer va fi obținut de clubul german din Mainz la Federația Română de Atletism. Teoretic, situația urma să fie reglementată destul de simplu, dacă Alina ar fi respectat „directia stabilită” de forul de specialitate, adică printr-o simplă cerere către clubul Steaua și federație. Cum vice-campioana olimpică de la Barcelona nu a informat în scris cele două instituții de care ea depinde în continuare, mi-au precizat responsabilii compartimentelor respective, domnul Nicolae Mărășescu și doamna Iolanda Balas-Söter, ci s-a adresat unor foruri lipsite de autoritatea unor astfel de decizii, ei și-a complicat viața. Pe de o parte, Biroul federal a dictat suspendarea pe timp de trei ani, iar pe de altă parte nemții sunt confrunțați cu o achiziție fără finalizare, așa că au cerut „indicații” de la Comitetul Internațional Olimpic. Atât secretarul de stat al Departamentului Sport, domnul Mărășescu, precum și președintele F.R.A., doamna Iolanda Balas-Söter, mi-au explicat faptul că regulile olimpice în cazul „treccerii de frontieră” cu schimbarea naționalității sunt extrem de dure față de normele fotbalistilor, de exemplu, iar dacă forurile „s-ar înțelege” în final, Alina Astafei va fi scoasă un an din activitate. Oricum, m-au asigurat cele două personalități, dosarul Alina Astafei rămâne deschis, cu condiția ca sportiva stelistă să discute personal, la masa tratativelor, condițiile de transfer, iar dacă va fi așa, există o speranță ca ambele părți să fie în final mulțumite.

„INDEPENDENȚĂ” SCUMP PLĂTITĂ

● Cazul Bondrea ajunge, pe negândite, de antologia, nu, nu a umorului ci a înăvnelor de culise. Marelui, în devenire, îl trucea de meciuri, Geolău (ce spui, coane, de meciul de la Galați din tur?) nu-l plac ochii lui Marian Bondrea și, prin colaterale, s-a ajuns la facerea de nouă luni, la termen, a lui Bondrea.

● Știi ce e curioz? La atâta ambiguitate în ceea ce privește blătirea și de aici trucea unor meciuri s-a ajuns până acolo ca în unele publicații, la chestiune, unii să scrie cea, alții hăis. Ceea ce vrea să spună, cu alte cuvinte, că redactorul-șef mai lasă de la el de o supapă, acolo, că nu se știe ce iese până în final, de când Mircea Angelescu spus-a ceva cu o scântie. Uită băieții că o să scrie, de acum încolo, cronici de la meciuri

fără spectatori.

● Aura lui Sorescu se vede treaba că s-a întunericit, să cităm din clasici, altfel de unde până unde să ajungă imprincipiatul arbitru ce joacă și el bine pe o parte, dar trage piciorul drept, să confunde jucătorii. Aho, nea Gache, se aude? Ce mai, Sorescu luminează, pardon, somnolizează pieziș.

● Auxi colea ce scrie la gazetă: cicăteala Iordănescu a făcut drumul degeaba până la Porto pentru Ioan Timofte. Timofte asta, de altfel un necunoscut, cine oare l-a văzut la meciul cu Werder?, n-are loc și pace în totu tricolorilor pentru mondiale. Sunt, dragăliță Doamne, alții mult mai buni. Ce spuneți de un Grozavu, Timofte turcul, Mihail? În fond, Ioan Timofte e jucător de fotbal?

● Atâta caz și tevatură s-a iscat cu privire la jocul

România — Bolivia, unde va avea loc acesta — până la urmă a rămas Ghencea, de parcă nu am mai fi avut stadioane în țară. Oare de ce? Și oare de ce l-a așteptat Mircea Sandu pe danezul Frits Ahlstrom nu numai la o cafea ci și cu cadăna pregătită să pipeze? Că Ahlstrom nu a stat decât trei ore în București e cu totul alt aspect și cafeaua s-a răcit și cadăna a somat. Ne năpădesc turcismele, ce mai tura-vura.

● Plecat vreo șase ani din țară, Liță Dumitru s-a întors la meci. Postul mare jucător, acum antrenor cu două școli germane absolvite, întregește rândurile tehnicianilor care stau pe bară, în timp ce președinții de club, nu toți, trag sforile. Nu degeaba Vivi Uiman, Independent, își are echipa pe ultimul loc.

OZONEL ■

Primum la redacție

În legătură cu inoportunitatea încurajării BOXULUI

CAMERA FEDERATIVA A MEDICILOR DIN ROMANIA

STR. C.F. ROBESCU NR 17, SECTOR 3, BUCUREȘTI, COD 76174
TELEFON: 615 40 09

„În ultimul timp se discută destul de amplu în mediile sportive dacă este oportună eliminarea boxului din programul olimpic. Cred că pentru medici problema se pune de fapt invers și anume dacă este justificată încurajarea boxului prin prezența lui la olimpiade.

Motivul principal al contestării scrimelor cu pumnii ca sport constă în prea frecvența leziuni ale creierului, ca urmare a folosirii craniului drept obiectiv al loviturilor. Dacă omul a ajuns în vârful piramidei biologice, este urmarea dezvoltării creierului dincolo de orice concurență a vreunei alte specii. Or, tocmai lovirea deliberată a adăpostului anatomic al creierului devine țelul de pre-dilecție al loviturilor schimbate de combatanți. Deși boxerii ar putea lovi oriunde deasupra centurii, craniul adversarului este totdeauna ales ca țintă a celor mai dure lovituri. Se știe că boxerii sunt siliți la această alegere de spectrul ajungerii — prin decizia la puncte — la bunul plac al așa-zisei moralități a arbitrilor. Din fericiro, boxul este singurul sport care își propune distrugerea lucidității adversarului.

Avalanșa nesfârșită de lovituri la cap pe care un boxer le recepționează în carieră au ca efect nedorit, dar inevitabil, un număr variabil, uneori însemnat de leziuni cerebrale — de obicei microhemoragii — al căror rezultat este pierderea integrității fizice, și uneori și psihice, nu rareori înaintea sfârșitului carierei sportive. Excepțiile sunt numai aparente și ele țin doar de frecvența leziunilor ca și de momentul instalării semnelor clinice. Rezultatul electroencefalografic este edificator în această privință.

Nu se poate accepta azi practicarea unui sport care admite regulamentar distrugerea prin lovituri a organului ce a permis omului să atingă perfecțiunea lui ca specie. Nici unul din argumentele ce se aduc în favoarea boxului nu contrabalansează această nefericită realitate.

În acest moment se poate aprecia că boxul are un caracter inuman și că este nepotrivită încurajarea lui, indiferent de modificările ce s-ar opera în regulament.”

DR. DRAGOS NICOLESCU,
PREȘEDINTELE CAMEREI FEDERATIVE
A MEDICILOR DIN ROMANIA

Glasul roților de tren (12)

O făcurăm lungă, lată, nici noi nu mai știm după iureșul din ultimele etape. Goluri cât încap, puncte cam la fel, minus cele jucate de Jean Pădureanu și iată Rapidul cocoșat, din nou, pe un loc de UEFA ce dă deja frisoane galeriei lui Mincea. Acum, că sarabanda miercuri/sâmbătă s-a oprit pentru meciul amical cu Bolivia, a ajuns să ne pară rău, nu de alta, dar pauza competițională ar putea scoate din mână (sau din ghetă) trupa învătăată nu numai cu victorii multe dar și cu goluri și mai multe.

Ultima etapă ar fi fost a Rapidului dacă nu intervenea egalul în extremis smuls de gâzari pe Begă. Și uite așa, învingșii noștri de mai o săptămână în urmă, ne dau cu tifla de pe locul patru, loc, care, ascultați-mă pe mine, se va juca în final tot pe

Begă în ultima etapă. Acolo unde Rapidul chiar când juca mai prost era deprins cu gustul victoriei.

Altfel, ar cam trebui să așteptăm până după Cupa Mondială, să vedem ce și cum în privința lotului 5, loc pe care se află giuleștenii până la derby-ul de duminică. Va fi meci mare pe „Giulești”, ce mai, și unde mai pui că Stângă va absenta, iar pe Bondrea, al cărui ochi nu-i plac lui Cămătaru și Geolău, îl vom primi, n-avem ce face, la tribuna oficială.

Nu trebuie să ne ascundem după degete, Rapid are șanse mari să păsească din toamnă prin Europa, să sperăm, mai bine decât la primul pas de pe „San Siro”, când cu un inter ce era de eliminat. Nu degeaba se tem italienii de primul tur din cupele europene. Drept, de-vadă interștii sunt aproape

de câștigarea trofeului, iar Rapidul s-a întremat și el prin aducerea în Potcoavă a celor doi internaționali — pe care sperăm, din nou, să-i vedem în America — Stelea și Vlădoiu.

Între timp s-a făcut și pasul spre prima ediție a Cupei Samsung ce se va desfășura în luna mai, cu invitate una și una: Steaua, Universitatea Craiova, Dinamo, Sportul, Progresul și noi. Cum care noi? Trupa lui Bogoi.

Dar, peste aceste detalii de ultimă oră, rămânem cu imaginea ultimelor etape, cu un Rapid eficace cum n-a fost niciodată, cu bucuria tribunelor, mai ales că ne-a lăsat mai totul de au început și adversarii să ne ajute înscrindându-și singuri. Și cum va veni la Rapid, în joc mă refer, și Dănuț Lupu, lucrurile se leagă.

Ce nu se leagă încă e... stadionul „Giulești”, fațelă o înșepție, domniilor, e în paragină, asta ca să nu mai vorbim de gazon, ars de zapexile din noiembrie trecut.

Sâmbătă, 9 aprilie, a avut loc înmormântarea celui ce a fost marele fotbalist Dobay Istvan

Pe nedrept uitat, neglijat de oficialități, Dobay este evocat de prieteni

În capela cimitirului romano-catolic din Târgu-Mureș, vegheat de prieteni și de fiul său (în față, stânga)

Printre cei 250 de oameni ce au participat la trista întrunire nu s-a aflat nici o oficialitate din lumea sportului sau, dacă a fost, atunci s-a ascuns foarte bine ca nu am descoperit. În orice caz, după cum ne-a informat dl Dobay Ștefan, jr., fiul răposatului, familia a primit condoleante numai la telefon din partea respectivilor, evident, căci de prieteni nu ducea lipsă. De la înmormântare a lipsit și dna Dobay Ilonka, soția grav suferindă cardiac. Slujba a fost extrem de scurtă, scurtă de circa 10-15 minute, desfășurată în limba maghiară, a reușit să impresioneze până la lacrimi. În special evocarea personalității decedatului a fost făcută cu atâta suflet, încât am simțit că uitarea nu s-a abătut încă, asupra personalității marele fotbalist. A dus o viață frumoasă, în cinste și onoare, și a avut parte de o moarte ușoară. S-a culcat și nu s-a mai trezit. Odihnească-se în pace și în neuitare!

Am folosit tristul prilej, deși, ingrată meserie, pentru a aborda o parte dintre prieteni și rudele dispă-

rutului. Iată ce a declarat fiul său: „Este drept că pierderea mea definitivă în Germania, acum opt ani, l-a afectat destul de mult. În curând, însă, a înțeles că de acolo îi pot ajuta mult mai mult și că eu, ca unic fiu, voi avea grijă întotdeauna de el, așa cum se cuvine. Asta am și făcut. De câte ori am venit în țară am umplut mașina cu de toate pentru că, slava Domnului, am o situație materială foarte bună ca antrenor de atletism și de alte sporturi. Este adevărat că nu au trăit în lux pentru că pensia lui a fost de numai... 30.000 lei, iar mama, săraca, nu a avut alte venituri. Dar nici în sărăcie lucie, cum au scris ziarele, nu au trăit. Un singur lucru regret și anume că toată viața pe care l-a „slujit” atâția ani l-au uitat, l-au neglijat și nu merita această soartă. Pe undeva, este și „vina” lui, pentru că tata, pe cât de bănuș era în teren, pe atât de „molcum” trata propriile sale probleme. De multe ori, s-a zbatut pentru a rezolva problemele altora: colegi, prieteni etc., dar, pentru a-și aranja propria viață nu, niciodată nu a

cerut, nu a pretins nimic, deși, poate, i s-ar fi cuvenit”.

L-au evocat, cu multă tandrețe, dnii Csiki Francisc (72 ani), și Chiș Arpad (82 ani), foști colegi și prieteni pe viață. Tot astfel, dl dr. Dorg, 71 de ani, fost până anul trecut, director al Policlinicii Sportive își amintește: „Am colaborat mult cu el și era un excepțional coleg și om. Împreună, am efectuat unul dintre cele mai frumoase turnee, în anul 1953, în URSS. Pe atunci, el era antrenor secund la Națională și Gică Popescu, antrenor principal. Turneul a durat trei săptămâni și era în pregătire pentru calificarea la Campionatul Mondial. S-a desfășurat la Moscova, Leningrad și Tbilisi. Ce o paranteză, la acele campionate nu ne-am calificat din cauza unui gol primit de Birtășu în meciul cu cehii. Dobay era neobosit la antrenamente. Timp de 40 de minute șta pe poartă pentru a antrena portarii, așa cum considera el că trebuie, era un tehnician deosebit. Toți îl iubeam și îl respectam. Îmi amintesc că din echipă mai făceau parte: Onisie, Zavoda, Petschovschi, Toma, Birtășu, Ene, Suru, Nicușor, Danciu (C.C.A.). Toți au devenit celebri ca antrenori sau sportivi după ce s-au întors la cluburile lor. Revenind la turneu, la Moscova, în primul meci cu echipa „Zenit” am fost învingeți 2-1; la Tbilisi și Leningrad am obținut o victorie și un meci egal. La întoarcere, la Moscova, trebuia să jucăm cu Dinamo. Înainte de meci, a venit la noi impresarul rus care ne-a provocat, spunând că respectivii sunt foarte încrezuți și că, dacă îi învingem, câștigăm fiecare, în plus, câte o mie de ruble diurnă. Atunci, Dobay a decis: „Baniul este cel mai bun doping”. I-am învins cu 3-1 sau 3-2, nu-mi amintesc precis. Acesta era Dobay, un om deosebit și un sportiv de excepție”.

BRINDUȘA NICOLAE

„World Cup” Security

Dispozitivul de securitate pentru apropiatele întreceri ale turneului final al Campionatului Mondial de fotbal din SUA va fi coordonat de Departamentul Apărării și va costa, a anunțat Kathy Scanlan, care răspunde din partea Comitetului de organizare a „World Cup '94” de relațiile cu guvernul, 15 milioane dolari. Același oficial a precizat că nu este vorba de fonduri „cash”, ci de suportarea cheltuielilor legate de logistica securității. Coordonarea, a spus doamna Scanlan, este necesară întrucât persoanele implicate sunt supuse mai multor jurisdicții — federală, a statului respectiv, a ținutului sau a orașului.

Pe de altă parte, Comitetul de organizare a cerut recent unor țări europene informații detaliate cu privire la spectatori reputați că provoacă incidente, primele reacții fiind din partea federației din Belgia. În același timp, cu Argentina s-a încheiat un protocol de colaborare în acest sens. Ca o curiozitate, poate, Brazilia n-a primit nici o solicitare în privința depistării spectatorilor turbulenți „torcida” fiind reputată pentru fair-play-ul ei desăvârșit, iar România nu se află pe lista de priorități a celor ce răspund de securitatea „Cupei Mondiale”. Motivul este, de asemenea, lesne de dedus: organizatorii nu se așteaptă la o „invasie” a microbistilor români.

După cum se știe, turneul final al Campionatului Mondial va debuta la 17 iunie (finala este programată la 17 iulie), meciurile urmând să se dispute în nouă orașe: New York, Boston, Chicago, Orlando, Washington, Dallas, San Francisco, Detroit și Los Angeles. Fiecare echipă va evolua în cel puțin două localități, ceea ce face mai dificilă misiunea polițistilor, care vor trebui informați despre mai multe eventuale focare de tulburări.

TEODORA OPREA

Consilieri:

Nașu și Chioru

La o recentă conferință de presă de la Federația Română de Fotbal, președintele Mircea Sandu și Mircea Angelescu (care, prin cumul, mai e și vicepreședinte) s-au dat de ceasul morții că, deși se cam vede că multe meciuri din campionatul nostru sunt blătuite, n-au cum să acționeze, nu există dovezi. Tot ce pot domniile lor să facă este să trimită câte doi observatori la partidele cu cântec. Un fel de Surorile Kessler (sau Sisters), ca și când cele câteva mii de martori n-ar fi de-ajuns. Noi, constructivi cum ne știți, avem o propunere valoroasă, care îi va ajuta pe federați să descopere trănajele: să-i la consilieri pe doi reputați aranșeri (acum oameni mari, la casele lor, parda, vilele, hotelurile, buturiile, firmele lor), dușii n mișcă tribună pe vremuri, dar și acum „Nașu” și „Chioru”. Experiența lor nepretuită de tranzitori de meciuri pe când jucau în Regie (proprio) poate dezvalui „modus operandi”, așa că doar ce privești la o partidă poți să-ți dai seama de scenariu. Ca treaba cu dovezile materiale e mai dificilă. Baniul se dă, pentru un meci, să zicem, la Ploiești. Intr-un spital din Iași, unde-i internată bunica diasporei partea mamei portarului echipei cumpurate, iar „partidele” le cară până acolo vecinul mășurului formății infometate de puncte.

Karate original

Suntem originali până în măduva oaselor, să nu mai aveți nici o îndoaială. Iată încă o dovadă. Mai an s-a înființat o nouă federație de arte marțiale, Federația română de karate tradițional și nu știu ce alte chestii adiacente. Ca și cum stihurile păstorite de mai vechea Federație de arte marțiale (FRAM) ar fi de-odăna inventate jerialități. Și ce-i cu asta, veți întreba, e o treabă fumată, cum apare un partid liberal, hep și altul, tot liberal, cum se înființează un sindicat, pao altul, în opoziție cu primul, e tradiție românească. Auzim că numai Asociația iubitorilor de romane nu s-a scindat. Păi, să vă zicem nouă găselniță. Nici n-apucară „tradiționalii” să sufle în singura lumânărică de pe tortul aniversar, că-l și debarcă pe președinte, un anume domn Stuparu, care (atenție!) era în același timp și secretar general. Vă închipuiți cum era, ca la armată, când te puneai câpraru dornio de-o țigară să-ți comanzi singur. Așadar, domnul Stuparu, a constat Alunarea Generală, nu era bun de președinte (nu făcea și nu dregea nu-ș ce), în schimb rămâne bun de secretar general (funcție în care nu făcea și nu dregea la fel). Urmuz era mie copil, ce ziceți? Ei bine, ne-am dumină mai pe urmă ce se ascunde în această pesă absurdă, după ce ea președinte a fost numit domnul Francisc Tobă. Acum, pe bună dreptate, veți întreba cum de și-a dat Mirceașul Tineretului și Sportului avizul înființării a încă unei federații de acest gen, că tot se vaită că sunt prea multe federații, care papă banii degeaba. Tot noi să vă lumânăm. Domnul Francisc Tobă este deputat din partea unui partid, alți ghicit, din care face parte și ministrul de resort, P.D.S.R. Și are și el un hobby, ca tot omul.

Pagini radicale de ROMPIU L. DUMITRESCU

Divorțând, soția lui McEnroe își lasă soțul falit

Avul tenismului american John McEnroe este divorțat. Soția lui, Tatam, a înaintat divorțul și cere o mare parte din cele 150 milioane dolari. Tatam l-a dat afară din apartamentul lor din New York acum mai bine de un an și McEnroe spunea celor ce voiau să-l asculte că el vrea să se reconcilieze. De curând, un prieten al tenismului declara: „John știe că totul e ter-

minat, se va lupta pentru a-avea înapoi și încearcă să se asigure că Tatam va primi doar ce i s-a promis în legea de semnare a actelor de căsătorie. McEnroe s-a asigurat printr-un act juridic că, în caz de divorț, Tatam nu va primi decât ce au convenit. Actrita însă, după prima lor separare, a insistat ca McEnroe să distrugă actul, spre a se împăca din nou. Și actul

a distrus actul!”.

Azi ea cere 35 milioane, casa din Malibu (3 milioane), apartamentul din New York (de 1,5 milioane), plata unui sofer, a unor profesori de actorie etc. De asemenea cere cei trei copii, Kevin — 7 ani, Jean — 5 ani și fetița Emilia de 2 ani. Actrita trăiește acum cu Oliver Ray, un actor de 21 de ani. (Cândva, cine știe...)

VASILE R. VERSAVIA

DIFERENȚE

Între cele două mașini sunt opt mici diferențe. Care?

Anecdote

— Cum este cu putință să umblai cu mașina în halul ăsta? — se arătă indignat agentul de circulație. Farul vă este spart, stopurile nu funcționează, bara este strâmbată! Coborâți din mașină...

Șoferul descinde de la volan. Își examinează autoturismul proprietate personală și deodată exclamă stupefiat:

— Dumnezeu! Unde mi-o fi rulota și familia?

O carte împrumutată de la o bibliotecă publică în 1965, a fost de curând înapoată însoțită de o notă anonimă:

— „Sunt un cititor care citește mai încet”.

Cititorul către bibliotecar:

— În cartea asta am găsit o bancnotă de zece dolari. Nu mai aveți și alte lucrări de același autor?

Un prieten îl ceru lui Hegel părerea în legătură cu faptul că foarte multă lume nu restituie cărțile împrum-

tate. Celebrul filozof îi răspundea: „Asta se întâmplă din cauză că majoritatea preferă cărțile decât conținutul lor!”

Deși fusese prevenit că mentorul său, profesorul de filozofie, este cam excentric, novicele fu totuși surprins când intră în biroul acestuia, pentru o consultație, și-l văzu cocoșat pe un raft de cărți. Fără îndoielă că studentul se felicita pentru prezența de spirit: luă loc, citi eseu cu voce tare, ascultă comentariile și tema pentru lucrarea următoare.

Când tocmă se pregătea

să iasă, profesorul îl strigă înapoi:

— Apropo, spuse el, cauți-l pe intendent și trimite-l la mine. Sunt imobilizat aici sus!

— Să-mi spună elevul din prima bancă de la fereastră un animal care se târășe.

— Reptila, domnule profesor.

— Bine. Poate colegul tău să-mi dea un alt exemplu?

— Fratele meu cel mic.

— Cum asta?

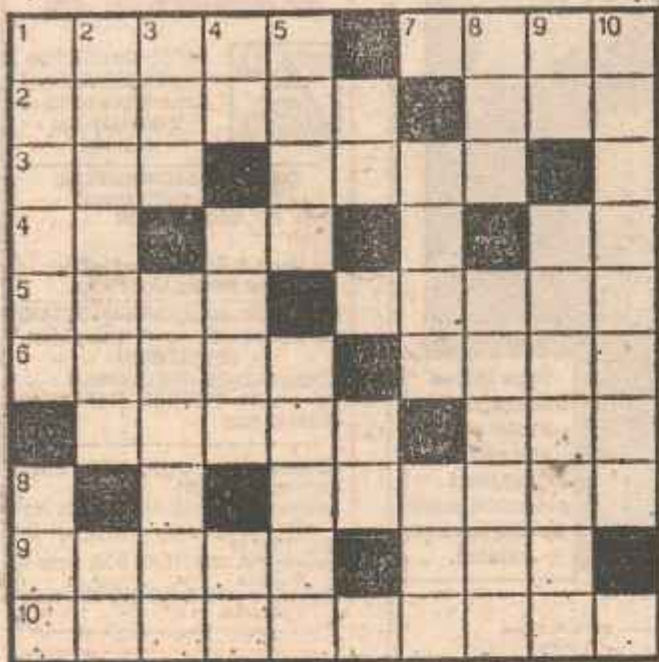
— Toată ziua merg de-a bușilea.

Culese și prelucrate de VIRGIL TEODORESCU

COMENTARIII

Integramă de Mihai ZGUBEA

		FISURI UN DRUM LA INALȚIME	IMPREJUNAȚI INDICAT	BERE I ATE GROABE	A SE BĂRBIERI INEGAL I	ALPINIȘTI PORCI	NOTĂ MUZICALĂ DE SEARĂ (10m.)	ITALIAN (fam.) OAMENI DE NIMIC
		300m ² (pl.) SPETEZE DE SCAUN		CÂNDVA APE I			TRECUTE PRIN CENTRU SFÂRSIT ÎN APĂ	
ÎMPRIETE- NIRE (pl.) PROTEJATĂ	ÎN CIRC I EXECUTAT CU MULT TALENT	A ADORMI PRĂPĂCITĂ			OPRIRE BRUȘTE ALE MAȘINII	MAI MARELE MATROZILOR MARGINI DE FILM I		
BIR I BĂRLATAN	NU SCOATE O VORBA FORTĂREȚE		ÎN STAL I		MARINAR MÂNCARE DE LEGUME INFIRMIERA		ACUTE I	
DISPĂRUT JASEL				NAȘ OTEL MOALE	POVARA ASINULUI ȘPERT	OBICEIURI DISTANȚATE		
		ÎMBĂTARI LISOARE ȘI AȘA MAI DEPARTE					ARBORE DE CEAI...	
VÂRSTĂ ENERVARE			CORD BLUZĂ ȚĂRĂNEASCĂ				ION TODAN	
				DURITATE				
ÎN ACEST LOC		SCANDALAGHI						

La volan

ORIZONTAL: 1) Aflat la volan — Culoarea roșie a semaforului. 2) Prilejuri pentru autostopiști — Mergă ca ceașca. 3) Localitate în Franța — Urca în mașină. 4) Primele electromotoare! — Mașini goale! — Cauzurile din față și din spate! 5) A remedia o pană de cauciuc — Cavrigul șoferilor. 6) Greșeli — Mers în sens giratoriu. 7) Prenume feminin — Arbust de pădure cu fructe negre. 8) Ca drumurile în serpentină. 9) Razele metalice de la roțile vechilor automobile — Fata din mașină! 10) Mașină mică.

VERTICAL: 1) Drum bun pentru șoferi (pl.) — Portierele mașinii (sg.). 2) Drumuri mai lungi — Pneu gol! 3) Luminile mașinii (sg.) — Plecat de pe loc. 4) La teză! — Aflat în centrul atenției la nuntă — La stop! 5) Au ochi de pisică... — Cu viteză mică. 6) Inceput de iulie! — Alina Odeanu. 7) Mersul pe apă — Sportul cu arcuț. 8) Intreg — Semnalizatoarele mașinii. 9) La motor... în spate! — Camionagiu. 10) Derapare pe un drum alunecos.

Dictionar: SOR.

MIHAI ZGUBEA ■

Dintre cele nouă urme de pași, numai una provine de la gheata bălătuului.

URMIE

Dezlegările careurilor din nr. 15

Sens giratoriu: LICURICI, DIMINEȚI, BĂTATURA, PADURARI, LACĂTUȘI, RĂSĂRIȚI, BATICURI, CĂZĂTURI, BILUNARI, PILITURA, NARATORI, SARUTURI, DARAMARE, CAMATARI, FALIMENT, CALATORI, FENICIRE, RECITĂRI, GOGONATĂ, COMITERE, CAPTULA, PARODIAT, CAMARAZI, BARICADE, DECORURI, SECĂTURA, SARITURI, PANORAMA, PACĂLELI, RACITURI, MARINARI, SAPĂTURI.

La drum: SCURTATURA, TURIST, LUP, RR, M, AGITA, ASPALITATE, MAL, IALA, P, T, OZN, E, HO, OAT, IERTAT, AGHE, IUTE, RULA, LIRIC, E, ALEE, ASA.

Dribling: BALERIN, SA, AGĂȚAT, NIT, LACĂȚ, LALA, OS, CAPI, IC, NAS, RABIT, TINETET, M, A, RU, TRAGE, CHELIE, ROD, TOT, C, VINĂ, OT, SULA, IL, RADAR, GETI, IRONIE, CAL.

ANECDOTE

Un funcționar vine la birou cu două ore întârziere, având un enorm bandaj în jurul capului, mâinile și un picior bandajate. Patronul, un om foarte sever, îl întreabă cu voce ridicată:

— De ce ai întârziat atât?

— Știi, locuiesc la etajul V și azi, din greșală am căzut de acolo pe trotuar.

— Și pentru asta v-ai trebuit atât timp? — Întreabă distrat patronul.

— Și acum — spune psihiatrul — un mic test. Răspundeți la întrebările mele:

— Dacă vă tai urechea stângă, ce se va întâmpla?

— N-am să mai aud bine.

— Dar dacă am să vă tai și urechea dreaptă?

— N-am să mai văd.

— Cum așa?

— O să-mi cadă pălăria pe nas!

Un naufragiat, după ce înotă cu eforturi supraomenești, ajunge la un butoi, pe care se găsea un alt naufragiat.

— Cât de departe o fi pământul?

— La vreo 2-3 kilometri.

— În ce direcție?

— În jos!

Un renumit avocat se pregătește să dicteze secretarei o scrisoare către un alt avocat.

— Cum să încep — întreabă la secretara — „Stimate domnule?”

— Stimate? Do... e un pungaș notoriu. Nu, ați bine o formulă simplă: „Dragă colega”.

— Doctore, nu mă menaja, spune-mi sincer: e grav?

— Ai să te vindeci, fii fără griji. Statistica spune că nu scapă decât unul la sută.

— Și atunci?

— Ești al 100-lea pacient și n-am salvat nici unul.

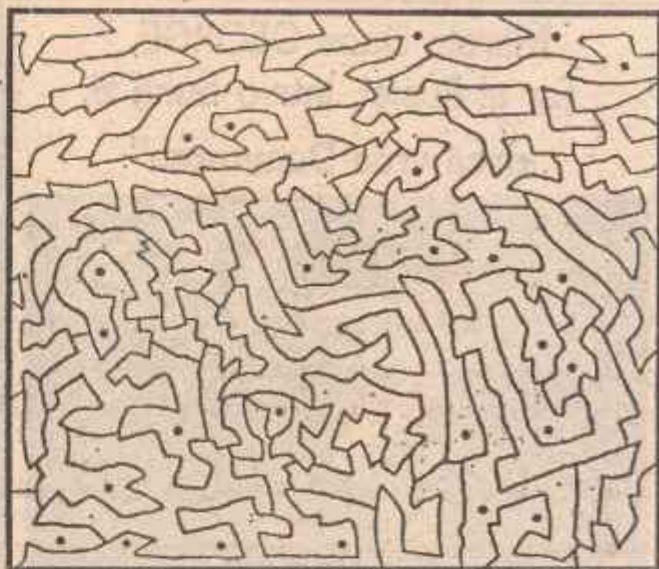
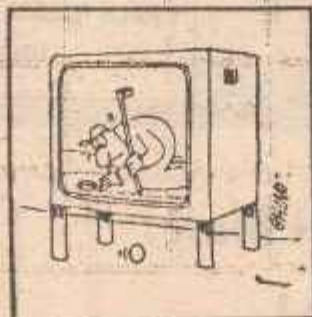
Un avocat din New York primește din partea unui client al său următoarea scrisoare:

„Stimate sîr! Regret foarte mult că ultima mea scrisoare v-a jignit. Nu intenționez să fac vreo aluzie că sunteți prost. Dimpotrivă, prost sunt eu dacă am putut să-mi las interesele în mâna dv. Cu toată stima...”

Un ziarist, ori de câte ori era trimis în deplasare, pe distanțe ceva mai mari sau pe durate mai lungi, își lua cu el și soția. Un coleg de serviciu l-a întrebat de ce procedează așa:

— În felul acesta — a răspuns el — nu trebuie să-mi îmbrățișez nici când plec, nici când mă întorc.

Culese și prelucrate de GH. BRĂȘOVEANU ■

DESEN SURPRIZĂ

Înnegrind numai spațiile însemnate cu puncte, veți descoperi desenul ascuns.

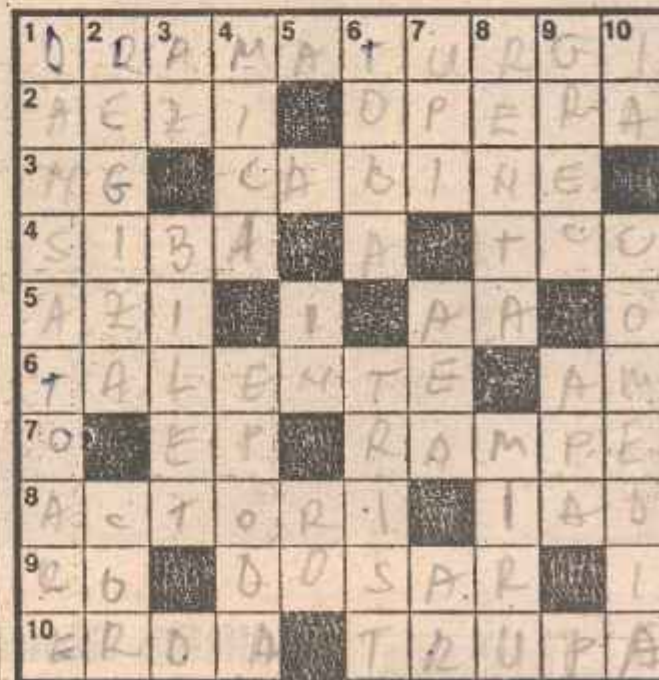
LA TEATRU

ORIZONTAL: 1) Creatori de piese de teatru. 2) Recitatori și cântăreți în Grecia antică — Compoziție muzicală scrisă pentru solist, cor și orchestră pe textul unui libret dramatic. 3) Nicolae Gheorghiu — Lorul unde actorul își schimbă recuzita (pl.). 4) Cren-guță, vreașă (reg.) — Sigla pentru „Trăstul de Construcții Carpați”. 5) Astăzi — Bîsă! 6) Inclinație înăscută pentru interpretarea scenică (pl.) — Acum! 7) Inceput de epopee! — Partea din față a scenei de teatru, unde sunt instalate luminile (pl.). 8) Joacă teatru (pl.) — Infern. 9) Inimă de erou! — Cuprinde mai multe acte. 10) Personaj feminin din operele lui Richard Wagner „Aurui Rînului” și „Siegfried”, din tetralogia „Iehel Nibelungilor” — Colectiv teatral (pl.).

VERTICAL: 1) Persoană care face parte din trupa de balet. 2) A pune un spectacol în scenă — Grup de actori

care luau parte la desfășurarea acțiunii dramatice ca personaj colectiv, în teatrul antic grec, și care, exprimau prin cântec, recitări, mimă sau dans opinia publică. 3) Bază centrală! — Tichet ce îți dă dreptul de a intra la spectacol. 4) De dimensiuni reduse — Partea a treia și ultimă a cântecului unui cor în teatrul antic. 5) Primele la intrare! — Prefață la un roman? 6) Instrument muzical folosit în teatru pentru a reda o atmosferă dramatică — Continutul unei tragedii. 7) A să-răci (reg.) — Insula celebrei magiciene Circe (mit.). — Cap de artist! 8) A produce venituri — Culmea muntoasă în NE județului Gorj. 9) Popor antic care a pus bazele teatrului modern — Bună de băut. 10) Inscris la pian! — Piese de teatru cu conținut vesel.

Dictionar: AEZI, SIBA, TCC, ERDA, HPI, AEA, MIRU, GHEORGHE BRĂȘOVEANU ■

Pagini realizate de MIHAI ZGUBEA ■

Marele Duce GEORGE,
Tar al Rusiei, într-o bună zi,
„dacă vrea Dumnezeu“

A vizitat Rusia, împreună cu mama sa, iar în vara aceasta va fi din nou „acasă”. La întrebarea privind relațiile cu Boris Elțin, răspunsul mamei sale a fost: „Nu ne-am văzut încă, dar noi menținem permanent relații directe cu el”.

Între Marele Duceșă Maria a Rusiei și fiul său există o legătură puternică, plină de afecțiune și căldură.

Mostenitorul Romanovilor, George al Rusiei, trăiește în Spania. Mama sa, Marele Duceșă Maria, își cunoaște bine fiul — sensibil la frumusețe, dar și la suferință — așa că a fost foarte atentă la educația lui. „Ceea ce am dorit a fost să crească la fel ca orice alt copil, fără nici un privilegiu” — spune cu tandrețe, dar și cu mândria mamei, conștientă de harul fiului. Căci, după copilăria petrecută în Franța, tânărul țarevici este astăzi unul din elevii eminenți ai școlii engleze din Madrid. Se exprimă cu ușurință în patru limbi: rusă, franceză, engleză și spaniolă și, pentru că îi place nu numai știința, „dar și istoria Romei”, a învățat latina. Ar putea studia, cu ușurință, la Oxford, dar ceea ce și-ar dori mama sa este ca el să învețe în Rusia și să-și efectueze stagiul militar sub aripa lui tatăl său.

Încă un model: cel rusesc

ULTIMUL ȚAREVICI VIZITEAZĂ FRECVENT RUSIA

● Iată că se poate citi și la Elțin - la Iliescu, nu! De fapt, pe tatăl său suna așa: Quod licet Iovi non licet bovi...

Având o fire veselă și, ca orice copil, fiind adesea nădăruș, părinții l-au încurajat să urmeze cursuri de echitație, scrimă și judo, ceea ce l-a mai calmat. Băiatul cultivat și pios, este prezent în fiecare duminică la slujbă în biserica ortodoxă Saint-André.

La 13 martie 1994, Marele Duce a împlinit 13 ani. În 1918, la aceeași vârstă, țarevichul Alexis dispărea în tragedia de la Elsterburg. Întrebată dacă a iertat asasinarea familiei imperiale, Marele Duceșă Maria a Rusiei explică: „Istoria noastră, ca și cea a tuturor țări-

lor, are momente fidele și momente tragice. Trebuie să știm să iertăm, dar să nu uităm niciodată. Păstrând măturile erorilor trecute, nu compromitem viitorul”.

Tânărul de astăzi șansa pare să-i surdă. El ar putea juca mâine un rol important într-o Rusie încă plină de derută, dar în care se trezește gustul pentru libertate. „Sunt trist când văd problemele cu care se confruntă țara mea. Într-o zi, voi încerca să schimb toate acestea” — afirmă tânărul George.

Crescut în cultul părinților săi, în cluda vârstei, este demn de testamentul spiritual al bunicului său, Marele Duce Vladimir, care, înainte de a muri, a spus: „Doresc ca nepotul meu să fie conștient de poziția sa, de datorită și obligațiile sale”. Nepotul are deja un aer imperial.

Documentare și prezentare de ADRIANA CHIROVICI

Coleg de școală cu băieți de toate naționalitățile, Marele Duce învață diferența dintre culturi, ceea ce, speră mama sa, ar putea fi în viitor un atu pentru el.

**Politica României Mari:
Davai ceas!**

Revista FLACĂRA
utilizează
informații furnizate
de
agenția MEDIAFAX

**PUBLICATIILE
Flacăra**

Societate comercială înregistrată la Oficiul Registrului Comerțului București sub nr. J40/1889/1991 din 04.07.1991

CONSILIUL DE ADMINISTRATIE:
Președinte - director general:
GEORGE ARION

Membru:
**Ion D. Goia, Alexandru Pășărin,
Mihai Săndoiu, Liviu Timbuș**

Director juridic-personal: **CORNELIU OLTEANU**
Director publicitate și suplimente speciale:
MIHAI SĂNDOIU

Director editare: **MANUELA VASILIU**
Șef cabinet: **CĂTALINA ȘTEFĂNESCU**
(017.47.63/2002)

Adresă: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefon: 617.60.10; 617.50.20; cu întreruperi de mai jos

Fax: 312.82.83

Cont lei - 40.72.00.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

Flacăra

Redactor șef:
LIVIU TIMBUȘ

Redactor șef adjuncți:
EUGEN CHIROVICI
Secretar general de redacție:
ADRIANA CHIROVICI
Telefon: 2559

■ **POLITICĂ** (2560) - Marian Ghileang
■ **EXTERNE** (2560) - Ion D. Goia
■ **SOCIAL** (2128) - Gheorghe Barbu, Dan Gheorghe, Brîndușa Nicolae, Constantin Severin
■ **SPORT** (1453) - Pompiliu Dumitrescu
■ **FOTOREPORTER** (2528) - Elena Ghera, Florin Ionita, Răzvan Petrescu
■ **SECRETARIAT DE REDACȚIE** (1453) - Corni Ciocanu, Crina Gorgol, Adrian Petrescu
■ **CORECTURĂ** (1453) - Maria Antonescu, Valentin Pătraru, Simona Petrea, Angela Ștefănescu

**Flacăra
BIS**

**Flacăra
Bastarda**

**REBUS
REBUSACHE**

maxi SKANDY

Director publicitate și diviziune:
ALEXANDRU PĂȘĂRIN

Redactori șefi adjuncți:
MIHAI ZGUREA (Rebus)
CONSTANTIN GRIGORE (Rebusache)

Autori: Stefan Alexandrescu, Gheorghe Brădăreanu, Simona Pășărin, Gheorghe Toia, Simona Simzianu

Telefon: 2036 (director), 1457 (redacție)

■ **PUBLICITATE ȘI SUPLEMENTE SPECIALE** (2600) - 618.15.32: Călin Mărcușanu, Dan Cluciu, Roxana Bodei, Adriana Dobrescu, Florin Dobrescu, Ioana Iliu, Nineta Olteanu, Marius Onofrei, Florin Patra

■ **TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ**: Cristina Topolski, Mirela Folea, Oskar Munteanu

■ **DIFUZARE** (617.55.89): Gabriel Bombă, George Constantin, Marian Frunzeanu, Doru Iancu, Valerica Leon, Vasile Mesaros, Marius Procopie, Nicolae Șerban, Mihai Săndoiu

■ **PERSONAL** (2560): Adrian Goia

■ **FINANCIAR-CONTABIL** (2143): Aida Balica, Elena Gogu, Gabriela Ionescu, Iana Manuela Pătrășcu, Florenta Tudor

■ **ADMINISTRATIV** (2634): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu, Constantin Ciobanu, Liliana Crețu, Jules Moldoveanu, Mariana Săndulescu, Maria Șerban

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială „Publicații Flacăra” S.A., telefon 617.48.91, fax 312.82.89 - Piața Presei Libere nr. 1, sector 1 - București, România

Tipări: Regia autonomă a imprimării - Imprimeria CORESI - București